

HAVAS HENRIK – ALMÁSI KITTI

Szeretők

HÁLÓSZOBATITKOK FÉRFI ÉS NŐI SZEMMEL

Havas Henrik

- [SZERETŐK](#)
- [Akik boldogok...](#)
- [A karrierépítő](#)
- [Tabuk nélkül](#)
- [Macikirály](#)
- [Bea](#)
- [Andrea](#)
- [Erzsébet](#)
- [Réka](#)
- [Emília](#)
- [Marcsi](#)
- [Csilla](#)
- [Katalin](#)
- [Akik feladták...](#)
- [Médiaszerelem](#)
- [Munkásszálló-szerelem](#)
- [Hazudozó](#)
- [Zsarolás](#)
- [Megcsalt szerető](#)
- [Bettina](#)
- [Melinda](#)
- [Klára](#)
- [Akik még reménykednek...](#)
- [Átlagos nő](#)
- [Bilincsben](#)
- [Bánat](#)
- [Borzongás](#)
- [Krisztina](#)
- [Adrienn](#)
- [Zsuzsanna](#)

SZERETŐK

ALEXANDRA MÉDIA IRODA

ALEXANDRA MÉDIA IRODA

Köszönettel tartozom munkatársaimnak

Veress Krisztina

szerkesztő

Balogh Erika, Gulyás Judit, Kadlicsek Krisztián, Sándor Tamás,

Tóth-Szenesi Attila

Borítóterv: Nagy Péter

ISBN: 963 368 111-1

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója

7630 Pécs, Alkotás u. 3.

info@alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Minden jog fenntartva © Pécsi Direkt Kft.

Tartalom

Akik boldogok...

A karrierépítő

Tizenhat évesen, magára hagyva, a szövőgép mellett határozta el, hogy sikeres nő lesz belőle. Egyetlen lehetősége volt, hogy valóra váltsa álmait: kihasználta a férfiakat.

Tabuk nélkül

Apja elhatározta, prostituáltat nevel belőle. Nem sikerült neki. Lányából csak szerető lett. Egy életen át.

Macikirály

A csodálatos szeretkezéshez, a művészetté finomult szexhez nem kell feltétlenül plakátfű. Tökéletesen megfelel egy L-es méretű mackó is.

Bea

Egy ünnepelt rocksztárt nézett ki magának, pedig tudta, hogy legalább harminckét lány van még előtte. Fél éven át próbálkozott, elviselt minden megaláztatást, csak hogy a közelébe kerülhessen. Sikerült. Azóta is együtt vannak, immár 21 éve.

Andrea

Tizenhat éves kora óta nincs egyedül. Szeretett már gimnáziumi osztálytársat, orvost, vállalkozót, és legújabban diplomatát. Az utolsó kövér volt, csúnya, öreg, de ez még nem elég. Verte is. Azóta pszichológushoz jár. Végre megszabadult tőle. Most boldog.

Erzsébet

Csecsemőkorában hagyták el szülei, mert volt egy bűne: lánynak született. Az anyai szeretet hiánya végigkísérte életét. Nem volt boldog sem férje, sem szeretője oldalán. Aztán találkozott valakivel.

Réka

Nem tudta elhinni, hogy Magyarországon nincs egyetlen ember sem, aki a társa lehetne. Összeállított egy listát szakmája vezető tudósairól, akik közül válogatott. Nyolcvanhat férfi közül végül rátalált az igazira.

Emília

Egy focistához ment feleségül, majd a szomszédja élet társa lett. Mind a ketten bántották. Mielőtt végleg kiborult volna, azt tanácsolták neki, adjon fel hirdetést. Így tett.

Marcsi

Szeretője agresszív és indulatos, nem múlik el úgy találkozás, hogy ne bántaná. Ő mégsem vágyik többre, esze ágában sincs más párt keresni.

Csilla

Kívülálló volt már az iskolában is. Szeretőihez sem tudott közel kerülni, pedig mindent megkapott tőlük: figyelmet, hatalmat, pénzt. Maga sem érti, miért kellett neki ezek után mégis egy répanadrágos falusi fiú, akinek ráadásul két gyereke van.

Katalin

Mindig a különleges esetek vonzották; a gyenge, a masszív alkoholista, az erőszakos, jelenleg békésebb vizekre evezett. Most állatok veszik körül.

Akik feladták

Médiaszerelem

Egy feltörekvő médiasztár barátnője volt négy hosszú éven át. Kitartott akkor is, amikor már nem illett bele a csillogó partik és címlapok világába. Hiszen ő csak egy vidéki lány volt.

Munkásszálló-szerelem

Korán jött a házasság, hamar érkeztek a gyerekek, csak a szerelem jelentkezett túl későn. Ahhoz azonban még időben, hogy alkoholistát csináljon a kétgyermekes anyából.

Hazudozó

A férje már nem tartotta nőnek. Lassan el is hitte magáról, hogy műtétje után nem kell senkinek. Ám kiderült, mégis. Vagy mégsem?

Zsarolás

Bosszúból csalta meg a férjét, a legjobb barátjával. Egyszeri alkalomnak gondolta, azt azonban nem hitte volna, hogy a szerető zsarolni kezdi.

Megcsalt szerető

A szomszéd apuka átjött polcot szerelni. Aztán ottmaradt.

Bettina

Kislánykorában énekelni tanult, tehetségesnek tartották. Aztán egy koncertről hazafelé megtámadta három fiú. Az erőszak nem tette tönkre, az évek során sikeres üzletasszony lett. Bántani már nem akarták, a pénze viszont egyre jobban vonzotta a férfiakat .

Melinda

Egy rockkoncerten ismerkedtek meg, majd el is váltak egyetlen éjszaka után. Aztán a férfi folytatást akart. Egészen addig, amíg barátnője gyermeket nem várt. Ikreket.

Klára

A gimnáziumi évek alatt ismerte meg későbbi férjét. Aztán tizenegy boldog év múltán a férfi megcsalta egy, az asszonynál jóval fiatalabb szőkével. Klára csak ezt követően találkozott barátjával. Harminchét évesen elmondhatja, hogy mára férjével és barátja feleségével is verekedett.

Akik még reménykednek

Átlagos nő

Szerelem nélkül ment férjhez, kétszer is. Szerelem nélkül lett szerető, kétszer is. Aztán beütött a mennykő.

Bilincsben

A remény az egyetlen, ami életben tartja kapcsolatukat. A remény, hogy egyszer még megbosszulhatja a fájdalmat, amit kedvese okozott.

Bánat

Mindennap megalázkodik, mindennap könyörög, csak azért, hogy szeretője bántsa őt. Úgy érzi, minden elveszne nélküle, pedig még csak 19 éves.

Nagy találkozás

Fiatalon találta meg lelke másik felét. A világ legszebb kapcsolata lehetne az övék. Ha kedvesének nem lenne felesége.

Borzongás

Szeretőként nyílt ki előtte a világ, ekkor lett izgalmas a szerelem, érdekes a szex. Az asszony kivirult. A férje pedig tönkrement.

Krisztina

Burokban nőtt fel, de sem tudta képzelni, milyen az, ha valakit megüt a férje. Azt sem, hogyan lehet tizenegy évet megbosszulni két hét alatt tizenegy fiúival. Most 42 éves. Már el tudja képzelni.

Adrienn

Álmai férfiját a temető sírraktárában ismerte meg. Persze nő volt, két gyermek apja. A románc kilenc évig tartott, aztán Amerika mindent borított.

Zsuzsanna

Férje tiszteli és szereti őt, boldog házasság az övék minden kívülálló szemében, ő mégis egy súlyosan beteg férfi mellett találta meg a szerelmet. Egy halálosan beteg férfi mellett.

Előszó helyett

Hát persze, hogy nagyon sokan gondolták azt, hogy megint kinéztem magamnak egy sikertémát, mert a szex és az erotika az, amire igazán vevő az olvasó. Aki ezt az interjúkötetet elolvassa, reményeim szerint majd azzal teszi le a könyvet, hogy megint tanult valamit. Az olvasók többsége egy olyan világba jut el, amelyben sohasem járt, de amelyről rengeteget hallott, s amelynek megítélése megosztja az embereket.

Természetesen az interjúkban jócskán szó esik a szexről, a szerelemről, de számomra teljesen nyilvánvaló, hogy bár az életünk nyilván ekörül forog, mégsem csak erről van szó. Megszámlálhatatlanul sok levelet kaptam, többségében jeligéset, de sok olyat is, amelynek feladója vállalta, hogy mikrofon elé ülve mondja el történetét. Na, éppen ezek azok a történetek, amelyek fantasztikusak. Ebben a könyvben hitelesen vall szerető státuszáról az egyetemi oktató, az üzletasszony, a diáklány, a nyugdíjas nagymama, az egykori KISZ-titkár.

Ez a könyv szól az elmúlt évtizedek Magyarországról, a Kádár-rendszerről, a rendszerváltás időszakának sokszor áttekinthetetlen társadalmi, politikai, gazdasági viszonyáról, arról, hogy a munkanélküliség hogy zilált szét családokat, vagy éppen arról, hogy a hirtelen jött pénz által teremtett újgazdagok hogyan keresnek új partnert - természetesen fiatalabbat és szebbet, mint a régi.

Fogalmazhatnék erősebben is, de maradjunk annyiban, hogy picit csalódtam magunkban, férfiakban. Nem azért, mert a nagy többség szeretőt tart, azért sem, mert sokan elválnak és egy új nőt választva új életet kezdenek, hanem azért, ahogyan mindezt teszik. Számtalan nő ment úgy haza az otthonába, hogy azt üresen találta, jobb esetben a ruháit hagyta rá a válni készülő férj. És akkor még nem esett szó a gyerekekről, akik ezt az egészet megszenvedik.

Persze miért ne lehetne új életet kezdeni, miért ne jelentkezhethetne egy új szerelem, miért ne volna jó mindent újrakezdeni, új helyen, új társsal? Azért nem könnyű, mert Magyarországon élünk, ahol magasan kvalifikált értelmiségiek élnek le szeretet nélkül az életüket, pusztán azért, mert nem szabadulhatnak a szűk lakótelepi lakásból. Úgy tűnik, rengeteg házasságot más sem tart össze, mint kétdoboznyi panel.

Végezetül egy örök és feloldhatatlan ellentétről. Az egyik oldalon állnak a feleségek, ujjukon karikagyűrű, büszkén viselik a férfi nevét, övük a karácsony, a vidámpark a gyerekekkel, a szokásos nyári kéthétnyi Balaton, ritkábban színház, mozi és mély meggyőződésük, hogy mindezt maguknak köszönhetik, ez soha nem érhet véget, legfeljebb majd egyszer, nagyon sokára, amikor szépen, békésen együtt öregednek azzal a férfival, akit leggyakrabban ők választottak ki maguknak. És hát ugye ott van a másik tábor, ők is nagyon sokan vannak, ők a szeretők, akik ugranak, ha megszólal a telefon, akik mindig készenlétben állnak, hátha jut nekik egy óra, esetleg kettő, talán még egy éjszaka is, de az a legritkább, pedig mennyire szeretnék éjszaka a szeretett férfi horkolására felébredni; szívesen mosnának zoknit, gatyát, főznének teát az „influenzában haldokló”, borzasztóan szenvedő férfinak, nem beszélve az ünnepekről. Ők soha nem adhatják át az ajándékot a karácsonyfa mellett, annak is örülnek, ha szenteste napjának délelőttjén valahol a városban egy kávézóban, vagy csak úgy futtában az utcáson ajándékot cserélhetnek a szeretett férfival. Ők persze képeslapot se írhatnak és nem is kapnak, az egész életük egy merő várakozás, félelem, és valahol a szívük legmélyén egy picit remény. Ők nem is álmodnak gyerekről, pláne nem unokáról, pontosan tudják, hogy eljön majd az az idő, amikor egyedül maradnak és nem marad nekik más a titkos szerelemből, mint az emlék.

Ez a két tábor gyűlöli egymást. Nagyon ritkán, krízishelyzetben talál egymásra feleség és szerető, például akkor, ha a férfi súlyos beteg, vagy éppen ellenkezőleg: életerős és agresszív, egyszerre terrorizálja mind a két nőt. Ezekről a ritka kivételektől eltekintve nem igazán épül híd a két fél között.

Hogy mekkora indulatok feszülnek egymásnak, következzen két idézet anonim levelekből: *„Utálok, hogy hölgynek nevezik azokat az ocsmány nőket, akik a szerető szerepében tetszelegnek, minden szó jobban illik rájuk: ribanc, ringyó, cafat stb., széles a skála, amit a magyar nyelv nyújt. Szerintem a szerető rosszabb, mint egy útszéli kurva. Az legalább vállalja, hogy miből él, mindegy, hogy kivel. A szerető »egy kultúrkurva«, aki kiszemeli áldozatát; mindegy, hogy nő, mind*

egy hány gyereke van, mindegy, hogy milyen házasságban él, lényeg, hogy jólmenő alak legyen, viszonylag sok pénzzel és megfelelő pozícióval rendelkezzen (orvos, mérnök, vállalkozó stb.). Módszeresen ráhajt, és sajnós a férfiak 99%-a ugrik az ilyen esetre. Legyezi a hiúságukat, hogy még mindig buknak rá az ilyen fiatalabb „nők”. Ezek persze bájosak, még nincsenek a mindennapi családi munkában elgyötörve, velük aztán el lehet, néhány idilli órát tölteni, és ez maga a gyönyör. A sok hülye férfi meg azt hiszi, hogy ez az élet. Később persze lehet, hogy rájönnek, hogy valamit nagyon elrontottak, de addigra a családjuk lelkileg belehalt ebbe a hazugságba. Egyszerűen ocsmány dolognak tartom ezt a szeretősdit. Családok mennek ebbe tönkre, a legkülönbözőbb lelki betegségekben szenved a megcsalt feleségek 90 százaléka, és akkor a gyerekekről még nem is beszéltem. Őket viseli meg legjobban a dolog; nagyon is érthető, hogy a család intézményéből kiábrándulnak egy életre - és valahol igazuk is van."

„Szerintem csodálatos dolog szeretőnek lenni, ha ezt valóban így kell nevezni. Ha őszintén, önzetlenül, feltételek nélkül szeretünk valakit, az maga a Boldogság. Várni a jöttét, már az is csodálatos, az a várakozás gyönyöre. Ha megérkezik, boldogan töltjük el az időt. Kérem, ne csak a szexre gondoljanak, közös programjaink is vannak: színház, mozi, sport, nyáron jógatábor, télen sielés stb. Minden tökéletesen működik, de nem vagyunk házások, és nem lakunk együtt. Mindketten külön, egyedül élünk. (Ő papíron nem vált el, én törvényesen elvált vagyok). Nem függünk sem anyagilag, sem más miatt egymástól. Mindkettőnknek vannak gyerekei, akikért aggódunk, dolgozunk, élünk. (Már felnőttek, külön élnek, diplomások mindannyian). Egyszerűen szeretjük egymást. Önként és dalolva vállaltuk ezt a szerepet, és remélem, ez a csoda elkísér a sírig bennünket."

Sosem kérdezem, mi lesz holnap, mi lesz, ha unokáink lesznek, vagy a szülők miatt kevesebbet találkozhatunk majd. Ez biztosan be fog következni egyszer.

Szeretjük egymást, minden perc, amit együtt töltünk, gyönyörűség, erőt merítünk egymásból, nekünk nincsenek szürke hétköznapiak. Azt gondolom, mindkettőnkön látszik, hogy boldogok vagyunk, ezt sugározzuk, mikor mosolygunk az egész világra."

A szerző köszönetet mond minden hölgynek az érdeklődésért, a támogató levelekért és legfőképpen a lehetőségért, hogy beszélgetett ennyi csodálatos asszonnyal és lánnyal.

Akik boldogok...

„A szerelem az élet nagy ajándéka, és aki nem nyújtja ki utána a kezét, az sohasem élte az életét a maga teljes módján.” ERSKINE

A karrierépítő

„Kizárólag a férfiaknak köszönhetem azt, hogy kiszolgáltatott, szegény lányból sikeres és gazdag nő lettem. Hogy a hozzám hasonlókat máshogy nevezték hajdanán? Kit érdekel! Büszkén vállalom: egész életemben - kivéve, amikor feleségül mentem egy négyszobás lakással rendelkező férfihoz és így végre otthagyhattam az albérletet - szerető voltam.”

Még hogy ragaszkodás, hűség, és főként szerelem nélkül nem élhet egy nő... Ugyan! Én optimista, kiegyensúlyozott, boldog, és főként tökéletesen elégedett vagyok annak ellenére, hogy az igaz szerelmet csak most ismertem meg. Most, 62 évesen.

Pedig sokat próbálkoztam már azóta, hogy 16 éves koromban egyedül, magamra hagyva egy nagyvárosban elkezdtem dolgozni. Voltam szövőnő, gyári munkás, gépíró, titkárnő majd reklámszervező, kiadó és reklám cég vezetője, kongresszusi háziasszony, most pedig boldog háziasszony. Kizárólag a férfiaknak köszönhetem azt, hogy kiszolgáltatott, szegény lányból sikeres és gazdag nő lettem. Hogy a hozzám hasonlókat máshogy nevezték hajdanán? Kit érdekel! Büszkén vállalom: egész életemben - kivéve, amikor feleségül mentem egy négyszobás lakással rendelkező férfihoz, és így végre otthagyhattam az albérletet - szerető voltam. Nehéz lenne felsorolni a férfiakat, akikkel kapcsolatba kerültem; talán egyszerűbb, ha kategorizálom őket és státusaimat. Íme a lista.

Az első: amikor fiatalon, félig még gyerekként a gyárban dolgoztam, azért lettem a művezető szeretője, hogy jó gépekre tegyen, és szombaton előbb elengedjen táncolni. Munkaidő után az irodájába vonultunk. Vigyázott rám, tiszta, ápolt, jó ember volt, és testileg is kielégített. Soha senki nem tudta meg, mi történik kettőnk között, így az albérletbeli fiúknak, akikkel táncolni jártam, én maradhattam az elérhetetlen, tisztességes lány.

Második fázis: a kényszer- vagy megélhetési szerető. Már titkárnő voltam, amikor az állásom megtartása miatt az elnök szeretőjének kellett lennem. Bár nem voltam belé szerelmes, azért együttléteink így sem voltak

elviselhetetlenek. Szerencsémre kellemes ember volt, és szeretőként is megállta a helyét.

A majdnem kurva: bár a lényeg mindig az volt, hogy egy férfi külsőleg vonzó legyen, és az ágyban is jól boldoguljon, azért a vacsorákon kívül néha elfogadtam kisebb ajándékokat (órát, ruhát stb.). Nem csak nekem esett ez jól: ők is szerették, ha csinosabb vagyok, jobban mutatok.

A karrierszerető: mire sikerült elérnem azt, hogy jó beosztásban legyek, már nem a pénz, az állás kellett, hanem a rang. Így aztán csak neves emberek (művészek, sportolók, ügyvédek) voltak a szeretőim. Ez egy státusszimbólum volt, már beszéltek rólam, sőt irigyeltek is. A reklámszakmában dolgoztam, ott pedig szinte természetesen a kölcsönös előnyökkel járó munkakapcsolatok. Fogadások, sajtótájékoztatók, kiállítások, megnyitók, utazások stb. Szóval a placcon voltam. Közben én is sokat dolgoztam persze, saját erőből lakást, nyaralót építettem, kocsit vettem, bejártam a világot.

Bár ezek mind csodálatos szexuális kapcsolatok voltak, én mindig csak második lehettem. Sosem bántam. A mai napig mindegyikkel szívesen találkozom az utcán, szinte bármelyikük tudná ott folytatni, ahol abbahagytuk. És ez csak egy dolognak köszönhető: a testi kapcsolat mellett a lelki is nagyon erős volt minden egyes viszonyban. Soha nem éltem vissza a státusszal, nem zsaroltam, nem használtam ki őket és nem tettem olyat, ami egy nőnek rangon aluli.

Az utolsó (?) státus: a szerelmes. Soha nem gondoltam volna, hogy ebben a korban és ilyen erősen fog rám törni ez az érzés, ráadásul nem egy fiatalabb, hanem egy nálam négy évvel idősebb férfival. Csodálatos ember. Négy éve tart a szerelem, ezalatt sem testemmel, sem lelkemmel nem csaltam meg őt. Képtelen lennék rá. Odafigyelő, féltő, gondoskodó vagyok, büszke a sikereire. Szeretem, ha szeretik az emberek, a barátaim és neki is fontos, hogy engem szeressenek.

Minden azonban nem lehet tökéletes: sajnos van egy nagyon rossz házassága s egy velem egykorú felesége. Soha nem éltek jól, húsz éve nem szeretkeztek, a feleség elhanyagolt, elhízott, iszik, dohányzik, a pénzt

elszórja. Neki sem kell a férje, de a hiúsága miatt nem válik el, közben persze kiszekálja a lelkét.

Ezzel az emberrel élnék hát én együtt, de a fentiek miatt nincs rá mód. Így, gondolom, még sokáig leszek szerető.

De elárulom: nem is olyan rossz ez a státus.

Tabuk nélkül

„Hihetetlen helyeken, hihetetlen mennyiségben szeretkeztünk. Ez volt az életem. Ez volt a hivatásom. Nem is értettem máshoz.”

Boldog asszony vagyok.

Állítom ezt annak ellenére, hogy súlyos cukorbetegségem már megtámadta a szememet, ízületeimet, központi idegrendszeremet, így minden leírt szó, minden mozdulat kínszenvedést jelent számomra.

Boldog, holott önálló életem nem úgy kezdődött, ami után boldog véget szoktak érni a történetek. Tizenöt éves koromban ugyanis az apám kategorikusan kijelentette: úgyis kurva leszek, mivel annak nevelt.

Hogy mégsem lett igaza, egy hajszálon múlt. Talán azon, hogy mindig valamilyen elkötelezettséget éreztem a férfiak iránt. Soha nem fogadtam el semmit a partnereimtől, pedig ha megtettem volna, talán nem nélkülöznék és nyomorognék most annyit..

Soha nem voltam szép nő, mégis meghódítottam a legcsinosabb férfiakat, tulajdonképpen a kisujjamat sem kellett mozdítanom értük. Állítólag volt valami erős erotikus kisugárzásom.

Én nem csupán szeretője voltam valakinek, hanem Szerető voltam egész életemben. Ez volt a státusom. Kettős életet éltem. Otthon tisztas családanya, magánéletemben pedig egy asszony, akinek karjaiban megpihent és öröme lelt számtalan férfi. Mindenre nyitott voltam, velem nem volt tabu téma. Mindenki elmondhatta legrejtettebb titkait, vágyait, álmait. Azt kapták tőlem, amit vártak, azt hallották tőlem, amire vágytak. Sokan beszéltek arról, hogy otthon a feleségüket ölelve rám gondoltak, és ettől lett orgazmusuk. Ez tetszett, ettől én is beindultam.

Minden férfi valamilyen módon jobbá vált mellettem. Nemi életük kiteljesedett, szépnek, jónak, erősnek érezték magukat az ágyamban. Persze

hogyan visszavágytak. Volt olyan kapcsolatom is, erre igen büszke vagyok, ami tizenhét évig tartott.

Hihetetlen helyeken, hihetetlen mennyiségben szeretkeztünk. Ez volt az életem. Ez volt a hivatásom. Nem is értettem máshoz. Hálás vagyok a sorsnak, hogy ilyen nagyszerű férfiakkal hozott össze az életben. A magam módján mindegyiket szerettem, nem bántam meg semmit.

Az ötvenedik születésnapomon azt mondtam, hogy eddig és ne tovább. Most egészen más életet élek, a családomé vagyok, a gyerekeimé, az unokáimé, és az idős, beteg embereket segítem nagy szeretettel, hogy elviselhetőbbé tegyem magányukat, fájdalmukat, halál előtti utolsó óráikat.

Vezeklek? Lehet. Így is, úgy is a pokolra kerülök.

Ötvenéves vagyok. Harmincöt éve házas. Két unoka büszke nagymamájára. Boldog asszony.

Macikirály

„Soha nem akartunk egymástól mást, mint szerelmet, szeretetet, szexet. Még ez utóbbiban is csodálatos az emberi találékonyság, ha nincs tabu. Olyan szinten műveltük a gyönyörszerzés örömét, hogy tanítani lehetett volna.”

A legszebb asszonyi korban voltam azon a nyáron, amikor elkezdődött kapcsolatunk. 38 évesen, egy hosszú, boldog házasság után megvolt már a megfelelő előképzésem kapcsolatteremtésből, no és azt is tudtam, hogyan tudjam eladni, előadni magam.

Pedig átlagosnak mondható nő voltam, se szép, se csúnya, de volt bennem valami, ami vonzotta a férfiakat. Olyan tutajos a nézése, mondták a szemembe két-három mondat után. Akkor nem is igazán tudtam, mit jelent, később derült ki, hogy ez az a bizonyos kisugárzás, amit ma annyira keresnek a kifutón.

Csodálatos szeretővel ajándékozott meg a sors. Talán azért tartott ilyen sokáig, mert soha nem akartunk egymástól mást, mint szerelmet, szeretetet, szexet. Még ez utóbbian is csodálatos az emberi találékonyság, ha nincs tabu. Olyan szinten műveltük a gyönyörszerzés örömét, hogy tanítani lehetett volna.

Egy vállalkozói buli előkészítésén kezdődött az egész. Pillanat volt meglátni és megszeretni. Nagyon ügyesen mozgott, munkálkodott, humorizált, központi ember, igazi mindenki kedvence volt. Közel 190 centiméteres magasság, bajusz, szakáll, akkor még L-es méretű Macikirály.

Eleinte döcögött a dolog, félt, hogy kiderül a kapcsolatunk, én pedig azt hittem, nem tud megfelelni majd az igényeimnek. De hát egyikünk se tudott semmit a másikról.

Első és egész napos kirándulásunk a székesfővárosba vezetett, ott volt üzleti ügye. Már az odavezető úton elindult valami csoda, valami bizsergés, csók, simogatás, bugyinedvesedés, sok-sok orgazmus. Visszaúton szintén. A

beteljesedés a hétvégi házukban történt. Gyönyörök gyönyöre, én még ilyen csodálatos férfiékszett sohasem láttam. Gyönyörű méret, forma, kitartás. Így indult a mi kalandunk.

Megismerkedésünk helyszínén elég sok bulit szerveztek, valahogy mi is belekeveredtünk ennek a lebonyolításába. A végén már a két család is összejött. Ez is csoda volt a mi kapcsolatunkban, úgy tudtuk leplezni az érzéseinket, hogy nem jöttek rá - talán a mai napig sem. Férjemet mindig nagy körültekintéssel szolgáltam, igen jó időbeosztással kellett intéznem az ügyeimet, hogy minden beleférjen. Nem figyelemfelhívás, nem segélykiáltás volt a kapcsolatom, egyszerűen csak az élvezet kedvéért lettem szerető.

Sok hétvégét töltöttünk együtt a baráti társaságban, 15-20 ember a vidéki házukban, gyönyörünk fellegvárában. Ott is minden pillanatot ki tudtunk használni. El sem képzelem, hogyan. Laza vállpántos ruha, bugyi sehol, nyár lévén mindenki a kert hűvösét adó fák alatt pihent, mi a konyhában készítettük a betevőjüket, no meg a miénket is. A gyönyör elérése már úgy elő volt készítve, hogy elég volt egy piciny előreahajlás, erőteljes behatolás, két mozdulat, máris elöntött a kéj.

Nagy kalandokat éltünk esőben, hóban, zöldellő búzatáblában, repülön, holdfényes éjszakán, zuhany alatt. És megannyi pozitívumában. Nem kellett se zene, se segédeszköz, se videó, csak előjáték, ami néha órákig is eltartott. Csodálatos tehetsége volt az erekció tartásához. Egy alkalommal egy egész éjszakán át bírta. Képzelteti, mi orgazmus-csúcsot döntöttem meg, s ő még mindig bírta.

Kifogyhatatlan volt az ötletekből, én meg vevő voltam minden új dologra. Banán, tejszínhab, érett meggy a szőrtelenített puncimba, majd jóízűen megettük.

Mikor jött és belenéztem az amúgy is szép, vágykék szemembe, már tudtam, hogy valami készül.

Voltak azért mélypontok is. Hiába voltam elájulva ettől a kapcsolattól, mégis képes voltam elkövetni egy árulást. Megcsaltam a szeretőmet.

Siófokra mentem egy beutalóval három hétre. Macikirály vitt és hozott haza kocsival. Szokásos módon telt az idő a kocsiban, semmi autópálya, csak mellékutak. Maga volt a tökély. Na de ott beütött a krach.

Két nap ott-tartózkodás után pihentem a szobámban, mikor a folyosóról behallatszott egy szép orgánumú férfihang. Kíváncsivá tett, megnéztem, kihez tartozik. Közel két méter magas, fiús arcú óriás állt előttem. Meghatározó pillantás volt. Hat éven át minden őszen két hét boldogság várt rám. Önzetlen odaadással adtam át minden tudásomat, tettem boldoggá még egy nős embert. Tőle sem akartam egyebet. Mai napig tartjuk a kapcsolatot.

Egyszer csak újra mélypontra zuhant a kapcsolatunk. Jött a rendszerváltás, a „jó időben jó helyen” szlogen, a meggazdagodás, és eltávolodás - egymástól. Én egyre korosabban, nem túl divatos szakmámmal elmerültem a langyosban. Ő még fiatal volt, oldalán még fiatalabb, mutatós feleséggel - eljött az ő idejük. Más közegbe került, már nem volt annyi szabadideje. Elhagyott szerető lettem, azzal a különbséggel, hogy nem maradtam egyedül. Ott volt mellettem a férjem.

Mégis nehezen viseltem, üres lett az életem. Elment a legjobb barátnőm, majd hamarosan a másik is. Szenvedtem, pánikba estem. Kos jegyben születtem, nem csoda, hogy fejjel rohantam a falnak: Amerikába menekültem, munkát vállaltam, itt hagytam csapat-papot a meggazdagodás reményében. Három hónap után győzött a honvágy, söpörtem haza.

Macikirállyal próbáltuk még melegíteni a kapcsolatunkat, de nem igazán sikerült. Pedig még harmadik személyt is bevontunk egy alkalommal szerelmi játékunkba, egy hölgyet. Egyszeri és megismételhetetlen volt.

Szép lassan múlt el a kapcsolatunk.

A sors mégis kárpótolt: leányom megajándékozott egy gyönyörű leányunokával. Csodálatos érzés, rázúdítom minden szeretetemet. Amiből - minek is tagadnám - maradt még bőven.

Bea

„Mint egy vadnyugati hős, úgy rúgta be az ajtót a tíz centis sarkú fellépőcsizmájában. Láttam, ahogy lobog a haja, mint a filmekben, aztán rám mutatott és azt mondta: ma velem alhatsz, ha akarsz. És távozott.

A fiúk próbáltak visszatartani, hogy ez szörnyű megalázó, ne adjam be a derekam, tartsam magam, ne menjek be. De én már fél éve vártam erre, hogy is maradhattam volna kint?"

Huszonegy évvel ezelőtt kezdődött. Senki nem hitte, hogy lehet belőlünk valami, vagy hogy ilyen sokáig fog tartani. Nem nekik lett igazuk.

Pedig reménytelennek tűnt, hogy valaha is meghódíthatom. Egy menő zenekar gitárosa volt, sikerei csúcsán, rajongtak érte a nők. 32 lány volt előttem, ám az volt az elhatározásom, hogy ha török, ha szakad, bekerülök ebbe a 32-es keretbe. Közel akartam kerülni hozzá, nagyon, azóta, hogy megláttam egy koncertjükön. A kedvenc dalomat játszották, rám nézett és... vége volt a világnak.

Akkoriban egy zenész fiú udvarolt nekem reménytelenül, ő beszélt rá, hogy menjek el vele egy győri koncertre. Csak azért mentem, mert tudtam, hogy ők az előzenekara annak az együttesnek, amelyben Ő gitározott.

A koncertjük alatt igyekeztem úgy állni, hogy kicsit kitűnjek a tömegből, hogy felhívjam magamra a figyelmét.

Nem volt könnyű, óriási a tülekedés ilyenkor, a barátnőmmel mégis előrefurakodtunk, a harmadik sorba, az oldalára. Koncert után könnyebb volt a dolgom a többi lánynál, hisz az előzenekar énekesével jöttem, felmentünk hát a színpalak mögé. Ahogy várakoztunk, odajött hozzám a billentyűs, beszélgetni kezdtünk, aztán megkért minket a barátnőmmel, hogy kísérjük el a zenekart a Balatonra. Abban reménykedtem, jön kiszemeltem is, mert éreztem akkor már, hogy ő a nagy Ő. Hát persze, hogy mentünk velük.

Nem mi voltunk az egyetlenek, akik a zenekarhoz csapódtak, hiszen minden tag felcsípett valakit. Ilyenkor az a természetes, hogy le is kell feküdni a tagokkal, ha már kiválasztottak, de ez a lányokat nem szokta zavarni. Mindenki abban bíz, hogy nem csak egy éjszaka lesz, hanem több is, jóval több.

Szerettem volna minél többet megtudni róla, kifaggattam hát alaposan a többieket. Kiderült, hogy igen-igen szeretik a lányok, ki is használ minden alkalmat, de azért elég igényesen válogat. Ráadásul volt három-négy stabil barátnője, minden tájegységben egy. Ha miskolci turné volt, akkor a kazincbarcikai lány ment, ha Pécsen léptek fel, akkor a pécsi, Pesten pedig egy táncosnő várt rá, ő volt egyébként a

legbiztosabb közülük. Őket kellett igazán kiütni a nyeregből, nem az egyéjszakásokat. Szóval nem volt könnyű dolgom, ráadásul nem voltam az a kifejezett szexbomba, csak egy vékony rockerlány, derékig érő hullámos barna hajjal.

Elindultunk a Balatonra, egy teherautón követtük a fiúkat. Öten-hatan ültünk egy IFA platóján a felszerelések között, ellenségesen méregetve egymást, hisz nem tudhattuk, ki kire hajt. Így én csak a barátnőmmel beszélgettem. Úgy indultunk el, hogy a világon semmi sem volt nálunk, az első ABC-ben vettem fogkefét, ráadásul otthon is balhéztak, hiszen csak útközben telefonáltam haza, hogy egy hétig most a zenekarral leszek... Féltettek, nem csoda, csak tizennyolc éves voltam.

A Balatonnál a technikusok szállásán aludtunk. Volt egy csupaszív srác, a fénytechnikus, aki nem bírta nézni, hogy az utcán kóvályogjunk a zenekarra várva, így kifizette a szállásunkat a saját pénzéből. Még csak nem is kellett lefeküdni vele senkinek, szerette a feleségét és a családját is, egyszerűen rendes gyerek volt.

Ide tértek vissza a lányok éjszaka vagy hajnalban a fiúktól. Olyan nem volt ugyanis, hogy valaki végig ott maradhatott a kiválasztott zenésznél, mert mindig azt mondták, hogy nem tudnak senkivel egy szobában aludni. Ha véget ért a szex, akkor rögtön kitették őket.

Hál' Istennek engem nem tett ki senki, ugyanis nem is voltam senkivel. Ő ugyanis nem jött le a Balatonhoz. Most az egyszer nem tartott a fiúkkal. Pont most nem...

Ezek után minden koncertre elmentem, mindig szem előtt voltam, igyekeztem észrevétni magam - nem sok sikerrel. Nem vette tudomásul, hogy őt szemeltem ki magamnak, azt hitte, hogy a technikusok között van valakim. Kénytelen voltam megmondani neki az igazat azon az éjszakán, amikor egy megalázó osztzkodásnak lehettem tanúja. A jószívű technikusunk ugyanis nem bírta tovább fizetni a lányok szállását, szerette volna, ha a zenekar is beszáll a költségekbe. A zenészek nagy nehezen, negyven forintjával dobták össze a szállást. Nem is értem, miért, jól kerestek, sztárok voltak. Ekkor mondta meg neki az egyik technikus, hogy te meg vedd már tudomásul, hogy Bea ki után rohangál. Meg is lepődött, hogy róla van szó.

Jó fél év telt el így, addigra már lemorzsolódtak a vidéki lányok, csak a pesti táncosnő tartotta magát, ő viszont erősen. Dekoratív nő volt, hatalmas mellekkel, annál kisebb aggyal, szerintem szörnyű volt. Amikor azonban azt kezdte terjeszteni, hogy ő a menyasszonya, azonnal kirágta. Addig semmilyen szexuális kapcsolatunk nem volt, a tagok már többször is próbáltak lebeszélni róla, de nem sikerült.

Egy szolnoki koncert után aztán megtört a jég. Közösen aludtunk egy húszfős turistaszállón, egyedül neki volt külön szobája, ehhez ragaszkodott, mert hogy nem iszik, nem dohányzik. Kártyáztunk a többiekkel, amikor egyszer csak kinyílt az ajtó. Mint egy vadnyugati hős, úgy rúgta be az ajtót a tíz centis sarkú fellépőcsizmájában. Láttam, ahogy lobog a haja, mint a filmekben, aztán rám mutatott és azt mondta: ma velem alhatsz, ha akarsz. És távozott.

A fiúk próbáltak visszatartani, hogy ez szörnyű megalázó, ne adjam be a derekam, tartsam magam, ne menjek be. De én már fél éve vártam erre, hogy is maradhattam volna kint?

Nagyon furcsa éjszaka volt. Direkt erre az alkalomra tartogattam egy szexi, csipkés hálóinget, elrendeztem a hajam, hogy jól nézzek ki, aztán persze

semmi nem úgy alakult, ahogy terveztük. Zavarban volt. Sehoggy sem akart közelíteni, mert tudta, hogy szerelmes vagyok, látta a kitartásomat.

Így aztán reggel négyig redőnyt szerelt. Arra hivatkozott, hogy zavarja az ablak előtti lámpa, megpróbálta eltüntetni azt a tízcentis sávot, amin bejött a fény. Szóval szerelt és unicumozott. Utólag azt mondta, hogy érezte, nagyon meg kell felelnie, ettől aztán ideges volt.

Többször átrohantam a barátnőmhöz, meg a technikus barátjához, hogy mit csináljak. Olyan zavarban voltam, mint egy első bálozó. Kezem, lábam remegett, azt sem tudtam, hol vagyok. A srác nagy röhögcsélések között kétszer elmagyarázta, hogy mit kell csinálni, de megkért, hogy most már hagyjam békén, mert a barátnőmmel szeretne foglalkozni. Visszamentem, nekiálltam alkalmazni a tanácsokat, aztán nagy nehezen összejött. Kedvesem persze azt mondja, nem így volt, de a zenekar azóta is emlegeti ezt az estét. Nekik jobb a memóriájuk. Utána visszaküldött a szállásra, hogy ő nem tud senkivel sem aludni, úgyhogy megpróbáltam reggel ötör, cipővel a kezemben észrevétlenül beosonni a közös szobába. Persze az egész zenekar fölült, hogy na, mi van, kullogunk, kullogunk? Reggel nyolcig hallgattam.

A következő nap is volt egy koncert, nagyon ideges voltam, hogy behív-e. Hát behívott. Az már nem volt annyira nehéz éjszaka, picit könnyebben ment. Zavart, hogy előttem, az a táncosnő tulajdonképpen egy profi volt, én meg nem voltam valami nagy szám akkoriban.

Pedig volt előtte kapcsolatom, nem is egy.

Kezdttem egy plátói kapcsolattal, tizenhat évesen. Egy nálam harminc évvel idősebb buszsofőrt szemeltem ki magamnak, aki tudomásul se vett. Először nem is értette, mit akarok tőle, pedig követgettem, szemeztem vele, kijártam a meccsekre, ahová ő is ment. Folyton belém futott, nem tudott olyan helyre menni, ahol ne én jöttem volna szembe. Már ott tartott, hogy nyakon vág, térjek végre észhez. Aztán jött a névnapja, kinyomoztam, hol lakik, fölmentem hozzájuk, letettem a lábtörlőjükre egy csokit és egy szál tulipánt, becsöngettem és melleleg otthagytam egy levelet - a családi béke kedvéért -, hogy „Látod, mindent megteszek érted” és aláírtam. Óriási balhé volt, ráadásul ártatlanul kapta. Egyszer aztán elkapott, felrángatott a

buszra és a lelkekre beszélt. Utólag hálás vagyok neki, hogy nem használta ki a rajongásomat.

Utána jött egy újabb buszsofőr, egy rettenetesen mogorva, magának való fiú. A buszon ismerkedtünk meg, beszélgettünk, moziba mentünk, szép lassan kialakult a kapcsolatunk.

Ez volt hát az összes tapasztalatom, mielőtt összejöttem a kedvesemmel.

Nagyon szerelmes voltam, de nem jártunk együtt. Akkor még nem.

Aztán jött egy nyíregyházi turné, amire nem hívtak el. Nagyon bánkódtam, ráadásul még pénzem sem volt, hogy elutazzak oda. Egyszer csak fölhívtak, hogy vár az állomáson, menjek le. Ott fordult meg a kapcsolatunk, akkortól kezdtem fontos lenni neki. Azt mondta, ez az óriási ragaszkodás és szeretet vette le a lábáról. Az, hogy nemcsak addig törődök vele, amíg végigvonulhatok vele az utcán.

Egy év alatt eltűnt a többi lány, és biztos vagyok benne, hogy azóta sem csalt meg.

Csak közben megnősült. Még abban az évben, amikor nem volt szoros a kapcsolatunk, amikor még nem is gondolhatta, hogy ebből egyáltalán lehet valami, hogy ő is megszeret. A menyasszonyát pedig már régebben ismerte. Szerintem már megbánta, bár talán az elején még szerelmes volt abba a nőbe. Amikor megnősült, azt mondta, semmi nem változik a kapcsolatunkban, eddig is csak a barátnője voltam, ezután is az leszek. Én meg bíztam abban, hogy ez nem szentírás, ez még változhat. De nem változott. Két gyermekük született, és azóta is együtt vannak. Igaz, mi is. Pár évente egyszer hozom szóba, hogy elválhatna, de nem erőltetem. Tulajdonképpen szerencsém volt a feleségével, és a feleségének is velem. Én soha nem akartam lerobbantani a családról, ő meg soha nem ellenőrzött, pedig sokszor találkoztunk, szerintem tudja is, ki vagyok. A párom abban ringatja magát, hogy nem tud semmit, annak ellenére, hogy sokan tudnak a kapcsolatunkról. A gyerekeit is ismerem, együtt dolgoztunk egy ideig.

Segített lakást bérelni, ő vette a cipőimet, ruháimat, jártunk nyaralni. Otthon ilyenkor csak annyit mondott, hogy klipet forgat, fellépésre jár stb. Szóval

ügyesen kitalálta. Semmiben nem szenvedtem hiányt mellette, és sokkal több szeretetet kaptam, mint más ember a házaseletében. Abban is segített, hogy megvegyem azt a lakást, amit béreltem. Ez lett a második otthona.

Telt-múlt az idő, a fiatal roksztárból középkorú ember lett, de megmaradt olyanak, mint az elején. Helyes, okos, jólelkű, jó szándékú, csupaszív embernek, akire mindig lehet számítani.

Volt pár éve egy betegségem, amikor mindenki azt mondta, majd meglátom, ezen dől el a kapcsolatunk, ekkor jövök rá, hogy butaságot csináltam, magamra fogok maradni. Nem így történt. Végig mellettem volt, ő rángatott ki a betegségből. Ha nincs velem, akkor biztosan elvisz az a rosszindulatú daganat, amiben szenvedtem. Többet sírt, mint evett akkor, végigzokogta az egész korszakot. Mesélték, berontott a főorvoshoz, hogy mondják meg, hol kell gyógykezeleni, eladja a lakását, mindent értékesít, ha erre van szükség. Én pedig meggyógyultam. Gyerekem azonban nem lehet többé.

Bár erre inkább korábban kellett volna gondolnom, akkor, amikor teherbe estem tőle. Nem is egyszer. Az első még nagyon korán jött, egy évvel a megismerkedésünk után, a második rá két évre. Vitáztunk, ő mindenáron meg akarta tartani, én viszont nem. Otthon laktam még, és nem is gondoltam, hogy ilyen hosszú ideig fog tartani a kapcsolatunk. Nem mertem vállalni. A harmadiknál már nagyon komoly vitáink voltak, de én győztem. Utólag kicsit bánom, ha elgondolom, már milyen nagy lenne... '85-ben volt az utolsó... De most már úgyis késő.

Azt mondtam az előbb, biztos vagyok abban, hogy nem csalt meg. Azt azért el kell árulnom, hogy két évvel ezelőtt volt egy lány, aki szerelmes lett belé. SMS-eket találtam a mobilján eltéve. Soha nem kutattam utána, tényleg vakon hittem neki, de mivel együtt dolgoztunk, gyakran kellett felvennem a telefonját. Ekkor láttam meg az üzenetet. Először véletlenül olvastam el, aztán már szándékosan. Este aztán leültem, megkérdeztem, ő persze mindent tagadott. Azt mondta, csak imponál neki, hogy egy harminc évvel fiatalabb lány fülig szerelmes belé. Ezzel lezártuk, én pedig elintéztem a nőt. Kirúgattam a munkahelyéről, a párom közeléből.

Nem ismerem senkit a rokszakmából, akinek ilyen hosszú kapcsolata alakult volna ki egy rajongójával. A leghosszabb talán hét év, de arra, hogy

21 éven át legyenek együtt, nincs példa. Mindig tőlünk kérnek tanácsot, hogy hogy csináljátok, hogy nem buktok le. Amikor megkeresnek a lányok - elég sokan -, csak azt tudom tanácsolni, hogy ne erőszakosan csinálják, mert akkor inkább elmenekülnek a fiúk. Ez persze ellentmond annak, amit én tettem a legelején, de most már én is higgadtabban kezelném ezt a dolgot.

Úgy érzem, életünk végéig eltarthat ez a meghitt kapcsolat. Tényleg nagyon szeretjük egymást, el sem tudom képzelni, hogy mással is jól érezhetném magam, 21 évig még csak egy randevúig sem jutottam el senkivel. Pedig lett volna jelentkező.

- Szóval máig senki más nem jutott közel a szívéhez?
- De... Ön.
- Csak nem?
- De.
- És ha most azt mondanám, hogy menjünk át a hálószobába? Nem mondom, nem kell megijedni.
- Nem vagyok ijedős, de nem hiszem, hogy megcsalnám. Nem érdemli meg.

Andrea

„Korábban, ha azt mondta nekem, hogy szeret, én legfeljebb annyit feleltem: én is, de én magam sosem mondtam neki. Aztán már ő nem mondta többé. Ha pedig én mondtam, hogy szeretem, meglepődött, hümmögött valamit, meg azt kezdte hajtogatni, hogy ettől kezdve azt csinálok veled, amit akarok. Sosem hittem volna, hogy ilyen van, de nem tréfált. Így lett.

- *Maga szerint ez a Laci, a szeretője egészséges ember volt lelkileg?*
- *Nem, nem, nem.*
- *Beteg? Lelkileg.*
- *És maga nem jött rá, hogy ez egy beteg ember?*
- *Sokkal jobban szerettem annál, minthogy ebben belegondoljak. Sokáig még a saját szememnek sem hittem el, mire képes ez az ember. Most már tudom."*
- *Andrea, maga nagyon fiatal. A levelében azt írta, negyedéves egyetemista, vagyis huszonkettő múlt. Mikor volt először szerelmes?*
- *Még otthon, Szolnokon, második gimiben. Le is romlottak a jegyeim. A srác egy évvel idősebb volt. Érettségiig együtt voltunk.*
- *Szerette?*
- *Kéznél volt. A gimnáziumban illett járni valakivel, ne mondják, hogy az Andinak nincs senkije. Egyébként az egy szuperintelligens gyerek volt! Most végez a műszaki egyetemen, ha jól tudom. Vele is, és a szüleivel a mai napig nagyon, nagyon jó viszonyban vagyok.*
- *Alig volt tizenhat. Meddig jutottak?*

- Több, mint két évig tartott. Volt minden. Szép volt. Ám még mielőtt lefeküdtem volna vele, épp a tizenhatodik születésnapomon nagyon beteg lettem. Ledöntött egy vírus, és január közepétől március közepéig kórházban feküdtem. Csak később mondták el, majdnem meghaltam.

- *Mi baja volt?*

- Hepatitis B-től elkezdve minden összejött... Nem nagyon értettem, mindenem begyulladt. Ráadásul egy ideig azt hitték, hogy leukémiás vagyok! Az apukám anyukája ebben halt meg, és a leukémia állítólag öröklődhet. Összevissza vizsgáltak, de nem tudták, mi van. Ott álltak az orvosok, meg vagy öt professzor értetlenül. Egyszerűen fogalmuk sem volt, mi lehet az. Borzasztó volt. Közben én meg ott feküdtem az ágyban, feldagadt arccal, pár nap alatt lefogytam tíz kilót, meg sem bírtam mozdulni. Azt hiszem, megváltoztam ezalatt az idő alatt. Azóta nem vagyok olyan hiperaktív a fiókkal sem. Egyébként volt ott egy orvos. Tetszettem neki.

- *Meséljen!*

- Harmincegynéhány éves volt, én tizenhat. Állandóan az ágyam mellett ült, sokat segített, mindig velem volt. Bókolt, dicsért, virágot hozott.

- *Udvarolt?*

- Igen. Többen észrevették, a kollégái is, hogy komám, állandóan itt ülök ennél a fiatal lánynál. A belgyógyászatban feküdtem, ahol az átlagéletkor hetven. Ő persze egyetlen egy öreg nyanyához nem ült le dumálni...

- *Volt maguk közt valami?*

- Nem, nem, nem. Mondtam, hogy nem lehet, túl fiatal vagyok még.

- *Milyen típus volt ez az orvos?*

- Nem volt egyszerű. Százharmincöt kiló volt!

- *De azért jól esett, hogy törődött magával?*

- Igen. Csakhogy volt felesége, meg két gyereke.
- *Magának meg volt „közben” egy „komoly barátja” ...*
- Igen.
- *Térjünk vissza kettejükhöz! Ha jól vettem ki a szavaiból: a betegsége után vesztette el a szüzességét...*
- Igen. A gimnáziumi barátommal, Andrással történt meg a dolog.
- *És jó volt?*
- Jó volt, persze. Bár elég nehezen vett rá.
- *Mit gondol, korán érő típus?*
- Azt hiszem. Hatodikban, általánosban például még mindenki babázott, nekem meg már nyolcadikos fiúm volt. Persze ezt nem nevezném igazi kapcsolatnak, szerelemnek meg pláne. Eljártunk ide-oda, moziba, fogta a kezemet, meg csőröztünk.
- *Mit jelent az, hogy „csőrözni”?*
- Csókolózni. Ennyi volt, meg megfogta...
- *Így hívták Szolnokon?*
- Igen.
- *A gyerekek?*
- Nem csak.
- *Én még sose hallottam.*
- A másik szleng meg a szúrni. Nagyon csúnya, de...
- *Az mi?*

- Hát, az meg a szeretkezés.
- *Igen? Sose hallottam. Ezt se. Mondja, a szex, az erotika téma volt valaha is a családban?*
- Igen. Legalábbis nálunk nem volt olyan, mint egyik-másik barátnőmnél, hogy ne szabadott volna bemenni a fürdőszobába, amíg apuka vagy anyuka bent volt. Nálunk ez teljesen természetes volt, kisgyerekkorom óta. Láthattuk egymást meztelenül, nincs abban semmi. És bármit meg lehetett kérdezni anyuéktól, ami csak érdekelt. Szó szerint nem volt felvilágosítás, hogy leülünk, meg virágok, méhek, de sokat beszélgettem az anyuval ilyen dolgokról, és sok mindent el is mondtam neki. Tudták, hogy nem vagyok hülye gyerek, így is kezeltek. Adtak ugyan tanácsokat, de igazán nem akadályoztak semmiben, nem is tiltottak semmitől.
- *Eközben látom, kereszt van a nyakában. Vallásosak?*
- Meg vagyok keresztelve, meg jártam hittanra kiskoromban, de ezeket anyámék döntötték el helyettem. Mondván: legyen művelt a gyerek... Manapság csak nagyon ritkán járok templomba. Általában vizsgaidőszak előtt. Tudom, ez elég kretén dolog, mert nemcsak kérni kell, hanem adni is. Szerintem egyébként a vallásnak nem az a lényege, hogy az ember templomba jár és ott ül minden misén. Az számít, amit magában érez és gondol.
- *Élete első komoly kapcsolata az első férfival meddig tartott?*
- Nekem halasztanom kellett egy évet a gimiben, ő pedig elkerült egyetemre. Így ért véget.
- *Abban az időben, amikor én gimnazista voltam, a lányok nem nagyon vettek minket észre. A gimnazista lányok egyszerűen kisfiúknak tartottak bennünket. Sokan nálunk idősebb fiúkkal jártak, nemritkán kocsival jöttek értük a harmincegynehány éves fickók...*
- Nem tudom. Én soha nem azt néztem, hogy ki mivel jár, meg milyen autója van. Szerintem ezt otthonról hozom. Mindent megkaptam ugyan, de

sosem voltam követelőző. A szüleim mindig elmagyarázták, mi miért történik. Nagyon szépen neveltek.

- *Még nem mondta, milyen svádájú volt?*

- Szegény - nem tudok mást mondani - borzasztóan nézett ki. Most már kupálódott valamennyit, de amikor beleszerettem! A vállamig ért körülbelül, tiszta szeplő volt, elállt a füle, égnek állt a haja, ő volt az iskolában az egyik legszörnyűbb ember.

- *Bukik a csúnya férfiakra?*

- Nem, nem.

- *Maga egyébként hogy festett akkoriban, amikor együtt jártak? Jól nézett ki?*

- Nem tudom, ítélik meg mások. Hát... végül is sportoltam, az biztos, hogy csinos voltam.

- *Ha - mint mondja - csinos lány volt, miért pont ezt a „kis szerencsétlent” választotta ki?*

- Megláttam, és úgy éreztem, hogy ez az ember, annyira sugárzik! Valahogy árad belőle valami. És nekem ő kell. Mindig így választok férfit.

- *Mi sugárzott belőle?*

- Nem tudom.

- *Mégis!*

- Nem tudom! Volt valami a lényében... Úgy éreztem, ez az ember csak adhat nekem. Így is volt.

- *Maga szerint a nők ezt a típust kedvelik?*

- Nem. A mai nők rafináltak, a pénzre buknak, okoskodnak, taktikáznak. Én abszolút nem vagyok ilyen. A pszichológusom szerint olyan vagyok,

mint egy ezernyolcszáz éves nő. Erre rá is faragtam már párszor, azt hiszem...

- *Térjünk vissza a gimnáziumhoz! Mihez kezdett az érettségi után?*

- Mindenáron Pestre akartam jönni, hiszen a barátom is idejött tanulni. Nagyon bennem volt ez a főváros dolog. Végére is, itt az igazi élet! Arra gondoltam, valahogy be kellene próbálkoznom egy suliba. Beiratkoztam egy egyetemi felvételi-előkészítőre, és végül fel is vettek. A sok tanulás meg gyötrődés közben hatvanhatról lefogytam ötven kilóra. De nem bánom: a felvételt követően következett életem legboldogabb hat hónapja!

- *Nem mondja...*

- Nagyon beindult az élet! Tök jó volt! Folyamatosan buliztunk meg kocsμάztunk az évfolyamtársaimmal. Gyakran húszan-harmincan is összegyűltünk. Nagy társaság volt. És persze jöttek a pasik is.

- *Rögtön összeakadt valakivel?*

- A gólyabálon. Mégpedig egy felsőbb éves sráccal. Ő is állati ronda volt. Szerintem. Viszont hihetetlenül okos és intelligens! Szeretem, ha valakivel órákig el lehet beszélgetni. Ez a fiú ilyen volt. Jött értem, vitt színháztól kezdve, kocsμάzni, bárhova. Elkezdtünk járni, ám közben gyakran képen volt más is. Nem igazán vettem komolyan ezt a kapcsolatot, kicsapongtam. Míg végül pár hónap után azt mondtam magamnak: „ez egy tök értékes ember, nem bánhatsz vele így"! Küldtem neki egy e-mailt, amelyben megírtam, milyen szemét módon bántam vele, és azt is, hogy én most elmegyek egy hétre sítáborba - az elég idő arra, hogy mindketten átgondoljunk, hogyan tovább. Aztán a kirándulás első napján megláttam életem párját. Legalábbis ezt gondoltam első blikkre arról a pasiról...

- *És milyen típus a nagy ő?*

- Nem is tudom. Negyvennégy volt, amikor találkoztunk. Én szexinek láttam.

- *Közelebbről?*

- Százhatvanöt magas, nyolcvanhat kiló.

- *Mondja már, nagyon érdekel: egy ilyen csinos, fiatal lány, mint maga, hogy választhat ilyen pasit? Ő is „kisugárzott”?*

- Igen. Hogy is mondjam? Amikor megláttam azt az embert... Jóformán ki se szálltam még a buszból, és akkor megláttam! Pakolászott valamit. Rám nézett, vigyorgott egyet, és ó, mondom: hát ez tök jól néz ki, na! Kékszemű, meg mit tudom én. Bár a barátnőim is rosszul vannak tőle. Az egyik egyszer azt mondta: bottal sem nyúlna hozzá. Aztán odajött, bemutatkozott. Lacinak hívták, rögtön megjegyeztem a nevét. Én is tetszhettem neki, mert felajánlotta, hogy vigyük együtt a léceket. Nekem átfutott az agyamon, hogy nem kellene, ennyire nem lehetek hülye, biztos van családja. És lám, pont akkor jött arra a felesége meg az egyik gyereke, elbúcsúzni. Aztán az is kiderült, az első öt percben, hogy őt rohadatul nem érdekli, hogy felesége van, meg három gyereke. Elkezdett udvarolni, meg minden.

- *A sítáborban jöttek össze?*

- Nem. Húztam a dolgot hetekig, éreztem: nem lesz ez így jó. Csak úgy egy hónap múltán adtam meg magam. Csak később vallotta be, hogy épp ezzel fogtam meg. Azt mondta, hogy ő eddig mindenkit azonnal megkapott...

- *Ha így nézett, ki, akkor hogyhogy mindenkit megkapott? Ezt ki hiszi el?*

- Nagy dumás, nagyon jó szövege van. Ezt a barátnőim is elismerik. Folyton csajozik, rengeteg nő veszi körül. Most egy huszonkettő meg egy huszonnyolc éves csaj, ha jól tudom.

- *Mivel foglalkozik ez a Laci?*

- Vállalkozó, még hozzá elég jól menőnek számít. Mindenki ismeri Szolnokon. Meg is van mindene.

- *A nőügyeiről tud a felesége?*

- Rólam tudott, mi ismerjük egymást.
 - *Hogyhogy? Honnan tudott magukról?*
 - Laci fűnek-fának mutogatott.
 - *Hencegett vele, hogy ilyen csinos lánnyal jár?*
- Igen, igen. Nem tudom, talán azért is, mert az előző barátnője egy rettenet volt. Rohadtak a fogai, nem adott magára, igénytelen feje volt. Ráadásul állandóan rinyált, hogy: „Laci, vegyél kabátot!”, meg „Laci, úgy szeretnék egy bugyikát!”, meg mit tudom én. Egy ilyet nem mutogathatott, ilyen nőre szerintem egy faszi sem volna büszke.
- *Na jó, de magának ott volt a papája! Akármikor összefuthattak a városban! Laci nem tartott attól, hogy a papája fülébe jut, mi van maguk között, és jól seggbe rúgja őkelmét?*
- Nem. Ugyanis nagyon figyeltem, hogy a kapcsolatunk ne tudódjon ki. Először hazudtam a szüleimnek. Aztán rájöttem, hogy apa tudja. Csak épp nem szólt semmit sem. Pár hónappal később anyunak is elmondtam, mi van. Szóltam, üljön le, mert úgyis le fog. Miután bevallottam a dolgot Lacival, azt mondta, hogy tudta, vagy inkább érezte. Teljesen kiakadt, hogy a Lacinak három gyereke van, felesége, mit képzelünk, ilyet nem szabad. Nem szidott le, észérvekkkel próbált rám hatni: kislányom, gondolj bele, mi lesz ennek a vége, tönkremegy bele, tetejébe a Laci családja is szétmegy, meg ilyenek. Abban bízott, hogy előbb-utóbb megjön az eszem. Két év kellett hozzá.
- *Szóval maga azt mondta, hogy szerelmes ebbe az emberbe?*
 - Igen, hogy én full szerelmes vagyok.
 - *Erre ő?*
 - Azt, hogy: „atyaisten”!
 - *Milyen volt a kapcsolatuk Lacival?*

- Az elején szép és jó volt minden. Pítizett össze-vissza, hívogatott, napjában huszonöt-ször, hozott virágot, feljött hozzám Pestre, nyaralni mentünk, szóval az elején teljesen rendben volt, aztán meg...
- *Ilyen nagyon szeretik a nők az igyekvő férfiakat?*
- Nekem bejön, főleg a virág. Ez a kedvencem. Minden pasinak meg szoktam mondani jó előre, hogy nekem ne vegyen semmit, mert nem kell, csak virágot, azt imádom.
- *Ebbe beletalált Laci...*
- Igen, igen, és - mondom - feljárt hozzám Pestre rendszeresen, állandóan jött, meg voltunk együtt raftingolni, és nyaraltunk Keszthelyen is például. Bár igazság szerint ezek inkább csak hétvégi kirándulások voltak, nem „igaziból” nyaraltunk.
- *Nem volt ciki vele megjelenni?*
- Én nagyon büszke voltam rá.
- *Egy ilyen kövér törpére?*
- Igen. Amikor szerelmes vagyok, nem azt nézem, hogy néz ki a párom. Lehet százharmincöt kilós orvos, vagy százötvenöt centis mit tudom én ki, szeplős, lapátfülű, akármilyen, mindegy.
- *De azért azt elismeri, hogy egy idősebb pasas teste már nem olyan, mint egy huszonévesé?*
- Ez nem igaz.
- *Nem?*
- Egyáltalán nem igaz. Én mellette tanultam meg, hogy mi a jó szex.
- *Igazán?*

- Aha. Még a szakításunk után is volt olyan, hogy „elmentünk” együtt. Ő szerettette meg velem a dolgot.

- *Jó szerető volt?*

- Nagyon, nagyon, nagyon.

- *Vagyis?*

- Abszolút nem volt önző.

- *Mégis vége lett...*

- Igen, most lett vége, márciusban. Pont két évig tartott.

- *Hogy élte meg, hogy a szerelmének van három gyereke meg felesége? Nem zavarta? Ilyen helyzetekben az sem ritka, hogy a feleség cirkuszosni kezd. Volt ilyen?*

- Senkijét sem ismertem, amikor ez az egész kezdődött. Se a feleségét, sem a gyerekeit. Az egyik lánya egyébként egy évvel idősebb, mint én... Így pedig nem éreztem felelősséget. Ő jött hozzám, hogy szeretné, ő kezdeményezett, ő nyomult rám, nem fordítva. Azt is tudtam, hogy neki mindig is volt barátnője a felesége mellett. Sőt: még az esküvőjükön megcsalta az asszonyt!

- *Említette, hogy ismerte az asszonyt...*

- Egy éve tartott már, amikor egy reggel - emlékszem, akkor épp Pesten voltam - megcsörrent a telefonom. Felveszem, nagy álmosan hallózok, egy női hang beleszól: „Helló, Évi vagyok”. Mondom: „Elnézést, ki?” Erre: „Évi vagyok, Laci felesége”. Egy csapásra felébredtem. Mondja, szeretne velem beszélni, ha ráérek. Azt feleltem, persze, hogy ráérek, egyébként honnan tudja a számom? Kiderült, hogy anyukám adta meg neki. Azt mondta anyunak, hogy egy évfolyamtársam, csak elhagyta valahol a cetlit, amire felírta a számot. Vele egyébként azóta is jóban vagyunk aránylag. Őt is szokta verni a Laci...

- *Őt is? Volt az előbb egy félmondata, hogy ugyan az elején még jó volt Lacival, később viszont elromlott minden. Mi változott meg?*

- Nem igazán tudom. Egyik napról a másikra elkezdte szajkózni, hogy túlságosan megszeretett. Meg, hogy jobban szeret, mint én azt gondolom, és mindkettőnknek az lenne a legjobb, ha szakítanánk, ha vége lenne ennek az egésznek. Ő éli a saját életét, én a magamét, és viszlát.

- *Ez mennyi idő után történt?*

- Úgy fél év után.

- *Maga mit mondott erre?*

- Azt mondtam: jól van. Ha úgy gondolja, akkor hagyjuk. Tudtam, hogy úgyis fel fog hívni, így volt mindig. Így is lett. Folyton számonkért rajtam mindent: miért mész Pestre, ne menj Pestre, ne csináld ezt, ne csináld azt, hogy képzeled, hogy moziba mész a barátnőddel Pesten? Egy éven keresztül gyakorlatilag csak az órámra jártam fel. Minden út előtt idegbeteg voltam, hogy úristen, ebből mi lesz, mit fog szólni a Laci. Amikor csak lehetett, otthon maradtam, ő ezt el is várta. Aztán lelki terror következett.

- *Hogy érti ezt? Mi történt?*

- Korábban, ha azt mondta nekem, hogy szeret, én legfeljebb annyit feleltem: én is, de én magam sosem mondtam neki. Aztán már ő nem mondta többé. Ha pedig én mondtam, hogy szeretem, meglepődött, hümmögött valamit, meg azt kezdte hajtogatni, hogy ettől kezdve azt csinállok veled, amit akarok. Sosem hittem volna, hogy ilyen van, de nem tréfált. Így lett.

- *Maga szerint ez a Laci, a szeretője, egészséges ember volt lelkileg?*

- Nem, nem, nem.

- *Beteg? Lelkileg.*

- Igen.

- *És maga nem jött rá, hogy ez egy beteg ember?*
- Sokkal jobban szerettem annál, minthogy ebben belegondoljak. Sokáig még a saját szememnek sem hittem el, mire képes ez az ember. Most már tudom.
- *Mire volt képes?*
- Ez a legutóbbi péntek...
- *Csak nem arra céloz, hogy azt ő tette magával?*
- De. Ez egyhetes...
- *Kék, zöld.*
- Kék, zöld.
- *Márciusban szakítottak. Nem, mintha előtte - amíg a szeretője volt - lett volna joga, hogy ilyesmit tegyen magával, de most miért veri? Már...*
- Most épp azért, mert meglátta a legújabb barátomat, aki lenn volt nálam a névnapomon. Biztos nem volt neki szimpatikus.
- *És erre megverte magát?*
- Igen. Mentem ki, a mosdóba rúzsozni, mondom, húzok már egy sor festéket a számra, nem mintha valakit érdekelne, de mondom, azért mégiscsak legyen rajtam. Kimentem, erre jön utánam. Teljesen meg voltam döbbenve, hogy mit keres itt. Féltem, nem tudtam elképzelni, mit akar. Beállt az ajtóba, mondta, hogy csukjam be az ajtót. Azt feleltem, nem csukom be. Elkezdtünk vitatkozni, aztán megfogta a karomat, hogy ne tudjak védekezni, és elkezdett ütni.
- *Miért nem kért segítséget az apjától?*
- Kitől? Apámtól? Dehogyan.
- *Miért?*

- Nem. Nem. Most ütött meg másodjára.
- *Az épp elég, nem?*
- Nem szólok neki.
- *Mert?*
- Ez az én dolgom, ezt nekem kell elintéznem.
- *Erre valóak a férfiak. Nem? Ez nem a maga dolga.*
- De!
- *De nem! Ez nem a maga dolga, ez az apja dolga! Az ő felelőssége, hogy megvédje a lányát.*
- Megölné, ha megtudná.
- *Nem rossz ötlet. Mindegy. Látom, nem jutunk dűlőre. Így telt az utóbbi másfél év?*
- Igen. Agyongyötört. Elkezdte azzal, hogy szakítsunk, hogy legyen vége. Jó, szakítunk. Pár nap múlva, a nyaralásuk előtt, reggel - a feleségével, meg a gyerekekkel mentek - telefonál, hogy ő ezt nem bírja. Dunaújvárosban vannak, Balatonra mennek, de ő inkább visszafordul, ő ezt nem bírja. Eltelik egy hét, jönnek haza. Persze, új ruhában vártam, igyekeztem. Szexeltünk egyet, mire ő: ettől még nem vagyunk együtt, csak dugtunk egyet, világos? Máskor meg büntudatot akart bennem ébreszteni. Egyszerre mindenért én voltam a hibás, mindenben szar voltam: csúnyán beszélsz, mindig mindent elbaszol, úgy vagy szar, ahogy vagy, hogy lehet így kinézni, miért csinálod ezt, miért nem csinálod azt, miért ebben a ruhában vagy.
- *Ez az ember szadista.*
- Az volt. Igen. Például nem egyszer csinált olyat, hogy mentünk szórakozni, elkezdett cseszegetni, hogy: miért ebben jöttél, miért vagy nadrágban, így ronda a lábad. Addig szidott, amíg már majdnem sírtam,

volt hogy el is sírtam magam. Amikor meg beérünk a diszkóba, akkor egyből: jaj, az én csajom! Nézzétek, milyen szexi, és hogy milyen jól néz ki, hogy áll rajta a nadrág, és úristen...

- *Milyen iskolai végzettsége van annak a pasasnak?*
- Nem szeretném megmondani.
- *Miért?*
- Csak.
- *Pedig érdekelne...*
- Nincs meg az érettségije. A feleségétől tudtam meg.
- *Fogadni mertem volna. Szerintem ez egy kisebbrendűségi komplexustól szenvedő beteg ember, akit halálosan idegesített, hogy maga egyetemre jár, jól néz ki. És talált magának egy áldozatot, akit kínozhatott.*
- Meglehet.
- *Miért nem akarta megmondani, hogy nincs érettségije?*
- Így utólag én is látom, de csak így, hogy Laci egy bunkó. És szar ezzel szembenézni...
- *Azóta, hogy vége, mi van magával?*
- Már réges-rég volt barátom, amikor ő még egyfolytában hívogatott. Márciusban lett vége ennek az egésznek, eközben ő csak most jött rá, nyáron, hogy annyi. Utána egyszer vagy kétszer találkoztunk, ezt leszámítva annyi. Májustól volt egy kapcsolatam, annak most lett vége. Egy, vagy másfél hete. Ő is nős volt, de amint kiderült, dobtam.
- *Maga szerint a mikben genetikusan benne van, hogy elvesztik a fejüket, ha szerelmesek, vagy ez csak a maga problémája?*
- Nem. Ezek ritka példányok.

- *Áldozatnak tartja magát?*

- Nem.

- *Olyan típus?*

- Nem, nem, nem. Komolyan, elmentem félévente templomba, ahol nekem csak az az egy kérésem volt, csak azt az egyet akartam, semmi mást, hogy... csak ebből az egy szerelemből, könyörgöm, valahogy kecmeregjek ki...

- *Mondta legalább a „barátja”, hogy sajnálja, amit magával művelt?*

- Ilyenkor olyan, mint az állat. A szavát nem lehet érteni, úgy üvölt, meg minden. Aztán lehiggad, bocsánatot kér. Nézek rá, mondom: te hülye vagy? Ilyenkor - tudom - legjobb, ha csöndben vagyok. Ennek az embernek már amúgy sincs mit mondanom. Egyszer már nekem esett korábban, akkor én is ütöttem - vertem, mindketten elég szépen néztünk ki...

- *Otthon nem szólt, nem vették észre, hogy kékre-zöldre verve ment haza?*

- Csak ez látszott nagyon, ez véraláfutásos volt. A többit nem vették észre. Én meg nem szóltam. Egyszerűen úgy éreztem, hogy nem kell mondanom anyuéknak semmit sem. Lacival is így volt. Kidühöngte magát, végighallgattam, kérdeztem: befejezted? Azt mondta: be. Jól van, akkor menjünk vissza - mulattunk valahol, csak kijöttünk drámázni. Kibírtam mindig. Egy könnycsepp nélkül! Mikor mentünk vissza a diszkóba, kábé úgy nézhettünk ki, mint akik az autóban „elintézték”: a hajam így, a ruha úgy, tiszta piros a nyakam. Megigazítottam a hajam és visszamentem, mintha semmi sem történt volna. A barátnőim persze látták, hogy gáz van. Egyre csak azt kérdezték, hogy hol voltam annyi ideig. Elkezdtem sírni. Kérték, hogy mondjam el, mi volt. Mondtam, hogy nem mondom, mert most el kell játszanom, hogy baromi jó kedvem van. Lányok, dobjatok fel! Rajtatok a sor! Ezek után még háromnegyed órát táncoltam végig, közben még vigyorogtam is!

- *Mióta jár pszichológushoz?*

- Idén februártól.
- *Odahaza?*
- Igen. Egész januárom meg februárom azzal telt, hogy ültem kedvetlenül, néztem magam elé, állandóan sírhatnékomból volt, és közben egyre csak azon gondolkodtam, hogy vajon minek élek én? Ez persze egy idő után feltűnt a barátnőimnek, meg a szüliemnek is. Sosem volt rám jellemző ez a halálhangulat. Tök mindegy volt, hogy most vettem valamit, vagy táncoltam, buliztunk, vagy akármi. Semmihez sem volt kedvem. Végül anyu mondta, hogy ebből elég, forduljak orvoshoz. Először tiltakoztam, hogy ezt nekem kell megoldanom. De anya látta, hogy mennyire szenvedek, és ragaszkodott hozzá, hogy menjek el. Aztán, amikor a szünnapomon megint balhé volt, már nem emlékszem, pontosan mi, betelt a pohár. Egyszerűen nem bírtam tovább, és kötélnek álltam. Azóta rendszeresen járok. És már sokkal jobb a kedvem. Ebben biztos benne vannak a gyógyszerek is, de sok jó is történt velem a nyáron. Megint Pesten vagyok, és májusban megismerkedtem valakivel: ő a „következő áldozat”.
- *A következő áldozat? Ki ő?*
- Erről annyira nem szeretnék mesélni.
- *Mégis: miféle?*
- Diplomata. Vagy az apja diplomata? Nem nagyon tudom. Lényeg, hogy teljesen más társadalmi réteg, mint én, vagy a családom. Az a típus, aki mindent megengedhet magának, mindene megvan, és él is vele. Teljesen véletlenül ismerkedtünk meg. Megfogott valami a gondolkodásmódjában...
- *Hány éves?*
- Harmincnégy.
- *Még fiatal.*
- Az előzőhöz képest igen.
- *És ő jól néz ki?*

- Nekem ez se tetszik. De azért benne is van „valami”. Persze ő is nő. Kiderült. Nem. Nem mondta meg. De itt Pesten teljesen más. Otthon mindenki ismer mindenkit. Ha én nem ismerem, akkor a baráti körömből valaki tutira. Valahogy mindenkit le lehet káderezni. Otthon. Itt nem. Ráadásul nem egy ilyen embert. Szokta mondani, amikor Laciról beszélünk, hogy ilyen, meg olyan törpe, meg hogy tudtal egy ilyennel lenni, meg én kész felüdülés vagyok hozzá képest. Én erre azt szoktam mondani: ne hidd! Én őt tartom életem első szerelmének. Az első igazinak.

Erzsébet

„Egyszer hazajött és azt mondta: túl korán házasodtunk össze, én még nem éltem ki magam, élni szeretném az életemet. El akarok válni”

- *Hol nevelkedett?*
- Erzsébeten születtem, a VIII. kerületben.
- *Pesterzsébeten? Én is. Ott laktam sokáig gyerekként. Merre?*
- Nagykörösi út. Kispest és Erzsébet határán. Ott ment a vonat.
- *Családi ház volt?*
- Nem családi ház, hanem egy MÁV szolgálati lakás volt.
- *Papája vasutas volt?*
- Még a nagypapám.
- *Papa, mama mivel foglalkozott?*
- Arról nem szívesen beszélek, mert mikor megszülettem, otthagytak engem a kórházban.
- *És a nagymamához került?*
- Igen. Ő vitt haza.
- *És a szüleik hova lettek?*
- Ők is megvoltak, csak én nem kellettem nekik. Fiút vártak.
- *És? Soha nem magyarázták meg?*
- Ennyi.

- *A nagymama mit mondott később, amikor már felnőtt, vagy nagyobb lett?*
- Nem a nagymamám mondta meg, hanem a keresztmamám.
- *Addig maga mit gondolt, hogy ki a mamája?*
- Tudtam, hogy ki, mert egy sarokkal arrébb laktak. Szóval láttam őket. Úgy, hogy néha átjöttek a nagymamámhoz.
- *Látogatták?*
- Tudtam, hogy ők azok.
- *És magával törődtek?*
- Nem, úgy csináltak, mintha nem is léteznék.
- *Született még gyerekük?*
- Igen, egy év múlva egy fiú.
- *Őt nevelték, magát pedig nem?*
- Igen ez így volt.
- *Most hány éves?*
- Negyvennyolc.
- *És ezt maga normális ésszel fel tudja fogni?*
- Nem.
- *Ezt később nem volt alkalma megbeszélni a szüleivel?*
- Nem.
- *Nem álltak szóba magával?*

- Nem. Az apám azt mondta, hogy nem kellettem az anyámnak, mert neki csak fiú kell. Na de hát ő se tett azért semmit, hogy ott lakjam velük.
- *A nagymama mit szólt ehhez? Nem verte meg a lányát?*
- Nem, ők engem fölneveltek. Viszont a keresztanyám, aki az anyám testvére volt, teljesen ki volt akadva, hogy engem otffelejtettek.
- *Ez hihetetlen. Ó törődött magával?*
- Igen.
- *Akkor tulajdonképpen a nagymamával meg a nagypapával élt együtt. Élnek még?*
- Már nem. 81 volt, mikor meghalt mind a kettő.
- *Még szerencséje volt. Gondolom, szerették magát.*
- Igen.
- *Tulajdonképpen a gyerekkora szörnyű is volt, meg jó is. Szörnyű, hogy nem a szüleivel élt, de jó, hogy olyanokkal, akik szeretik.*
- Szerencsére igen. Viszont idős emberek voltak, úgyhogy búra alatt nevelkedtem fel.
- *Féltették mindentől?*
- Végül is nem, de nem jártam sehova.
- *Mert?*
- Csak a lakásban voltam.
- *Nem voltak barátai, barátnői?*
- Nagyon maradiak voltak a nagyszüleim.

- *Parasztemberek voltak?*
- Igen. Nekem ez volt természetes.
- *Mikor lett például televíziójuk?*
- Az nem volt soha.
- *Soha nem volt tévéjük? Nem volt rá pénz?*
- Nem tudom. A keresztanyámnak viszont volt, ők a szomszédban laktak, hozzájuk jártunk át, ha a nagypapámat érdekelte valami.
- *Maga is járt át tévézni?*
- Velük átmentem, de nem sokat láttam.
- *Egyedül nem?*
- Inkább rádiót hallgattam
- *Olvasni is szeretett?*
- Nem sok könyv volt a nagymamámnál. Térképeket nézegettünk a nagypapámmal. Imádta.
- *Ez volt a hobbija?*
- Ezzel játszottunk mindig. Az első és a második világháborúban is benne volt, hadifogoly is volt a nagypapám, de szerencsére hazajött.
- *Sokat mesélt erről?*
- Igen, igen.
- *Milyenek voltak az ünnepek hangulatai, a karácsony, születésnap?*
- Semmiből nem tudtunk nagy felhajtást csinálni, nagyon egyszerűen ünnepeltünk.

- *Fa volt azért?*
- Fa volt. Persze.
- *Ajándék?*
- Nem nagyon.
- *Annyira szegények voltak?*
- Igen, de azért valami apróság mindig volt.
- *A szülei nem jöttek át szenteste?*
- Nem.
- *Később, az óvodában vagy az iskolában, amikor megkérdezték a szülői értekezleten, hogy mit csinál a papád, mamád, akkor mit mondott?*
- Az elég kellemetlen volt, mert az öcsém is abba az iskolába járt, csak egyvel lejjebb. Az ő osztályában az anyám munkaközösségi elnök volt, szorgoskodott.
- *Ilyen a mesében sincs, még egy filmen is szomorú. Ez gondolom, máig fáj magának.*
- Igen. Végül is én nem ittam, nem lettem bűnöző. Nem értem, amikor hallom a tévében, hogy valaki kábítószeres vagy bűnöző. Végül is minden embernek megvan a keresztje, ha nem ez, akkor más. Én is ihattam volna, én is lehettem volna csavargó vagy bűnöző, nem?
- *Az egész olyan elképesztő. Sokat sírt?*
- Igen. Képzelve el, tizennégy éves voltam, és a születésnapomra keresztanyám hozott egy pár nejlonharisnyát. Az nagy dolog volt akkor. Én még nem is láttam olyat. Megkérdezte előttem az anyámat, hogy miért nem köszönt fel? A lényeg a történetben, hogy megköszöntem a harisnyát, de nem kezdtem el rögtön használni. Egyszer csak kerestem, és nem találtam meg. Az anyám hordta el.

- *Elvitte?*
- El.
- *Gonosznak született az anyja, vagy történt vele valami?*
- Nem tudom, lelki defekt, vagy valami.
- *Ilyet még nem is hallottam. Amit maga mesélt, az nekem egyszerűen hihetetlen.*
- Most gondolja el, hogy egészségügyi iskolába jártam, és tanultam gyermekpszichológiát, ahol a tanár az anya-gyerek kapcsolatról beszélt. A tanár nem tudta, hogy mit éltem át. Előadta az órán, hogy ezen múlik az ember élete, hogy a jó anya-gyerek kapcsolat egy életre szóló dolog, és ha valaki ezt nem kapja meg, akkor...
- *Lelkileg sérült lesz.*
- Hát igen, az anyai szeretet az maga a mennyország, és itt ez a lényeg, hogy ha valakiben ez nincs meg, semmivel nem lehet kicsikarni. Semmivel.
- *Szörnyű.*
- Én soha, semmi gondot nem okoztam senkinek. Ugyanakkor a fiával rettenetes sok baj volt.
- *A fiú tudta, hogy maga a nővére?*
- Igen, de anyám nem engedte, hogy játsszon velem.
- *Annyit én is tudok, hogy a csecsemőknek testi kapcsolat kell az anyával. És a nagymama, akármennyire szeret, mégsem egy anya. És hogy ment az iskola?*
- Az végül is egész jól ment, ahhoz képest, hogy semmi segítséget nem kaptam, sőt az igazság az, hogy 14 éves koromban nekem dolgozni kellett menni.

- *Mert?*
- Nem tudtak eltartani. Muszáj volt dolgoznom, mellette tanultam.
- *Hol tanult?*
- Egészségügyi iskolában.
- *Ez szakközépiskola?*
- Szakmunkásképző. Hároméves.
- *Ápolónőkészítő?*
- Általános. Négyféle szakmát adott: ápolónő, bölcsődei gyermekgondozó, kórházi ápolónő, és még valami. Én a bölcsőét választottam. Imádtam a gyerekeket. Gyerekmániás vagyok, úgyhogy én már arra tettem fel az életemet, hogy a gyerekekkel legyek.
- *Hol helyezkedett el először?*
- Gyárban dolgoztam.
- *Mit csinált? Betanított munkás volt?*
- Igen
- *Tizennégy évesen?*
- Azzal kezdtem, hogy bevásároltam. Hatvan ember dolgozott egy műhelyben, nekik vásároltam a reggelit, és utána dolgoztam úgy, mint ők.
- *Ez mennyi ideig tartott?*
- Két évig. Soha, senki nem mondta, hogy tanuljak, magamtól jutott eszembe. A gyárban kaptunk újságokat, és az egyikben volt egy hirdetés, ami nagyon megfogott. Egy ápolónő mesélt benne egy gyereknek a kórházi ágyon. Elhatároztam, hogy én is ezt szeretném csinálni. Oda volt írva, hogy hol lehet jelentkezni. Felhívtam az iskolát, teljesen egyedi módon intéztem,

azt mondták, rendben van. Ha a felvételi vizsgán megfelelek, felvesznek, járhatok oda, de úgy nem, hogy gyárban dolgozom. Bölcsődében kellene dolgoznom. Felhívtam egy bölcsődét, aztán bementem személyesen és felvettek. Áprilistól dolgozhattam, szeptembertől tanultam.

- *Az jó volt.*

- Nagyon jó volt. Aztán belelendültem, nagyon jól ment. Mikor azt elvégeztem, rögtön beiratkoztam a gimnáziumba.

Még másodikos voltam az egészségügyi iskolában, amikor férjhez mentem.

- *Mikor találkozott az első fiúval? Mikor csókolták meg először?*

- Egyszer a keresztmamám tudtomon kívül össze akart hozni a fia barátjával. Akkor tizenhat éves voltam, ő pedig, azt hiszem, huszonnégy. Nekem az olyan öregnek tűnt, ő pedig maximum tízévesként kezelt engem. Mindig el voltam maradva.

- *Fejletlen volt?*

- A lényeg az, hogy nagyon gyerek voltam, rettenetesen. Az unokatestvérem felesége, meg ez a fiú elvittek magukkal a vidámparkba, ahol mindjárt randevút is kért tőlem. Nagyon megijedtem, egyszer-kétszer találkoztam vele, de nem akartam igazán.

- *Azt azért csak tudta, hogy miről van szó?*

- Persze, annyira hülye nem voltam, de idegesített, hogy udvarolni akar, és eleinte féltem elküldeni.

- *Miért? Olyan félszeg volt?*

- Nem. Sajnáltam, meg félszeg is voltam. Egyszer például elvitt egy étterembe, és nem mertem enni.

- *Gondolom, ez mind a gyerekkorból származó fóbia volt.*

- Meg annak is köszönhető, hogy soha sehol nem jártam.

- *Magának egy étterem már idegen hely volt?*
- Csak dolgoztam és otthon voltam. Később pedig a gyárban, ott annyira jó volt. Ott mindenki az anyukám volt.
- *Mindenki magát pátyolgatta?*
- Igen. Hatvan nő volt, és mindegyik a fiával össze akart hozni. Meghívtak hozzájuk, de csak egyhez mentem el.
- *Tudták a történetét?*
- Igen. Ez a fiú az anyukájával lakott, aki szívbeteg volt, és sokat feküdt kórházban. Úgyhogy ez a férfi egyedül volt otthon, és mondta, hogy menjek át hozzá. A nagymamám nem engedett egyedül, megkérte az öcsémet, hogy kíséreljen át engem, ő úgymint gyakran járt oda. Átjött velem az öcsém, de egy idő után elment, és ott maradtunk kettesben. Nagy Shadows-rajongó volt. Különböző normális ember volt, nem volt csúnya, nem volt buta, intelligens volt. Egy igazi férfi.
- *Hány éves volt?*
- 24, én meg 16.
- *Shadows-rajongó volt? Azok szép lassú számok.*
- Igen. Szépek voltak azok a dalok. Képzeld, egy pillanatra elolvadtam, az meg lecsapott rám, és valami... én soha életemben nem csókolóztam, nem is tudtam, hogy kell. Úgy éreztem magam, mint akit megerőszakolnak. Hogy lehet valaki ilyen hülye?
- *Nem tudom. De azért nem lehetett annyira durva dolog.*
- De, rettenetes volt.
- *Mi volt benne a rettenetes?*
- Én ki sem nyitottam a számat, nem is akartam vele csókolózni, meg nem is tudtam, hogy kell, és erőszakkal megcsókolt.

- *Hát az nem erőszak.*
- Megkérdezte, hogy jártam-e már fiúval, mondtam, hogy nem. Neki már volt egy pár barátnője.
- *Szóval szörnyű volt, mikor a nyelvét bedugta a szájába.*
- Hát gondolja, nekem csukva van a szám és akkor rám tapadt, erőszakkal kifeszítette a számat, és ott turkált benne. Rémes volt. Gondolja el.
- *Nem tudom elképzelni.*
- Hát legyen gondolatban szűzlány egy pillanatra.
- *Nem tudok.*
- Aki soha nem csókolózott, és rátapadnak a szájára.
- *Minden fiú meg lány így csókolózik először.*
- Undorító. De így?
- *Biztos csak meglepődött.*
- Nem, én undort éreztem. Na, ez volt az első. Akkor el is ment a kedvem tőle.
- *Elmesélte valakinek? Keresztanyjának?*
- Senkinek. Nem mondtam el senkinek, de oda többet nem mentem. Soha, senkinek nem lehetett ezt elmondani.
- *Szóval ez volt az első szexuális élménye, és ez nagyon megijesztette.*
- Hát igen.
- *A lányok a gyárban, vagy bárhol nem beszéltek a szexualitásról?*

- Egy barátnőm azt hallotta, hogy ha leugrik valaki magasról, akkor elvesztheti a szüzességét. Volt egy idősebb kedves nő a gyárban, hozzá mentünk oda ezzel a lánnyal. Akkor mondta, hogy ha egy lány lefekszik egy fiúval az ágyba, és nem történik semmi, akkor nem veszi el a szüzességét. Ha csinálnak valamit, akkor elveszti.
- *Nem mondta, hogy mi az, amit csinálni kell?*
- Nem, nem mondta el. Amikor ott dolgoztam, akkor ment a moziban a Helga című film. Egy felvilágosító film.
- *Valami rémlik.*
- *Az egész város arról beszélt. Egyedül nem mertem elmenni, és képzelje el, azok az idős nők se tudtak sokkal többet, mint én, pedig már gyerekek volt. Összebeszélt két-három ilyen idős nő, hogy megnézik ezt a filmet, és elvittek engem is magukkal munka után. Együtt megnéztük. Nagyon tetszett, és büszkeség töltött el, hogy nő vagyok*
- *Férfi nemi szerv volt benne?*
- Az egészségügyi iskolában is tanultunk anatómiát, le kellett rajzolni, és röhögött az egész osztály.
- *Igen, de azt, hogy hogyan kell megélni a gyönyört, meg mire jó, azt nem tudta.*
- Nem. De ennek ellenére nagyon gyorsan férjhez mentem.
- *De hogyan? Hogy került elő az a fiú?*
- Amikor már húszéves voltam, a nagymamám szidott, hogy neki már fiatalabb korában is volt udvarlója. Aggódtak értem, mert nem udvaroltak a fiúk. Pedig udvaroltak volna, de én nem álltam szóba senkivel, mindet elzavartam. Ekkor már nem is közeledtek. Akkor az Ifjúsági Magazint szerettem, azt vettem meg. Kinyitottam a májusi számot, néztem a „Barátokat keresünk” rovatot, és mivel húszéves voltam, kerestem egy húszévest. Nem akartam én házasságot kötni, csak egy barátot szerettem

volna. Egyetlen egy húszéves volt benne. Irtani neki, ő meg válaszolt. Három hónapig leveleztünk, aztán találkoztunk szeptemberben, három hónap múlva pedig összeházasodtunk. Kiderült, hogy ő is egyedül van, meghaltak a szülei, így egymásba kapaszkodtunk.

- *Vidéki fiú volt?*

- Nem, budapesti.

- *Kivel élt? Ő is a nagyszüleivel?*

- Nem. Neki volt egy mostohaanyja, és amikor az apukája meghalt, akkor a mostohaanyja is elment. Külföldön férjhez ment, ő pedig ott maradt egyedül.

- *Ki nevelte?*

- Tizennyolc éves koráig a mostohaanyja.

- *Utána egyedül maradt a lakásban?*

- Igen.

- *Tök egyedül? Ő is dolgozott?*

- Igen.

- *Milyen típus volt a fiú?*

- Amikor megláttam, majdnem elszaladtam. Életem első randevúja volt.

- *Hogy nézett ki?*

- Még a nagymamám kérdezte, hogy mit csinálsz, ha csúnya lesz, vagy valami szörnyűség?

- *Jó kérdés.*

- Engem nem érdekelt az, hogy milyen a kinézete.

- *Naiv volt.*
- *Az.*
- *Na és milyen volt? Csúnya?*
- Hát nem volt se szép, se csúnya, de szedett-vedetten volt öltözve. Húszéves volt, kamaszos, hosszú kezű, hosszú lábú, a nadrág rövid volt rá, a kardigán meg hosszú. Olyan hippisen volt öltözve, ráadásul egy hülye szemüveg volt rajta.
- *Vele csókolózott?*
- Sokáig, nagyon sokáig nem csókolóztam vele.
- *Hányadik alkalommal?*
- Egyszer elmentünk kirándulni Visegrádra, és ebédeltünk egy étteremben. Ebéd után ittunk egy pohár bort, én életemben először, így attól az egy pohártól berúgtam. Felmentünk a Salamon tornyára, és ott csókolt meg. Képzelve el, azt mondta nekem, hogy nem hiszi el, hogy én még soha nem csókolóztam. Mert be voltam rúgva, és úgy gondoltam, azt csinálom, amit ő csinál.
- *És akkor összejött a dolog valahogy?*
- Egy csókféleség összejött.
- *De ez már nem volt olyan szörnyű.*
- De különösebben kellemes se volt.
- *Onnantól kezdve már nem volt probléma?*
- Nem.
- *Végül is hogy lett ebből házasság?*

- Úgy, hogy a nagymamámék már kezdtek aggódni értem, hogy sokat mászkálok ezzel a fiúval. Úgy döntöttek, nem mehetek sehova. És akkor egyszer megvett a volt férjem egy buszjegyet valahova, de nem engedtek el kirándulni. Megijedtek, hogy erdőben mászkálok egy fiúval, én meg teljesen pánikba voltam esve, mert tudtam, hogy megvan a buszjegy. De hát nem tehettem semmit, otthon maradtam, mire megjelent a férjem kétségbeesve, hogy miért nem jöttem el. Beengedték a nagymamámék, de mondták, hogy ők nem engedtek el. Végül is ott ücsörgött a nagymamámnál, ha látni akart. Azon gondolkodtunk, miért ne házasodjunk össze? Egyedül van, végül is én is, így összejöttünk.

- *Milyen volt az esküvő?*

- Egyszerű volt.

- *Kik voltak ott?*

- Meghívtam a szüleimet is.

- *Nem mentek el a szülei?*

- Eljöttek, de pulóverben, nem voltak normálisan felöltözve.

- *Gratuláltak? Adtak puszit?*

- Igen, gratuláltak, aztán ennyi volt.

- *Vacsora?*

- Volt vacsora. Nagymamám, nagypapám is ott volt, nagyon aranyosak voltak. Nagypapám mondott egy verset, lehet hogy Petőfi-vers volt. Édes volt nagyon. Egyébként az esküvőig nem bírta ki, hogy ne feküdjek vele le. Azt mondta, tegyem meg, mert úgyis elvesz feleségül. Volt ugye 30 napos várakozási idő, a bejelentkezésünk után. Minek várjunk addig?

- *Mondta ő. Mire maga?*

- Őneki már volt azért egy-két szexuális kapcsolata. Nem egy nagy tapasztalat, de hát mégis volt valakivel. Hát jó, legyen meg a dolog. De

bennem összedőlt a világ.

- *Mert?*
- Most mondjam úgy, ahogy gondoltam? Mert máshogy nincs értelme.
- *Persze.*
- Én nem tudtam, hogy szét kell rakni a lábamat.
- *Hát mégis, mit gondolt?*
- Semmit.

De tanulták az anatómián.

De én nem láttam szexfilmet, meg képeslapokat...

- *Húszévesen?*
- Nem tudtam.

Elhiszem. Na és hogy történt? A fiú, gondolom, hanyatt esett.

Ő meg azzal nem foglalkozott, hogy én szűz vagyok, különösen nagy macerát nem csinált velem.

De nem volt durva?

Annyira nem. Nem is tudom már. Valahogy megtörtént. És akkor elmentem haza a nagymamámhoz.

- *Mikor?*

Még az esküvő előtt. Akkor már nem voltak úgy oda, tudták, hogy esküvő lesz. Mentem haza, a metróban néztem a nőket és gondolkoztam, hogy úristen, mindenki ezt csinálja, így csinálja? Borzasztó volt.

- *Elég furcsa lehetett. De nem undorodott, csak furcsa volt.*

Nagyon mérges vagyok a mai napig, mert azt mondta,

hogy úgyis elvesz, ne várjunk az esküvőig. De az esküvő után nem is velem töltötte a nászéjszakát.

- *Hanem?*

- Felhívta az esküvő után a barátait, és övelük volt. Rihegtek-röhögtek reggelig.

- *És maga?*

- Én aludtam. Elaludtam. Nem bírtam fönt lenni.

- *Elég furán indult ez a házasság.*

- Érdekes dolog volt, hogy december 21-én volt az esküvőnk, tehát jött a karácsony. És karácsonykor se voltunk egyedül.

- *Kik voltak ott?*

- Feljött az egyik barátja, aki a házban lakott és ott ült nálunk szenteste.

- *Miért volt ott szentestén?*

- Felesége, gyereke nem volt, a szüleivel lakott. Biztos nem volt neki jó otthon.

- *Volt karácsonyfájuk?*

- Igen. Kérdeztem a férjemet, hogy most miért van itt a barátja. Legalább szenteste ne legyen itt. Akkor háromnapos házasok voltunk. Ő csak akkor volt boldog, ha ott voltak a barátai, így hát elhívta őket szilveszterre is.

- *Miért?*

- Bejelentette, hogy feljönnek a barátai, és nekem semmit nem kell csinálni, ők megcsinálják a szendvicseket, hoznak italokat, mindent, és itt fognak szilveszterezni. Mondtam neki, hogy én kettesben akarok veled

lenni, most házasodtunk össze. Nem a barátaiddal... Sírtam napokig, de nem érdekelte, úgy zajlott le, ahogy tervezte. Szilveszterkor elaludtam és utólag tudtam meg, hogy az egyik barátja annyit ivott, hogy összehányt mindent a fürdőszobában. Szerencsére összetakarította.

- *Mit dolgozott egyébként?*

- Vegyipari technikumban tanult, mellette pedig dolgozott.

- *Abban az időben maga hol dolgozott?*

- Bölcsődében, gyermekgondozóként.

- *Jól kerestek ketten?*

- Nem. Öthónapos házasok voltunk, mikor elvitték a férjemet két évre katonának. Úgyhogy egy fizetésből tartottam el két évig.

- *Az a két év hogy telt el egyedül?*

- Én még akkor iskolába jártam, meg a gimnáziumba. Úgyhogy dolgoztam, tanultam és otthon ültem, vártam.

- *Ha megjött akkor örültek egymásnak?*

- Igen. Minden vasárnap ott voltam a laktanyában. Mivel hogy nős volt, Budapesten volt katona.

- *Nem esett teherbe?*

- De igen.

- *Mikor?*

Amikor már egy éve katona volt.

Akkor lett terhes?

Igen. De háromhónapos terheskoromban elment a gyerek.

- *Egyébként meg akarták tartani?*

- Igen.

- *Nagy trauma volt a vetélés?*

Borzasztó.

- *A férjét is megviselte?*

- Őt nem. Annyira nem. De én teljesen kétségbe voltam esve, úgy megijedtem, arra gondoltam, hogy nekem valami bajom van, és nem lesz gyerekem soha. Olyan gyerekőrült voltam, hogy félelmetes. Tényleg átlagon felüli a gyerekszeretetem.

- *És aztán megint terhes lett?*

- Azt mondta az orvos, hogy egy évig nem lehetek terhes, mert veszélyes lesz a következő terhességre, szóval ki kell pihennem. De öt hónap múlva terhes lettem, és nem lett semmi bajom.

- *Megszületett?*

- Gyönyörű szép, csodálatos lány lett. De rá egy évre megint terhes lettem, és a férjem azt mondta, vetessem el.

- *És maga?*

- Mondtam neki, hogy korábban kellett volna ezt megbeszélni.

- *Hát persze.*

- Megbeszéltük, hogy legyen testvére a gyereknek, mert olyan gyönyörű volt a lányom, és olyan boldog voltam. Ha testvére születik, az is biztos ilyen szép lesz. Úgyhogy eszem ágában sem volt elvetetni. De azt mondta, hogy az is biztos lány lesz, és az nem kell. Ha biztosan tudná, hogy fiú lesz, akkor nem kellene elvetetni. Engem ez nem érdekelt, soha nem vetettem volna el.

- *Megszületett? És fiú lett?*

- *Fiú.*

- *Akkor már boldog volt.*

- *Igen, azért örült neki.*

- *Mennyi ideig maradt otthon velük?*

- *Egy-egy évig mindkettőjükkel.*

- *Aztán bölcsőde?*

- *Igen, bölcsőde. Mivel bölcsődében dolgoztam, egy helyre jártunk.*

- *Maga dolgozott, ők meg bent voltak?*

- *Igen. Mentem velük reggel fél 6-kor, és együtt is jöttünk haza. Így egyszerű volt.*

- *A férje megkomolyodott?*

- *Semmit nem változott semmit.*

- *Ugyanúgy a haverok számítottak? Pia is volt?*

- *Nem.*

- *Csak a bulizás?*

- *Csak a haverok. Hülyéskedtek. A haverjai se voltak egészen komplettek. Képzelve el, hogy még mielőtt bevonult katonának, jöttem haza munkából, bevásároltam, főztem, rohangáltam, hogy minden meglegyen, mire a férjem hazajön. Millió kötelessége van egy asszonynak. A férfinak meg mi dolga van? Semmi. Ül, és természetes, hogy ki van takarítva, meg van főzve, ki van mosva. Így ment. Szóval az egyik nap keresem a fakanalakat, egyet sem találtam, nem*

tudtam főzni. Kérdeztem, hol vannak a fakanalak? Ő nem tudja. Almomban nem gondoltam, hogy köze van az eltűnésükhöz. Később találtam meg a lomtárunkban mindet összetörve. Kiderült, hogy a haverjaival zenekart alakítottak, edényekkel, fakanalakkal, tojásvágókkal meg ilyen hülyeségekkel csörömpöltek, amikor nem voltam otthon.

Amikor pedig eltörték a fakanalakat, akkor eldugták. Annyi eszük nem volt, hogy vegyenek újakat. Akkor az nem volt drága. És engem hagyott napokig, hogy keresgéljek.

De amikor már megvoltak a gyerekek, akkor csak rájött, hogy családapa?

- Nem.

Ugyanilyen félnótás volt akkor is?

Igen.

Meddig tartott ez a házasság?

- 23 évig.

- 23 évig?

Utólag tudtam meg, hogy szerelmes lett a kolléganőjébe. Egyszer hazajött, és azt mondta: túl korán házasodtunk össze, még nem éltem ki magam, élni szeretném az életemet, el akarok válni. De azt nem mondta, hogy miért. Én hülye, amilyen naiv voltam, akkor se gondoltam, hogy egy nő miatt akar ott hagyni. Nem értettem, hogy végül is mi haja van? Semmire nincs gondja, se a gyerekekre, se az otthonra, a pénz be van osztva, nem iszom el. Miért akar elmenni? Annyira rosszul esett.

- *Pedig nem volt bele szerelmes?*

- Nem. De felelősségérzet volt bennem iránta is, meg a gyerekek iránt is, ezért én soha nem mentem volna el. Pedig soha nem voltam boldog, mint feleség.

- *És végül még éltek együtt 10 évet?*

- Igen. Úgy, hogy hol otthon volt, hol nem.
- *Hol volt, amikor éppen nem otthon?*
- Kiderült, hogy többfelé is járt.
- *Igen?*
- Tizenhárom éven át a haverok miatt nem volt otthon, vagy azok voltak nálunk. Aztán egy olyan időszak következett, amikor a nők miatt nem járt haza. Általában idősebb nők voltak a barátnői.
- *Miért?*
- Valahogy így alakult. Tetszettek neki a fiatal nők, de azok nem jöttek össze neki. Az idősebb nők meg kikezdték vele
- *Azt mondta, nem volt túl jóképű. Aztán megférfiasodott?*
- Úgy 35 éves kora körül. Úgy telt az a tíz év, hogy nem éltünk együtt. Néha otthon volt, aztán eltűnt, aztán megint hazajött.
- *Szexuálisan azért együtt voltak időnként?*
- Nem. Szólt, hogy nem akar otthon enni és együtt aludni sem velem.
- *Mert?*
- Azt nem mondta, de szerelmes volt a kolléganőjébe. Fölhívott a nagynénje, és ő mondta meg nekem. Azt tanácsolta, ne sírjak, ne legyek elkeseredve, majd elmúlik.
- *Nem lehetett egy boldog élete.*
- Harminchárom éves volt akkor ő is, én is, a nő meg negyvenhárom körül. A nagynéni boldogan közölte ezt velem.
- *Egyébként adott haza pénzt, eltartotta a családját?*

- Nem.
- *Nem? A maga fizetéséből éltek? Két gyerekkel?*
- Igen. Egy kollégám világosított fel, hogy hülye vagyok. Mondjam meg neki, hogy ha nem ad, akkor bíróságra megyek. De én úgy iszonyodtam a bíróságtól, hogy inkább nem mentem, viszont annyit elértem, hogy valamit adott. Nem annyit, amennyi járt volna, de 8 évig nem mentem bíróságra.
- *Na, jussunk el az igazán izgalmas pillanattig, amikor megismerkedett valakivel.*
- Ez nem egy idegen volt, hanem a férjem barátja.
- *Azt mondta, azok általában idétlenek voltak.*
- De ez az egy nem az volt. Ő messze lakott, nem a környékünkön. Az iskolatársa volt, és néha-néha találkoztak
- *Milyen típus volt?*
- Tanult. Azt mondta, amíg lehet tanul, hogy minél később kelljen dolgozni.
- *Hány éves volt?*
- Egy évvel fiatalabb, mint én.
- *Milyen volt az a döbbenetes pillanat?*
- A férjemmel megbeszélte, hogy jön hozzánk, és elmegyünk együtt valahová. A férjem viszont nem jött haza. Késett. Mielőtt mi megismerkedtünk, a férjem egy évig egyedül élt. Ugye elment a mostohaanyja külföldre, és ez a fiú néha föl járt, megnézte, hogy mi a helyzet. Ha látta, hogy rendetlenség van, akkor elmosogatott és elment. Úgyhogy anyáskodott, apáskodott fölötte. Amikor pedig a férjem bevonult, azt mondta a fiú, hogy ha valami problémám van, szóljak, de én soha nem szóltam. Már majdnem lejárt a két év katonaság, amikor egyszer csak becsengetett, ott állt az ajtóban. Beengedtem. Nem gondoltam semmire,

nem is volt semmi. Engem nem érdekelt sem ő, sem más. Nem léleztek számomra a férfiak. Férjhez mentem, és kész.

- *Aztán?*

- Aztán még párszor beállított. Egyszer tényleg meg volt beszélve, hogy jön haza a férjem, és elmegyünk hármásban moziba. De mégsem jöhetett ki, pedig főztem vacsorát, készültem. Együtt megettük hát a vacsorát, néztük a tévét. Akkor történt. Én észre se vettem, a fene tudja, mi járhatott a lejében, nyilván egész más, mint ami nekem. Megfogta a kezem, és ez olyan különös érzés volt. Az ugrott be nekem, amikor a főnöknőm lányát elhagyta a férje. Akkor még friss házias voltam. Azt mondja a főnöknőm, ne félj, téged is meg fog csalni a férjed. Nem most, majd 10 év múlva. A kézfogás után ez jutott eszembe. Nem húztam ki a kezem a kezéből, az ugrott be, hogy ha meg fog csalni a férjem, akkor én mit csinállok? Azt csak úgy mellékesen jegyzem meg, hogy később kiderült, a katonaság alatt meg is csalt.

- *Hogy fejeződött be az az este?*

- Nem húztam ki a kezéből a kezemet, és akkor elkezdett simogatni. Félelmetes volt, tényleg, hiszen már azt a kis kézfogást is bűnnek éreztem. Attól a hatástól pedig, amit kiváltott belőlem, úgy megijedtem, hogy eltoltam magamtól, így elment haza. Ennyi volt. Akkor napokig nem is telefonált. Azon morfondíroztam, hogy ezt miért csinálta. Szerelmes, szeret engem, vagy csak szórakozik? Nem jelentkezett, nem volt semmi jel. Állati mérges voltam. Ezt most hogy értsem?

- *Hogy folytatódott?*

- Elkövettem egy nagy hibát, mert megmondtam a férjemnek.

- *Az szép. Mit mondott?*

- Először is kiborult, hiába mondtam, hogy nem csináltunk semmit. Bement a laktanyába, elmondta valami idősebb embernek, aki szerint nem lehet igaz, hogy nem feküdtem le vele. Ezt az életben nem mossa le rólam senki. Gyűlöletet éreztem iránta akkor.

- *A fiú iránt?*

- Igen.

- *Igen. És? A férje megkereste a barátját?*

- Felhívta telefonon, hogy többet be ne tegye a lábát.

- *Ő mit mondott?*

- Azzal védekezett, hogy kettőn áll a vásár.

- *Nem volt egy úriember, őszintén szólva.*

- Hát nem. Később se.

- *Aztán?*

- Aztán eltelt vagy három év, és morfondíroztam

- *Min?*

- Hát hogy hiányzott valami. Tudja, amiről nem tud, az nem hiányzik. De megtudtam valamit, és az nagyon hiányzott.

- *Az az érzés, amikor megfogta a kezét?*

- Meg amikor simogatott.

- *Az nagyon borzongató volt?*

- Azt nem lehet elmondani, milyen volt.

- *Akkor érzett először igazán szexuális vágyat?*

- Igen.

- *Milyen érzés volt mégis?*

- Félelmetes.

- *Írja le!*
- Nem lehet. Olyan szívdobogás kaptam, majdnem megfulladtam, nem kaptam levegőt, dobogott a szívem, és tényleg előtött a láz.
- *Ez egy jóképű fiú volt?*
- Jóképű volt. De nem azzal váltotta ki, mert én már éveken keresztül láttam, és teljesen hidegen hagyott.
- *Szóval hirtelen nőnek érezte magát?*
- Igen. Tudja, én mindig a könyvekben találtam meg mindenre a magyarázatot.
- *És akkor mit olvasott?*
- Hogy kamaszkorban más egy férfi szexualitása és más a nőé. Egy fiúnak teljesen nyilvánvalóan robban be az életébe, ő mindennel rögtön tisztában van. Egy nőben pedig csak szunnyad, és lehet férje, gyereke, mégsem tudja, mi a szex. Akkor döbbsentem rá, hogy úristen, ez történt meg velem. Ha belegondolok, Anna Kareninával is ez történhetett.
- *Mikor találkozott vele legközelebb?*
- Körülbelül két év múlva én kerestem meg.
- *Ez hogy történt? Nem bírta már tovább? Egyszerűen vágyott rá, fölhívta telefonon, vagy... igen? És ő hogy fogadta?*
- Örült neki.
- *Miben maradtak?*
- A lányom megszületett már, egyéves volt, és mondtam, a férjemnek, hogy ne haragudjunk rá, hívja meg. Akkor eljött hozzánk, megnézte a lányomat.
- *Mikor került vele szexuális kapcsolatba?*

- Végül is néhány alkalom után csókolóztunk, de aztán látta, hogy nagyon odavagyok érte, és azt mondta, hogy ha ilyet csinálok, akkor többet nem jön.

- *Megijedt?*

- Lehet.

- *Milyen volt veled csókolózni?*

- Isteni.

- *Isteni?*

- Hát isteni. Csókversenyt nyertem volna veled.

- *Mikor feküdt le veled?*

- Megjelent időnként, aztán amikor terhes lettem a fiammal, már a fogamzásgátlással se volt gondja. Lehet, hogy ez megkönnyítette a dolgot.

- *Nem volt lelkiismeret-furdalása?*

- Nem volt, mert akkor már rájöttem, hogy megcsalt a férjem. Belehalnék a szégyenbe, ha nekem egy becsületes férjem lett volna, és megcsalnám. Semmilyen bűnt nem érzek, mert szerintem aki megcsalja a feleségét, nem is egyszer, annak nincs joga számon kérni a másik hűségét. Az már eljátszotta...

- *Milyen volt a szerelem ezzel a fiúval?*

- Hát hogy mondjam.

- *Értett hozzá?*

- Nem. Elég volt, hogy hozzám ért.

- *Igen? Maga az aktus nem is volt olyan fontos?*

- Nem.
- *Már az gyönyör érzetet keltett, hogy hozzáért, hogy egy ágyban voltak?*
- Igen.
- *Meddig tartott ez kapcsolat?*
- Körülbelül három évig. De nagyon ritkán jött.
- *Amikor éppen kedve szottyant?*
- Lehet, hogy máshova is járt.
- *Maga miért kellett neki?*
- Először is azért, mert tudtam, hogy nagyon boldogtalan vagyok a férjem mellett, és ezzel vigasztalódom.
- *Igen, de maga miért kellett neki?*
- Azt soha nem tudtam meg. És azt se tudja szerintem a mai napig, hogy én miért feküdtem le vele.
- *Ezek szerint ő nem volt szerelmes.*
- Nem tudom. De néha majd elégtünk.
- *Ezek szerint nemcsak magában volt szenvedély, hanem benne is.*
- Igen, valószínű.
- *Beszélgettek arról, hogy mi ennek az egésznek a jövője?*
- Nem.
- *Saját magáról mesélt? Ő nőtlen volt?*
- Igen, igen.

- *Nem is akart megnősülni?*
- Nem.
- *Férje nem sejtett semmit?*
- Nem.
- *Maga úgy gondolta, hogy ez örökké így marad?*
- Végül is rettenetes lett volna, ha bejelenti, hogy többet nem jövök, mert megnősülök, de megértettem volna. De azt, hogy se telefon, se levél, csak eltűnt, azt nehéz megérteni.
- *Szóval egyik napról a másikra, három év után eltűnt?*
- Igen.
- *Nem is tudott róla, hogy megnősült?*
- Nem tudtam semmit.
- *Onnantól kezdve semmit nem tudott róla?*
- Nem, semmit.
- *Hány év telt el azóta, mióta utoljára látta?*
- 15-16.
- *Eltelt 76 év?*
- 16 év alatt semmit nem tudtam róla. Pedig pár megállóra lakott tólem. Felesége volt és gyerekei.
- *Közben maga elvált.*
- Igen.

- *Miért vált el?*
- Mert 10 éven át úgy éltem, hogy csak papíron volt férjem.
- *Maga adta be a válópert?*
- Igen.
- *Volt valami, ami erre indította, vagy csak elege volt?*
- Jogilag rendezni kellett a dolgot, mert azon vitáztunk, hogy ki fizesse a rezsit, a villanyszámlát vagy a közös költséget.
- *És végül hogy egyeztek meg? Elköltözött?*
- Nem, elváltunk, de mind a ketten ott maradtunk a lakásban.
- *Ez a legrosszabb, nem?*
- Nem lehetett megoldani.
- *Közben a gyerekek megnőttek?*
- Igen. Aztán elkezdtem gyerekekre vigyázni.
- *Ezt miért kellett csinálni? Pénzkiegészítés?*
- Igen. Kevés volt, amit az egészségügyben fizettek, úgyhogy a fizetésemből nem mentem volna semmire.
- *És mi történt?*
- Hívott egy anyuka, hogy kéne vigyázni a gyerekére, mert egyedül neveli. Felmentem hozzájuk, és megláttam a névtáblát az ajtón.
- *Az az ő neve volt?*
- Igen. De azt gondoltam, sok embert hívhatnak így. Bementem a lakásba, a gyereket megfürdöttem, az anyuka addig csinálta a vacsorát. Ekkor

megláttam az ajándékomat.

- *Mi volt az? Valami dísz tárgy? Olyan, amit maga készített?*
- Igen, nyakba lehetett akasztani. Nagyon szép lánc.
- *Tehát onnan tudta, hogy ez ő. Ez az ő gyereke...*
- Még akkor is arra gondoltam, hogy másnak is van ilyen, még mindig nem akartam elhinni.
- *A vak véletlen odavezette. Akkor tudta meg, hogy nős volt, közben elvált, gyereke van. Az anyuka nem mondta, miért váltak el?*
- Érdekes volt. Elmesélte, hogy 19 évesen ment férjhez. Ebből kiszámoltam, hogy miatta nem jött hozzám. Akkor az a nő 16 éves volt, és 10 év múlva elváltak. Szerintem megismétlődött a nővel az, ami velem. Meg még más gyanúm is van.
- *Mi?*
- Szerintem impotens volt.
- *Impotens volt?*
- 40 évesen.
- *Miből gondolja?*
- Abból, hogy amikor összefutottunk, elmondta, hogy a felesége ne írja le őt mint férfit, 40 évesen.
- *Hogy futottak össze?*
- Jártam hozzájuk hónapokon át, úgyhogy tudtam, ki az apa, de végül megnyugodtam, mert soha nem találkoztunk. Nem is kívántam látni. Nagyon örültem, hogy jó pénzt keresek, és nem találkozom vele. Érdekes, tényleg semmi vágyat nem éreztem, hogy ennyi idő után találkozzam vele, vagy lássam. A vicc az volt az egészben, hogy abban a hiszemben

éltem, ő nem tudja, ki vigyáz a lányára. Ha akarta volna, már réges-régen összefuthattam volna vele, mert járt a feleségéhez meg a gyerekekhez. Nyilván a gyerek elmesélte az apjának, hogy valaki megy érte, valaki vigyáz rá.

A gyerek mekkora volt?

- Hatéves. A lényeg az, hogy egyszer telefonált az anyuka, hogy mindjárt jön a férje, és engedjem be. Alighogy letettem a telefont, már kezdtem elájulni, hogy úristen, ha ez meglát, mi fog történni. Amikor az ajtón csöngettek, a kislány már rohant is, úgyhogy semmi időm nem volt arra, hogy felkészüljek. Ott állt az ajtóban. Nevetett persze, mert már megfejtette, ki is vigyáz a lányára.

- *Vonzónak találta még mindig?*

- Ugyanúgy nézett ki, mint régen. Nagyon jól. Viszont az látszott rajta, hogy idegileg teljesen tönkre van menve.

- *Mitől?*

- Mert nem akart elválni a feleségétől, ő viszont nem kell a feleségének.

- *Értem.*

- A felesége gyönyörű nő volt, és nagyon gazdag.

- *És most kicsöppent a jóból...*

- Ő se szegény, de azt mondja, ketten még jobban ment volna nekik.

- *Ő egyébként vitte valamire?*

- Igen.

- *Végzett egyetemem?*

- Igen. Igazgató lett valahol, nagy ember.

- *Beszélgettek?*
- Végül is csak megkérdezte, hogy vagyunk, miért váltam el. De végül is az egész beszélgetésben magyarázkodott, mert szégyellte, hogy ő nem kell a feleségének. Kivolt idegileg, végig a panaszait hallgattam.
- *Nem tudta elviselni, hogy a felesége más férfival van?*
- Igen.
- *Az impotenciát honnan gondolja?*
- Mert húszéves korában sem volt nagy ilyen téren...
- *Igen?*

Magának megmondom, hogy soha, egyszer se volt orgazmusom.

- *Itt ér véget a történet.*
- Igen
- *Abszolút értem. Most van valakije?*
- Igen. Férjhez mentem.
- *Megtalálta az igazit?*
- Igen. Imád.
- *Akkor most jól van?*
- Boldog vagyok.

Réka

„Beültem a gardróbba, nem tudom, miért, de azt kívántam, hogy egy levegőtlen, elzárt kis helyiségben legyek. Éreztem, hogy nem tudom ezt így tovább csinálni, mert ha szeptembertől dolgoznom kell az egyetemen, vége lesz a világnak. Bevittem oda egy csomó könyvet és olvasgatni kezdtem. Arra gondoltam, hogy biztosan van Magyarországon egy olyan ember, akit el tudok fogadni; nem férfi, nem szerető, hanem csak egy ember. Csináltam egy listát azokról, akik az én szakterületemmel valahogy kapcsolatban vannak. Nyolcvanhat főt tartalmazott a lista.”

Nagyon férjhez akartam menni egyetemista koromban. Nagyon. Talán ezzel rontottam el mindent.

Mindenáron el akartam kerülni a nyomorból, elkerülni édesanyám mellől, aki rám telepedett szeretetével, és állandóan érezte, hogy feláldozta miattam az életét.

Születésem óta egyedül nevelt, hiszen amikor kiderült, hogy gyermeket vár, az apám elhagyta őt. Az ötvenes évek elején jártunk, s a férje szerint sem a politikai helyzet, sem az anyagi körülményeink miatt nem lett volna szabad vállalni egy gyermeket, így aztán fogta magát, és az ország másik végébe költözött. Orvos volt, valóra akarta váltani az álmait. Nem sikerült neki, pedig ott már nem akadályozhattam a kibontakozásban. Később, mikor már kamasz lettem, beszélgettünk erről, azt mondta, egyszer talán megértem őt. Ha lassan is, ha csak idős fejjel is, de igaza lett, valahol meg tudom érteni a lépését.

Anyám hősiezen viselte a magányt. Eleinte. Szigorúan nevelt, mindentől féltett, nem mehettem el sehová. Büntudatom is lett volna, hiszen érezte, hogy kizárólag értem él. Zenét csak a rádióban hallgattam, barátnőim sem igazán voltak. Inkább olvastam, de azt rengeteget. Ami műveltséget összeszedtem, annak nagy részét ekkor, a középiskola végéig tettem. Szóval csendesen éltünk kettesben anyámmal, az egyszobás szolgálati lakásában.

Jól tanultam, egyetemre akartam menni. Az irodalmon és történelmen kívül a világon semmihez sem értettem. Elsőre nem vettek fel az egyetemre, újra keményen tanultam, aztán a következő évben már sikerült. Földrajz-angol szakos lettem. Egy év múlva újra változtattam, a földrajz helyett a pedagógiát vettem fel.

Az egyetemi éveim teljesen tipikusan alakultak, ahogy akkoriban a legtöbb lányé. Első éves voltam, amikor megismerkedtem a leendő férjemmel, egy év múlva eljegyzés, két év múlva esküvő, és még a diploma előtt megszületett az első gyermekem. Mindezt tudatosan terveztem így; majd én megmutatom, hogy milyen tökéletes leszek ebben is.

Természetesen semmi nem ment olyan simán, ahogy azt elképzeltem.

Elsőként például pont a legfontosabb célom, az anyámtól független élet megvalósítása nem teljesült. Férjemet ugyanis kitagadták a szülei, mert ilyen libát vett el, mint én. Gazdagabbat, dinamikusabbat akartak, erre kaptak egy bölcsészt. Mivel egyikünknek sem volt semmije, anyámhoz költöztünk; farostlemezből készült fallal választottunk le egy kis részt a szobából. Nem sikerült kikerülnöm tehát a nyomorból, sajnos azóta sem. A sírig kíséri az életem.

Hamar kiderült, hogy rosszul választottam. Láthattam volna már kezdetben, hogy ez a fiú maga a csőd, de nagyon férjhez akartam menni. Pedig teljesen ellentéte volt mindannak, amit szerettem volna. Még középiskolás koromban a naplómban pontosan megfogalmaztam azt, hogy milyen emberrel szeretnék élni. Olyan férfit kerestem, akivel minden perc szellemi nyereség. Hát vele nem az volt. Főiskolára járt, történelem-ének szakra, de nem ment neki. Nagyon jó zenész volt ugyan, fiatal korában még sikeres táncdalokat is írt, de tanulni nem tudott. Talán az én hibám is volt, hogy erőszakosan más irányba akartam terelni, pedig ő is, a családja is azt szerették volna, hogy híres szerző legyen, én viszont a tanulást erőltettem. Most már felülbírálok ezt a döntésemet, de akkor még naiv voltam.

Szerintem rajtam kívül mindenki látta, hogy nem vagyunk egymáshoz valók. Az apám például, amikor bemutattam neki a leendő hitvesemet, csak annyit mondott: ehhez akarsz te hozzámenni? Erre én: természetesen, hogyne mennék, ez a világ legjobb választása.

Az anyám meg, miután megszületett a kislányunk, beteget jelentett. Nem volt neki az égvilágon semmi baja, de mindig panaszkodott, hogy itt fáj, ott fáj, aztán eldöntötte, hogy nem csinálja tovább. Ez valami beteges ragaszkodás volt hozzám, nehogy elhagyjam. Pedig a szeretetét átadhatta volna az unokájának is, de nem tette. Még ma is álmodom arról, hogy terrorizál.

Kezdtem nagyon rosszul érezni magam a házasságomban, fáradt voltam, rengeteget dolgoztam, ráadásul a férjemmel már az égvilágon semmiről nem tudtunk beszélgetni. Maximum a gyerekről, meg hogy mit főzök, vagy miből éljünk tizenötödike után. Rettenetes volt. Erre én - mert, ugye, milyen a női gondolkodás - nem akartam elfogadni, hogy csődöt mondtam, szültem még egy gyereket. Semmi sem változott. A férjem még tanult, mindig csak halasztotta a fél éveket, ha meg egyet sikerült elvégeznie, akkor kirúgták. Nem igaz, hogy valaki nem tud elvégezni egy főiskolát! Nem volt kifejezetten buta, csak nem tudott olvasva tanulni, inkább hallás után. Emlékszem, éjszakákon át olvastam fel neki a történelmet, valami rohadt marxista filozófiát, azt hittem, beleőrülök. Nagy nehezen aztán sikerült elvégeznie levelezőn a főiskolát, de csak úgy, hogy egy ismerősöm hajlandó volt felvenni az iskolájába. Aztán persze hallgathattam a büszkélkedését, hogy ő diplomás...

Közben még mindig az anyámnál laktunk, egészen addig, amíg szanálták a házunkat, s cserébe kaptunk egy háromszobás lakótelepi lakást. Hatan költöztünk be, egyik lyukba a nagyanyám, másikba az anyám, mi négyen pedig a harmadikba. Nagy élmény volt. Kifejezetten házasságot javító dolog. Mikor a kisfiam hároméves lett, ledoktoráltam. Előre akartam jutni a pályán, nagyon szerettem volna felmutatni valamit. Belső szükséglet volt, hogy - a körülmények ellenére - kezdjek magammal valamit.

Mire a lányom iskolába került, meghalt az anyám, a házasságom pedig a katasztrófával volt egyenlő. Semmit nem tudtunk egymáshoz szólani, egy mondatot sem. Iszonyatos volt a csönd. Ekkor elvileg már nyitott voltam a külső kapcsolatokra. Hosszú évekig tartott, míg eljutottam a tudattól a cselekvésig.

Mivel aspiráns voltam, gyakran jártam könyvtárakba, teljesen belemerültem a témámba. Egyszer csak felfigyeltem arra, hogy az Akadémiai

Könyvtárban ül velem szemben egy pasi, aki ugyanolyan könyvből dolgozik, mint én. Ugyanaz volt a témánk, elkezdtünk beszélgetni. Nekem nem kellett több, másfél évig tartó, viharos, bolond szerelem lett belőle. Természetesen nős volt, de nem is ez volt a probléma, hanem az, hogy hamar rájöttem, csak felnagyítottam az intellektuális képességeit. Nem tudós, inkább egy showman, akinek nagyon jó az emlékezete. Nagyon szerettem, halálosan szerelmes voltam belé, de egy idő után rájöttem, hogy nem tudom elfogadni, mint embert és mint tudóst. Egy kedves szélhámós volt. Szakítottam hát vele.

Nyár volt, a gyerekeket elvitték az anyósoméknak nyaralni, egyedül maradtam. Beültem a gardróbba, nem tudom, miért, de azt kívántam, hogy egy levegőtlen, elzárt kis helyiségben legyek. Éreztem, hogy nem tudom ezt így tovább csinálni, mert ha szeptembertől dolgoznom kell az egyetemen, vége lesz a világnak. Bevittem oda egy csomó könyvet, és olvasgatni kezdtem. Arra gondoltam, hogy biztosan van Magyarországon egy olyan ember, akit el tudok fogadni; nem férfi, nem szerető, hanem csak egy ember. Csináltam egy listát azokról, akik az én szakterületemmel valahogy kapcsolatban vannak. Nyolcvanhat főt tartalmazott a lista. Elkezdtem olvasgatni a könyveiket és közben szépen szelektáltam, hullottak a fejek. Meggyőződéseim, hogy az írás stílusa árulkodik az emberről, hittem, hogy így rátalálhatok az igazira. Játéknak indult, hogy túléljem a valóságot, aztán nyár végére már csak kettő maradt a listán.

Egy esszéíró meg Ádám. Az előbbi túlságosan hatás vadász módon fejezte be az írásait, így az utóbbi mellett döntöttem. Semmit sem tudtam a választottamról, csak azt éreztem, hogy nagy tudású ember. Könnyű volt megkeresni, nem nagy szakma a miénk. Megbeszéltem vele egy találkozót, mintha a kutatási területemhez kérnék segítséget.

Érdekes volt, ahogy a gyerekeimmel megbeszéltem előző nap a találkozót. Elmondtam, hogy holnap valakivel fogok beszélgetni, találják ki, milyen lehet. Máig emlékeznek erre a játékra - a lányom tizenkét, a fiam nyolcéves volt -, ahogy ott ültünk az asztalnál és kitalálták, hogy kék a szeme és fekete keretes a szemüvege. Megdöbbenett a találkozás, hiszen pontosan olyan volt, amilyennek a gyerekeim leírták. Szóval jól indult a kapcsolatunk, remekül el tudtunk beszélgetni, pedig huszonegy évvel volt

idősebb nálam. Egy kutatóintézetben dolgozott, szerette a hallgatókat, a fiatalokat, szívesen volt velem.

Lassan, néhány hónap után alakult ki viszony közöttünk. Jellemző, hogy nem volt hova mennünk, egy barátnőm adta ide a lakáskulcsát. Egészen falrengető élmény volt számomra az első szexuális élményünk. Lánykoromban semmi elképzelésem nem volt a szexről, asszonyként nem sok örömet leltem benne, az előző barátommal pedig nem szívesen feküdtem le. Ádámmal viszont hihetetlenül jó volt.

Nagyon fontosak lettünk egymás számára, de nem köthettük össze az életünket. Egy rettenetes nő volt a felesége, akinek még érettségije sem volt, viszont úrinőnek tartotta magát. Nem dolgozott, hozzászokott ahhoz, hogy eltartják. Neki bőven elég volt az, hogy otthon van, főz, mos, takarít, két gyereket nevel, ráadásul mindig halálosan elégedetlen és sértett. Még ez az afgán háború is kifejezetten az ő személye ellen irányult. Nem akarta és nem tudta elviselni, hogy nincs nyaraló, kocsis, csak egy másfél szobás lakótelepi lakás, amit harminc éves társbérlet után sikerült megvenniük.

Egyszer voltam náluk, amikor a felesége elment az unokákhoz, és alaposan szétnézhettem a lakásukban. Hihetetlenül jellegtelen ott minden, sehol egy könyv, egy Ádámra jellemző újság, semmi. Az mind bent van az egyetemen, a könyvtára is. Itt meg csak művirágcsokrok voltak a szekrény tetején. Elkezdtem kínomban röhögni, mire Ádám csak legyintett, hogy neki már minden mindegy, az sem érdekli, mi van a szekrény tetején.

Egy ilyen nőtől, akinek a foglalkozása hivatásos úrinő, nem lehet elválni. Pedig sokszor felmerült bennünk ennek a lehetősége. Tizennyolc éve vagyunk együtt, de egyszerűen nem tudunk hová menni, semmi lehetőségünk arra, hogy összeköltözzünk.

Intellektuálisan, érzelmileg és szexuálisan is jól megértjük egymást. Ahogy telnek az évek, egyre jobb lesz. Minden szabadidőnket igyekszünk együtt tölteni, kiállításokra járunk, előadásokra, még a kiküldetéseinket is összehangoljuk.

A gyerekeim is ismerik, hiszen mióta elváltam, bemutattam nekik. Úgy vezettem be, hogy köszönni kell, szeretni nem kell. A lányomat ő tanította latinra, a fiammal gombfocizott, biciklizett. Jól megvoltak mindig.

Jó volna együtt megöregedni, de nem lehet. Nincs megoldás, nem tudunk venni még egy szoba-konyhás lakást sem, pedig könyveink jelentek meg, publikáltunk, két-három állásunk van egyszerre. De ebbe már bele is törődtünk. Sokat kaptunk már így is egymástól.

Gondolnom kell arra is, mi lesz, ha elvesztem, hiszen már hetvenkét éves. Úgy érzem, hogy nélküle nem tudnék itthon maradni. Talán elmegyek külföldre egy szeretetszolgálathoz, vagy Erdélybe tanítani. Képtelen lennék maradni. De most még örülhetünk egymásnak.

Emília

„Mindig ellenőrizgetett. A legrosszabb az volt - soha nem felejttem el -, amikor már félidős voltam az első fiúval, és húsvét hétfőn azt mondta, hogy a gyerek nem is az övé.”

- *Nyugodt gyermekkorra volt?*
- Végül is igen, bár nem úgy indult. Apukám katona volt, így aztán folyton ide-oda helyezték. Még azelőtt is költöztek, hogy megszülettem volna, már majdnem fél évszázada.
- *Tiszt volt?*
- Igen, ő volt a laktanyaparancsnok a városban egészen '56-ig, akkor azonban ki kellett szöknie a városból. Sokáig nem is tudtam, miért. Csak arra emlékeztem, hogy teherautóra volt fölpakolva az összes cuccunk. Hárman voltunk gyerekek, az öcsém fél éves volt, mikor falura, a nagyszüleinkhez költöztünk. Sokáig laktunk ott. Apám több mint egy évig nem kapott munkát, aztán később rendeződött a dolog. Nem hagyta el magát, iskolába is járt továbbképzésre, és mivel a környéken más nem volt, a bányába ment dolgozni. Onnan ment el nyugdíjba. Anyukám a három gyerekkel otthon maradt, aztán jött a '60-as években a tsz, ott vállalt munkát.
- *Maga ott a faluban járta az iskoláit?*
- Igen, utána gimnáziumba kerültem a szomszéd városba, ott érettségiztem.
- *Jól tanult?*
- Közepes voltam.
- *Tovább akart tanulni?*

- Szerettem volna, de nem igazán tudtam, hogy mit. Felvételiztem az Egészségügyibe, diétás nővérnek, de nem sikerült. Egy ércbányánál helyezkedtem el. Könyveléssel foglalkoztam, megtetszett a munka. Abban az időben még olyan feltételek voltak, hogy kell minimum két év gyakorlat, és akkor lehet menni továbbtanulni. Amikor ez megvolt, elvégeztem a kétéves közgazdasági kiegészítőt. És közben férjhez mentem.

- *Kihez?*

- Ő a szakmáját nézve lakatos volt, és futballozott. Ez fontos, mert a munkahelyén is így volt beosztva. Tizenöt évig éltünk együtt, két fiam született.

- *Nagy szerelem volt, amikor hozzáment?*

- Részemről igen.

- *És ő?*

- Később rájöttem, hogy nem. Utólag már mindig okosabb az ember, pedig voltak előjelek. Nem lett volna szabad. Beteg volt.

- *Mi baja volt?*

- A féltékenység. A legrosszabb fajtájú.

- *Hány éves volt, amikor férjhez ment?*

- Huszonhárom. Ő két évvel idősebb volt nálam.

- *Amikor a gyerekek megszülettek, akkor sem nyugodott meg?*

- Nem.

- *Miben nyilvánult meg a féltékenysége?*

- Mindig ellenőrizgetett. A legrosszabb az volt - soha nem felejttem el -, amikor már félidős voltam az első fiúval, és húsvét hétfőn azt mondta, hogy a gyerek nem is az övé.

- Ez *hogy jutott eszébe?*
- Fogalmam sincs.
- *Megcsalta valamikor?*
- Nem.
- *Akkor?*
- Azért fájt annyira, mert tudta, hogy 23 évesen szűzen mentem hozzá. Ezért nem értettem a hozzáállását.
- *Próbált vele beszélni, a lelkére hatni?*
- Igen. Sokat. Nem lehetett vele elmenni egy lagziba sem, mert az is baj volt, ha táncoltam valakivel. Pedig vidéken egy lagziban nem úgy van, mint egy presszóban, hogy eldönthetném, megyek-e táncolni.
- *Ott táncolni kell, igen. Meg is verte?*
- A későbbiekben igen. Akkor mondtam, hogy vége. Ám ekkor már két gyerekkel nagyon nehéz volt mozdulni.
- *Még mindig a szülei falujában lakott?*
- Nem. Elköltöztünk '75-ben a közeli faluba, mert ő ott futballozott, ott volt jó csapat. És ott kaptunk segítséget. Ugyanis egyéves munkaviszony kellett ahhoz, hogy lakástámogatást kapjunk. Neki ez nem volt meg, így odacsalták egy beígért lakással. Jó lakás volt.
- *Maga mit dolgozott?*
- A helyi ingatlankezelőnél dolgoztam, mert ott kellett hagynom az előző munkámat a két gyerek miatt. Négy év után az óvodában próbálkoztam. Élelmezésvezető lettem, de hát mindig vannak rosszindulatú emberek, valakinek szüksége volt az állásra. Akkor újra váltottam, az egyik helyi gyárnál helyezkedtem el, ahol a férjemnek jó ismerőse volt az akkori igazgató.

- *A férje közben focizott.*
- Igen.
- *Jól játszott?*
- Jól. Nagyon szerették őt. Keresett is vele, könnyebben éltünk.
- *Közben gyarapodtak? Lett autó, lakás?*
- Igen. Én szereztem meg a jogosítványt, ő nem is akart menni.
- *Mert?*
- Nem.
- *Egyébként eljárt a haverokkal? Iszogatott?*
- Volt olyan, igen. Meccs után mindig. De nem volt alkoholista. Akkor még nem. Később.
- *Mikor kezdett el inni?*
- Jött egy ötletem, hogy az öcsémmel építhetnénk közösen egy ikerházat otthon, ez tetszett mindenkinek, a férjem is szerette volna. Ügyes kezű volt, jól dolgozott, arra gondolt, abban a házban még egy műhelye is lehetne. Volt rá lehetőség, hogy az OTP megvásárolja azt a lakást, amiben laktunk, még kaptunk is hozzá egy kis kölcsönt, és így összejött a ház. Már kész volt az alap, de akkor nagyon sokat kellett várni egyfajta gerendára, hiánycikk volt. Akkor kezdődtek a bajok. Nem a ház miatt, mert ő a mai napig abban a házban lakik. Már nagyon durva volt, amikor beköltöztünk.
- *De miért? Ideges volt?*
- Akkor már többet ivott. Már nem futballozott, abbahagyta.
- *Lehet, hogy ez viselte meg?*
- Lehet.

- *De maga egy szelíd asszonynak néz ki. Mivel váltotta ki a dühét?*
- Türelmes is vagyok, higgye el.
- *A szexuális életük hogy alakult, kiegyensúlyozott volt?*
- Előtte igen. De amikor már ilyen durva meg részeges volt, akkor a másik szobába költöztem.
- *Igen? És onnantól kezdve megszűnt a házastársi kapcsolat?*
- Igen.
- *A gyerekek hogy élték meg, hogy az apjuk hirtelen megváltozott?*
- Konkrétan nem beszéltem velük erről, akkor még kicsik voltak. A nagyobb 10 éves volt, a kisebb 7, mikor kimondták a válást.
- *Szerette a gyerekeket a férje?*
- Ő azt mondta. Türelme is volt hozzájuk. De aztán a gyerekek többször mentek hozzá, hogy apa, ne csináld!
- *Ki adta be a válópert?*
- Én. A bántalmazások miatt. Ám akkor sem változott semmi, miután kimondták a válást. Tehát nem volt az, hogy na most már vége és nincs közünk egymáshoz.
- *Akkor magának kellett elmenekülnie?*
- Igen, ez így volt.
- *A bíróság hogy döntött a vagyonmegosztásnál?*
- A bíróság nekem ítélte a házat. Megkérdezték a véleményét, mire azt felelte, hogy rendben, hisz jó anya vagyok...
- *Gyerektartást fizetett?*

- Eleinte még vonták a fizetéséből, de aztán nem.
- *Hova ment a gyerekekkel?*
- A válás augusztusban volt, őt pedig a vállalata októberben kiküldte Németországba dolgozni, attól kezdve nem tudtam róla semmit. Aztán később kiderült, hogy az öcsémnek megírta, karácsonyra jön haza, de én azt már nem vártam meg. Gyanítottam, éreztem, hogy jönni fog, és visszamentem oda, ahol előzőleg laktunk. Volt egy hölgyismerősöm, aki kölcsönadta a régi lakását, és azt mondta, hogy csak a lakbért és a rezsit fizessem. Később a vállalat segítségével sikerült megszereznem azt a lakást.
- *Azóta is ott lakik?*
- Nem. Elcseréltem, mert közben megismertem egy elvált férfit... A szomszédjában megürült egy másfél szobás lakás, odaköltöztem a fiúkkal, és tizenegy évig tartott ez a kapcsolat.
- *A szomszédban laktak? Nős volt?*
- Elvált volt ő is. Egyedül élt. Nagy lánya volt, aki férjhez ment, és már elköltözött.
- *Ez szerelem volt?*
- Igen, igen. Mind a két oldalról.
- *Ő hány éves volt akkor?*
- 5 évvel idősebb volt, mint a férjem.
- *Ez egy szép időszak volt az életében?*
- Igen.
- *Mi jellemezte ezt a kapcsolatot? A gyerekek elfogadták?*
- Igen. Segített abban, amire szükségük van a fiúknak, mert az apjukkal keveset találkoztak. Nagyon ritkán jött haza Németországból.

- *Házasság nem került szóba?*
- Nem akartam. Eszembe se jutott.
- *Ez a férfi minden tekintetben megfelelt?*
- Igen.
- *Hogy lett vége?*
- Elkezdtem angolra és mérlegképes könyvelői tanfolyamra járni, így rendszeresen későn értem haza. Ekkor már Budapestre jártam dolgozni, mert otthon megszűnt a vállalatunk.
- *A gyerekek?*
- A gyerekek közben nőttek, a nagy fiam elvégezte a szakmunkásképzőt, esztergályos lett, a kicsi fiam pedig Egerbe került a honvéd gimnáziumba, úgyhogy többnyire egyedül voltam. A nagyobbik aztán szakmunkás bizonyítvánnyal nem kapott állást, jelentkezett hát katonának, utána ő is ugyanott végzett, mint az öccse. Most egy nagy multicégnél dolgozik. Jól megvan.

Na, ott tartottam, hogy későn jártam haza, úgy tíz óra körül, és egyik alkalommal láttam, hogy nem volt egyedül. Nagyon rosszul esett, szó szerint fájt. Hiszen mindent megtettem, amit óhajtott. Főzni nem főzök rosszul, ha el akart menni valahová, elengedtem.

- *Valami fiatal, csinos lánnyal csalta meg?*
- Fiatal volt, nálam lényegesen fiatalabb, de a nőiesség hiányzott belőle, no és a minimális higiénia is.
- *Szóval nem értette a barátját, hogy miért csinált ilyet? Ha a Claudia Schiffert találja ott, azt még megéri?*
- Igen.
- *De ezt a nőt, ezt nem.*

- Szó szerint fájt, fizikai fájdalmat éreztem. Emlékszem, egy hatalmas görcs lett a nyakamon, sokáig meg is maradt.
- *Ezzel aztán vége is lett?*
- Vége. Azt mondtam akkor, hogy soha többet.
- *Akkor határozta el, hogy munkahelyet változtat?*
- A környéken nagyon kevés a lehetőség. Ahol dolgoztam, ott 10-12 ezer forintot kaptam havonta. Ebből már '92-ben sem lehetett megélni, ezért jöttem Pestre, egy brókercégnél kaptam állást. Könyveltem itt is, de jóval több pénzért. Az elvárás is nagyobb volt, csinosabban kellett öltözködnöm. Nem ment könnyen, volt pótolnivalóm
- *Ez mennyi ideig tartott?*
- Hat évig. Aztán jött a létszámleépítés. Nagyon lefogytam, több mint 10 kilót, el voltam keseredve, hogy talán már nem kellek senkinek. Nagyon egyedül éreztem magam. Ekkor kaptam azt a tanácsot, hogy hirdessek. Próbálkoztam is, többször fölvettem a telefont, titokban reméltem, hogy foglalt lesz, de nem. Hangpostára mondtam fel egy rövid bemutatkozó szöveget, jelentkeztek is páran. Három randira mentem el, és azt mondtam, hogy ez nem igaz.
- *Arra, ami ott magával történt?*
- Egyrészt arra, másrészt hogy csak ilyen férfiak vannak.
- *Milyenek voltak?*
- A külső az egy dolog. De hogy elhanyagoltak, buták is legyenek...
- *Hogy találta meg az igazit?*
- Amikor már több mint két hét eltelt, túlvoltam a harmadik randin, újra meghallgattam a hangpostát. Volt még egy üzenet. Azon is lehetett érezni, hogy küldője ideges, szóval nem naponta válaszol hirdetésekre.

- *Mind a ketten kezdők voltak ebben?*
- Igen.
- *Hol találkoztak?*
- A Deák téren volt megbeszélve. Éppen valami tüntetés volt, mondta, hogy na, menjünk innen gyorsan.
- *Mi volt az első benyomása?*
- Olyan volt, mintha nem először találkoznék vele.
- *Egyből bizalomgerjesztő volt?*
- Igen. Ő meg is jegyezte később, hogy idegen ember autójába be mertem ülni. Mondtam, te is bátor voltál, hogy egy idegen embert be mertél engedni az autóba.
- *Mert két különböző dolog ez.*
- Lehet.
- *Mivel foglalkozik az úr?*
- Filmtechnikával.
- *Vállalkozó?*
- Igen. Még a rendszerváltás előtt kezdték, három társával alapítottak egy céget, és nagyon sok filmnek, műsornak ők adták a technikát
- *Szóval anyagilag jól eleresztett ember. Kapásból megmondta, hogy nő?*
- Igen. Kivitt a hajógyári szigetre, leültünk egy pacira, és meglepő módon azzal kezdte, hogy ő igazán nem tudja, mit akar, mert tulajdonképpen nő. Azt már a bemutatkozásából tudtam, hogy van két gyereke, de azt is elmondta, hogy a felesége beteg, és ő úgy érzi, hogy joga van az élethez. Ha most felállok, akkor sincs semmi baj.

- *Szóval magát szeretőnek akarták.*
- Igen, de így én is megmaradtam a gyerekeimnek. Elmondta, hogy szóba került a válás is kettőjük között, de kiderült, hogy a felesége beteg, így ezt el is felejtette. Úgy érezte, most, a csontvelő-átültetés után nem hagyhatja el a gyermekei anyját.
- *Ki kell mellette tartani.*
- Volt időszak, mikor úgy éreztem, hogy talán az asszony tud rólam. De szerintem egy normálisan gondolkodó nő ezt beveszi a pakliba.
- *Hogy alakult a dolog? Ez az első találkozás miről győzte meg?*
- Láttam, hogy jó ember. Gyengéd. Ez a későbbiekben csak megerősödött bennem.
- *Jó szíve van...*
- Nagyon jó. Mondta, hogy nem tudunk majd gyakran találkozni, ehhez képest a mai napig szinte mindennap találkozunk. Még karácsonykor is.
- *Szenteste?*
- Nem. Csak napközben.
- *Hol találkoztak? A maga lakásán?*
- Igen. Közben Budapestre költöztem, több mint két évig albérletben laktam, mert a volt szomszédom azt mondta, hogy nem hagyhatom el őt. Megfenyegetett.
- *Mivel?*
- Hogy megfojt.
- *De ezt azért nem kellett komolyan venni.*

- Amikor egyik reggel munkába mentem és zártam az ajtót, nem sok hiányzott.
- *Megtámadta?*
- Igen.
- *De hát ő csalta meg magát!*
- Ez az. Ezért nem értettem.
- *Miért? Lelkileg tönkrement, vagy csak dühös volt?*
- Valószínűleg azért, mert a felesége otthagya őt, most pedig én is.
- *Térjünk vissza a baráthoz. Hogy megy a szeretőség? Nagy türelem kell hozzá, vagy most éppen boldog és szerelmes?*
- Jön értem a munkába, és akkor elmegyünk valahová, vásárolunk, vagy csak hazamegyünk, vacsorázunk együtt, beszélgetünk, tévézgetünk.
- *Az ő gyerekei tudnak magáról?*
- Szerintem nem.
- *Mekkorák a gyerekek?*
- A fiú annyi idős, mint az én kisebb fiam, huszonnégy. A lánya pedig húszéves.
- *Anyagilag is támogatja magát?*
- Igen.
- *Vásárol ezt, azt, amazt.*
- Most amit vettem lakást, na mindegy...
- *Miért? Mire gondolt? Ő vette?*

- Nem, hanem eladtam a régi lakásomat és ő annyit adott hozzá, hogy tudjak venni egyet. Lakótelepen, nem a legjobb helyen.
- *Ennyire futotta?*
- Ez van.
- *De még ez se lett volna, ha nem ad pénz?*
- Igen. Mert nem tudom eladni azt a házat, amiben a férjem lakik. Egyszerűen nincs rá vevő.
- *Ő meg nem fizeti ki magát.*
- Nem. Esze ágában sincs. Korábban elküldte a vevőket, most azonban már ő is eladná, mert nem tudja fönntartani.
- *Mit csinál a volt férje most? Tartja a kapcsolatot vele?*
- Amit tudok, azt a fiaimtól tudom.
- *Ők látogatják az apjukat?*
- Csak az idősebb, a fiatalabb itt lakik velem a lakásban.
- *Ő hogy jön ki ezzel a baráttal?*
- Jól. Nincsenek megjegyzések, nem ellenségeskedik.
- *Akkor ez szerencse. Akkor most tulajdonképpen maga boldog. Nem?*
- Hát igen. Ami időnként kicsit rossz, az az, hogy munka után találkozunk, és míg ő ott van, nem tudok házimunkát se végezni. De nem is akarok.
- *Egyedül rosszabb volna.*
- Igen.

- *Mik a kilátások? Eljöhet az az idő, amikor elveszi magát feleségül?*
- Lehet.
- *A feleség hogy van?*
- Sokat nem tudok, csak hogy jobban van. Már gyógyszert sem kell szednie, vezetni is szokott.
- *Mit gondolhat magáról ez a nő?*
- Nem tudom. Arra ügyeltem, hogy soha ne fájjon neki.
- *Ön most mit csinál, hol dolgozik?*
- Egy kft-nél dolgozom. Jobban keresek, mint az előző helyen, de nem vagyok könnyű helyzetben. Magas a rezsi. Utaznom is sokat kell. De ez sem bánom, hiszen sokat segít nekem mindenben.
- *Akkor most, mindent egybevetve, annyi viszontagság és szomorúság után tulajdonképpen révbe ért.*
- Igen.
- *Csak el ne romoljon.*
- Bízom benne, hogy nem.
- *Barátja, mit mond? Ő is jól érzi magát ebben a kapcsolatban?*
- Legalábbis úgy mondja.
- *Minden tekintetben jól kijönnek?*
- Igen. Ő annyira figyel, sok mindent elmond, én pedig meghallgatom.
- *Szóval nem csak szexről van szó maguk közt.*
- Nem, nem.

- *Akkor maga egy boldog szerető. Nem?*
- Hát így is fogalmazhatunk.

Marcsi

„Ha megtetszett egy fiú, akkor lefeküdtem vele, bár ez nem túl gyakran esett meg. A szex akkor még nem volt fontos az életemben.”

- *Mi az álma?*
- *Nincsenek különösebb vágyaim. Azt például sohasem álmodtam, hogy vele együtt éljek. Attól félnék.*
- *Miért?*
- *Azért, mert annyira mások vagyunk.*
- *Na jó, de a leveléből kiderült, hogy maga egy talpraesett nő. Nem találná föl magát?*
- *Nem vagyok talpraesett.*
- *Mi lesz akkor, ha betoppan az életébe egy másik férfi?*
- *Fel tudnám adni ezt a kapcsolatot.*
- *Miért nem szül neki egy gyereket?*
- *Nem szeretné, egyedül pedig nagyon nehéz lenne felnevelni egy gyereket. Attól tartok, hogy még a nevét sem adná hozzá.*
- *És milyen jövő vár magára? Meddig tarthat ez a kapcsolat?*
- *Nem tudom, lehet, hogy holnap vége lesz. A pillanatoknak élek, annak a néhány pillanatnak, amikor együtt lehetünk.*
- *Nem irigyli azokat a barátnőid, egykori iskolatársait, akik házasságban élnek? Biztos tud egy csomó rossz házasságról, nem?*

- A nővérem ugyanebben a cipőben jár. Férje van, mégsem jó a kapcsolata. Szeretőt is tartott a férje mellett. Iszonyatos a házassága. Akkor inkább egyedül.

- *Szülei nem nyaggatják?*

- Anyukám azzal riogat, hogy egyedül maradok. Most már abba is belemenne, ha nem mennék férjhez, de legalább egy gyerekem születne. Azt mondogatja, hogy úgy nem maradnék egyedül.

- *Soha nem volt depressziós?*

- Egyszer-kétszer kiborultam, és végigbögtem a napot. Előfordult, hogy nem tudtam megmagyarázni az okát.

- *Beszéljen magáról! Hogyan tudná néhány mondatban összefoglalni eddigi életét?*

- Sárospatakon születtem, harminchét évvel ezelőtt. Azóta is ott lakom, a ruhaipari szakközépiskolát egy másik kisvárosban végeztem. Nem tanultam tovább, mert nem vettek fel a könnyűipari főiskolára. Divattervező szerettem volna lenni, de se a matek, se a fizika nem ment túl jól. Pedig szépen rajzoltam. Szüleim vendéglátósok voltak: édesanyám szakácsnő, édesapám pincér, üzletvezető. Nem voltunk különösebben gazdagok, de a nyolcvanas évek elején nagyon jól ment a szüleimnek. A városban nekünk volt először színes tévénk, videomagnónk. Azután apukám meghalt, a jólétünk a múlté lett. De végül is soha nem éhezünk.

- *Mikorra tehető az első, fiúkkal kapcsolatos élménye?*

- Elégké későre. Amikor középiskolába kerültem, akkor voltak ugyan próbálkozások, de nem történt semmi komoly.

- *Egyébként csinos lány volt?*

- Nem voltam kimondottan vékony.

- *De gondolom, olyan érett lánytípus volt. Nagy mellekkel...*

- Későn érő típus vagyok. Még nyolcadikos koromban is lapos voltam. A többi barátnőmnek már tényleg nagy melle volt, nekem semmi. De ahogy fejlődtem, szépen megelőztem őket. A szüzességemet tizennyolc éves korom előtt egy-két hónappal vesztettem el. De inkább csak fel akartam vágni a barátnőim előtt.

- *Ezzel a fiúval már nem is volt aztán tovább semmi?*

- Nem. Ez a fiú később nagyon híres lett. Most egy együttesnek az énekes. Akkor is szép hangja volt már. Egy diszkóban találkoztunk. Az aktus elég muris volt, nem jelentett különösebb élményt. De legalább nem szűzen ünnepeltem a tizennyolcadik születésnapom.

- *Nagyon megnézte azokat a fiúkat, akikkel találkozott? Milyen a cipőjük, milyen a ruhájuk? Mennyire ápoltak? Kényes volt erre?*

- Hát nem volt mindegy, ki mit visel. Akkor már nem voltam az a szerény, visszahúzódó kislány. Ha megtetszett egy fiú, akkor lefeküdtem vele, bár ez nem túl gyakran esett meg. A szex akkor még nem volt fontos az életemben. Az később jött, huszonegy évesen.

- *Akkor kibe zúgott bele?*

- Egy átlagos kinézetű, kicsit kopaszodó, pocakos, nem túl vonzó pasiba. Akkor volt harmincöt éves. Amikor megláttam, még semmit nem tudtam róla. Se a nevét, se a családi hátterét, semmit. Megláttam, és rögtön éreztem: ez a férfi kell nekem.

- *Egy munkahelyen dolgoztak?*

- Akkor még nem. Adminisztrátor voltam, Ádám középvezető. Egyébként sok nő dolgozott azon a helyen, több is, mint kellett volna. Nem tudom, hogy közülük mással is volt-e viszonya, mert nagyon diszkrét volt ezen a téren. Az elején nagyon kíváncsi voltam, de így visszagondolva talán jobb, hogy nem tudom.

- *Emlékszik még az első randevúra?*

- Előtte közölte velem, hogy soha nem fog elválni, ebből a kapcsolatból nem lehet semmi komoly. Elfogadtam, mert nem terveztem férjhez menni.
- *Nem súgta valami, hogy kár ebbe belekezdeni?*
- Nem, sőt nagyon izgalmasnak találtam az alakuló kapcsolatot.
- *Hol lehet feltűnés nélkül találkozni egy ilyen kisvárosban?*
- Abban az időben még egy-két nyilvános helyre, szállodai teraszra, főutcai presszóba is beültünk. Sohasem kérdeztem, hogy nem tartasz-e a lebukástól, nem kellene-e inkább elbújnunk? Nemcsak az ilyen kisvárosokban, hanem szerintem nagyobbakban is levonnak bizonyos következtetéseket, ha egy férfi és egy nő egy presszóban üldögél. Esténként elmentünk sétálni eldugott kis utcákon. Három vagy négy hónapig semmi nem történt köztünk. Aztán lefeküdtünk.
- *Hol?*
- Nálam. Anyukám újra férjhez ment, a húgom felköltözött Pestre. És akkor egyedül maradtam a lakásban. Tanácsi lakás volt, ezért a nevemre kellett íratni, nehogy elvegyék. Végül az enyém maradt, a részleteket öt évig fizettük Ádámmal.
- *Akkor hitte volna, hogy ez a kapcsolat tizenhat év múlva is tart még?*
- Nem, akkor talán nem mentem volna bele, de a mai eszemmel nem bánom.
- *Miért? Mi történt ez alatt a 16 év alatt?*
- Összejöttünk. Elég sűrűn tudtunk találkozni, mert kötetlen volt a munkaideje. Olyan politikai tisztséget is betöltött az előző rendszerben, amely utazásokkal, esti programokkal járt. Tehát a randevúk megszervezése nem jelentett gondot. Ádám párttitkár volt, én KISZ-titkár.
- *Nem féltek attól, hogy kiderül? Ebből botrány lett volna, nem?*

- Szerintem ki is derült. Én is kiszúrom, ha valakik együtt vannak. Rólunk ugyanúgy kiszúrták. Pletykákat is visszahallottam, de tizenhat év alatt nekünk soha senki nem ártott. Pedig megtehették volna. Egy névtelen telefon vagy egy levél megfelelő helyre, és kitör a botrány.

- *Ádám felesége máig nem tud semmit?*

- Nem. Az elején egyébként nem is beszélgettünk ilyenekről. Soha nem kérdeztem tőle, hogy miért nem válik el. Úgy érzi, hogy akkor becsületes, ha a családjával marad.

- *Soha nem volt tőle terhes?*

- De, egyszer. Azt hiszem, hogy egyértelmű, mit tettem. Amikor elmondtam neki, akkor megígérte, hogy kifizeti az abortusszal járó költségeimet.

- *Neki mekkorák már a gyerekei?*

- Már négy unokája van.

- *És hogy változott az évek során? Ugyanazt a férfit látja még maga előtt?*

- Nem. Nagyon sokat változott, de nem az előnyére. Megöregedett, kapcsolatunk most ott tart, hogy ő lett a főnököm. Felvett a munkahelyére. Ez egy nagyon furcsa kapcsolat, szinte mindent magába foglal: a lelki társat, a barátot, a szeretőt, a munkatársat. A gyerekével vagy a munkahelyével kapcsolatos problémáit is megbeszélte velem, én pedig mindenben segítettem. Együtt döntöttünk, intézkedtünk.

- *Az ilyen helyzetekben hogy egyezik meg két szerető? Például ki mit fizet?*

- A cégének ő csak társtulajdonosa. Más lenne a helyzet, ha csak az övé lenne. A társa talán tud a kapcsolatunkról, de nem biztos, ez soha nem volt téma. Egyébként bruttó 65 ezer forintot keresek.

- *Az nagyon kevés.*

- Ez nem túl nagy város, ott meg lehet élni ennyi pénzből. Ádám szemére egyébként semmit nem vethetek, hiszen támogat anyagilag. A lakásrészletet öt éven keresztül segítette fizetni. Rendszeresen ugyan nem ad pénzt, de karácsonyi, húsvéti ünnepek előtt bevásárol nekem. Ilyenkor megkérdezi, hogy mit szeretnék. Általában cipőt, kabátot, ruhát kérek.

- *Ez már majdnem olyan, mintegy házasság... De mit jelent az, hogy az évek során nem az előnyére változott?*

- A céggel vannak problémák. Felőrölte az idegeit, indulatos, agresszív lett.

- *Magával is?*

- Csak velem.

- *Maga a szelep, amin kiereszti az egész napos indulatot...*

- Ez biztos azért van, mert nem üvöltözhet egy osztályvezetővel, egy megbízóval, egy igazgatóval. Velem viszont kedvére üvöltözhet. És ezért üvöltözik is. Borzasztó ezt a kettősséget átélni.

- *A feleségével is ugyanezt csinálja?*

- Ahogy mesél az életükről, otthon is ugyanez lehet a helyzet. Ezért sem lennék a felesége. Egy percig se. Ha nincs kenyér meg só az asztalon, akkor abból ügyet csinál, de azért ilyen messzire nem megy otthon. Elvárja, hogy kiszolgálják, ugráljanak körülötte. Próbáltam a lelkére beszélni, mindhiába.

- *Szoktak együtt nyaralni?*

- Az ország különböző részein rengeteg helyen voltam vele. Ilyenkor nagyokat bulizunk, meg jókat iszunk. Kicsit ellazulunk.

- *És a szex?*

- Ez a legerősebb összetartó erő a kapcsolatunkban. Totálisan ismerem ezt az embert, pontosan tudom, hogy mi kell neki. Minden reakcióját ismerem, de azért még tud meglepetést okozni. Néha kiszámíthatatlan, szeszélyes, de

most nem a szexre gondolok. Néha teljesen mindegy, hogy mit csinállok, mert úgysem tetszik neki.

- *Ennyire alárendelt ebben a helyzetben? Pedig talpraesett nőnek tűnik...*

- Az vagyok.

- *Véletlenül nem maga irányítgatja őt a háttérből?*

- Őt nem lehet irányítani. Nagyon okos ember, de több dologra képtelen koncentrálni. Amikor ad nekem egy munkát, és gyorsan, kapkodás nélkül végrehajtom, akkor idegessé válik. Hogy én ezt nem értem, ezt másképp, szépen, sorban kell csinálni. Az ő tempója nekem lassú. Ezen gyakran vitatkozunk, mert egyből felpörgeti magát. Már nem is próbálom meggyőzni.

- *Mit szeret benne?*

- Az, hogy amikor nem a főnököm, akkor normális. A felesége egészen más típus, mint én. Szerény, visszahúzódó, irányításra szoruló, végül nem is végzett, csak nyolc általánost. Nem is egy kimondottan szép nő. Mi ketten viszont annyira jól elvagyunk egymással, sokat járunk bulizni, táncolni. Utána viszont jön a hidegzuhany. Megint parancsol, üvöltözik, zsarnokoskodik. Az ünnepek alatt lelkileg teljesen kikészülök. Kiabál velem, hogy nyugodjak már meg.

- *És a maga lakásában Ádám teljesen otthon érzi magát?
Van fürdőköpenye, papucs, ilyesmi?*

- Hát... Van egy papucs, meg egy pólója. De nem érzi magát otthonosan. A papucsát például sokszor fel sem húzza. Ez végül is nem csoda, hiszen van saját otthona.

- *Mik a kilátások?*

- Ebből a körből nem tudok, és nem akarok kiszabadulni. Tizenhat év alatt ugyan volt lehetőségem másféle férfiakkal találkoznom, próbálkoztam is.

Egy nálam öt évvel fiatalabb fiú életében például én voltam az első nő. Iszonyúan szerelmes lett belém.

- *A barátja ezt megtudta?*

- Elmondtam neki, a két kapcsolat tíz hónapon keresztül párhuzamosan futott. A fiút közben elvitték katonának. Egyébként nagyon belezúgtam ebbe a srácba.

- *És ő tudott Ádámról?*

- Nem tudott semmit. A lakásomhoz volt egy kulcsa; az egyik nap várt egy levél, hogy részéről ennyi volt. Erre ideges lettem, elmentem a lakására, de egy szót sem lehetett kihúzni belőle. Ma már örülök, hogy vége lett. A szexet ma már csak Ádámmal tudom elképzelni. Ahhoz csoda kéne, hogy engem elcsábítsanak. Alkalom azért lenne rá. Nem vagyok egy nagy bombázó, de azért akadna nála jóképűbb és fiatalabb. Nekem nincsenek különösebb igényeim. Minek kerüljek be valakinek a trófeagyűjteményébe?

- *Bizonyára végiggondolta már, hogy milyen volna, ha együtt élnének...*

- Borzalmas, valószínűleg megbolondulnék tőle. Hazamegyünk egy háromnapos örült jó bulizásból, és már másnap ordibál velem. Ez őt nem zavarja. Csak abba nem gondol bele, hogy nekem ez rosszul esik. Ilyenkor nagyon tudom utálni. Egyre több idő kell ahhoz, hogy kitombolja magát, és kész. Lemegy az agyvize, megnyugszik, elfelejti. Én viszont rá se bírok nézni, tőlem ne kérdezze meg, hogy most mi bajom van. Semmi, de engem hagyjon békén, amíg lerendezem magamban a történeteket. Nem tudom túltenni magam ezen ilyen könnyen. Egy új munkahely esetleg segítene. De erre ebben a kisvárosban nincs esély. Ezért mondtam, hogy ez a kör bezárult. Hogy tudnék vele együtt dolgozni, ha szakítunk? Valószínűleg még többet piszkálna.

- *Nem gondolt arra, hogy elköltözzön?*

- Hova mehetnék jó iskolai végzettség nélkül? Szívesen tanulnék grafológiát, de nagyon drága.

- *Ádám nem ad rá pénzt?*
- Nincs annyi pénze
- *Én azt hittem, hogy ő nagyon jól keres.*
- Nem.
- *Hogyhogy nem? Tulajdonos, nem?*
- De igen.
- *Ennyire nem megy jól a cég?*
- A bevétel nagy részét visszaforgatják az üzletbe, és a családjának is sok pénzt ad.
- *Mi lesz tíz év múlva? Egy hatvan éves férfi megrogyanhat. Erre nem gondolt?*
- De, gondoltam.
- *És akkor ott áll negyvenhat évesen - ahogy látom az arcát, maga 30 év múlva sem lesz ráncos -, és kirúgja a hatvanéves öregembert?*
- Ezt nem tudom, de azért nem hagyom el, mert a szex már nem lesz velem a régi. Ez a kapcsolat már rég többet jelent ennél. Sokszor gondoltam arra, mi lesz, ha megbetegszik. Nem látogathatnám meg a kórházban, otthon emészténém magam.
- *Lehet, hogy magának többet kellett elviselnie a feleségénél?*
- Ádám nem egy monogám típus. Nekem el is mondta, hogy kezdetektől megcsalta a feleségét.
- *És magát?*
- Engem nem, és ebben biztos vagyok. A felesége helyében is már rég rájöttem volna a viszonyára. Minden nyáron ugyanazon a három napon

utazik el. Az ötödik évben azért csak rájöttem volna.

- *Vannak barátnői, akik tudnak a kapcsolatáról? A férjzettek lenéznek a szeretőket, nem?*

- Ők azt mondják, hogy én szültem neki gyereket, te elcsábítottad. Igen ám, de valamiért csak kitarat mellettem tizenhat éve. Nem vagyok bunkó, nem hívogatom a feleségét, nem mondom neki naponta ötször, hogy váljon el. Betartottam a játékszabályokat.

- *Semmi természetellenes nincs abban, hogy ez a kapcsolat így alakult?*

- Mi lenne? Magamat nem ítélem el, bár más talán azt mondja rám, hogy kurva vagyok.

- *Miért mondanak ilyeneket a szeretőkre? Honnan ered ez a düh?*

- Megcsaltnak lenni szörnyű érzés. Nekem is az lenne. De nem veszem el a pénzét, nem rabolom el a családjától. Nem gyűlölöm a feleségét.

- *Egyébként ismerik egymást?*

- Nem, ő otthon van, leszázalékolták.

- *Mi történne, ha kiderülne? Nagy botrány lenne?*

- Egyesek árulkodtak a feleségének. Egy nő odament hozzá, és azt mondta: hallom, hogy elváltok. Talán még a nevemet is elmondta. Végül nem lett botrány, mert Ádám - legjobb védekezés a támadás - az egészet hazugságnak nevezte, sőt, megsértődött és napokig nem szólt a feleségéhez.

- *Boldognak érzi magát?*

- Az vagyok, ez a kapcsolat engem kielégít. Nem vágyom többre. Megszoktam, hogy húsz éve egyedül vagyok. Nem bírnám, ha ott ülne valaki. Meleg vacsorával várni, a gatyáit mosni, hallgatni, hogy beledumál mindenbe... Ha majd megöregszem, adok föl egy hirdetést, és összeismerkedem egy jópofa öregúrral.

Csilla

„Vonzó az egy fiatal lánynak, hogy korlátlan pénzzel rendelkezik, egész nap nem kell csinálnia semmit. Mondtam a barátomnak, hogy hétvégére kellene nekem egy lakás otthon, meg is kaptam. Szépen berendeztem és beköltöttem az egyetemista barátomat, hogy akkor mostantól te itt vársz engem hétvégénként.”

Mindig kívülálló voltam, már az iskolában is. Nem jöttem ki a tanárokkal, a lányokkal, osztálytársaimmal sem. Sok konfliktusom volt. Talán azért, mert jobban éltünk, mint az átlag: apám rendőr volt, anyám vendéglátós. Talán ezért sem szerettek az osztálytársnőim. Bár ezt az is okozhatta, hogy engem mindig más érdekelt, mint a velem egyidős lányokat. A fiúk iránt is akkor kezdtem érdeklődni, amikor észrevettem, hogy hoppá, már mindenkinek van valakije. Pedig nőies voltam, túlzottan is talán, szép, vékony lány, hatalmas mellekkel. Komplexusaim is voltak miatta, nem tudtam kezelni a nőiességemet, veszekedtem a többi lánnyal. Később aztán ment minden könnyedén, veszekedtem mindenért, sose tűrtem az igazságtalanságot. Úgy érzem, a mai napig is túl sok embert sértek meg.

Későn jött az első fiú, hiszen elsősorban az üzlet érdekelt már a középiskolában is. Ha anyukám külföldre ment, akkor hozott nekem dolgokat, amit itthon könnyen el tudtam passzolni. Ehhez valuta kellett, amit abban az időben nem volt könnyű megszerezni. Így ismerkedtem meg egy jóképű valutázó pasival. Beszélgettünk, beszélgettünk, egyszer csak azt gondoltam, lefekszem vele. 16 éves voltam akkor, ő 30 körül. Nem volt igazán vonzó, teljesen átlag, kissé szerényebb, mint a többiek. Egyszeri kapcsolat lett belőle, bár ő szerette volna, ha tovább tart, de nekem nem volt sem jó, se semmilyen. Ha a mai eszemmel találkozom vele, akkor maximum haverok lennénk. Nem rázott meg a dolog, könnyedén túlléptem rajta.

Érettségi előtt találok egy fiúval, akivel később együtt is éltem. Műszaki egyetemista volt, Pesten tanult. Magas, vékony, jóképű, ám semmi

több. Az ágyban nagyon jó volt vele, de szellemileg nem volt partner. Ráadásul ő tipikus garasoskodó, én meg nagyvonalú voltam.

Egyre jobban éreztem közben, hogy el kell kerülnöm a városból. Kezdett kicsi lenni nekem az a város. Az apukám rendőr, könnyedén tudott ellenőrizni, mindig tudta, hová megyek, merre jártam. Pedig nem csináltam semmi különöset, amiért figyelni kellett volna rám, néha kibéreltünk egy házat a barátokkal, születésnap bulikat csináltunk, beszélgettünk, táncoltunk, ittunk.

Érettségi után felvettek a Külkereskedelmi Főiskolára, de nem mentem el. Lusta voltam, nem akartam bejárni az órákra, ott ülni akkor is, amikor nincs kedvem. Elmentem ehelyett vendéglátózni, az ellenőrzési osztályra. A világ legjobb munkahelye. Bementem, lejelentkeztem, beírtam, hová megyek ellenőrizni, pár perc alatt telefonon elintéztem mindent, majd két napig oda mentem, ahová akartam.

Együtt éltem a fiúval, pénzt kerestem, ráadásul könnyedén, mégis egyre jobban éreztem, el kell jönnöm. Mint az Edda-dalban: elhagyom a várost. Ekkor találtam ki, hogy újsághirdetésben keresek munkát. És sikerült! Egy német-magyar külker cégnél kerestek üzletkötőt. Irány Budapest. Ott ismerkedtem meg egy nálam több mint 20 évvel idősebb kanadai úrral. Szinte azonnal kialakult a viszonyunk.

Nem tudom, mivel vett le a lábamról. Nem a kora, nem a tapasztalata miatt, még csak nem is a műveltsége imponált. Talán az egyénisége tetszett, mindenkinek el tudta adni magát, hogy fergetegesen mulatott, hogy hihetetlen kapcsolatai voltak. Imponált persze az is, hogy jól állt anyagilag, nagyon jól. A Gellértben laktunk, kibérelt egy egész lakosztályt. Az meg vonzó egy fiatal lánynak, hogy korlátlan pénzzel rendelkezik, egész nap nem kell csinálnia semmit. Mondtam, hogy hétvégére kellene nekem egy lakás otthon, meg is kaptam. Szépen berendeztem és beköltöztettem az egyetemista barátomat, hogy akkor mostantól te itt vársz engem hétvégénként. A szüleim nem tudtak semmit a pesti dolgaimról, kitaláltam történeteket a nem létező munkáimról. Emiatt kicsit lelkiismeret-furdalásom volt, de ehhez is hozzá lehet szokni. Az élet visz magával. Nemhiába mondják, hogy a nők boszorkányok, én is el tudtam ezt intézni magamban, képes voltam egyik férfi ágyából még aznap átmenni a

másikéba. Nem is tudom, mire kellett nekem az a fiú, valószínűleg megszokásból maradtunk együtt. A megszokás nagy úr, igazából a kanadai úr, András mellett is ezért voltam oly sokáig. Ha az ember nem szerelmes - márpedig én egyikükbe sem voltam -, akkor hidegen hagyja a másik. Meghagyom neki a magánéletét, ő is az enyémet, amikor pedig együtt vagyunk, akkor jó együtt.

Sokáig, majdnem tíz évig voltunk együtt Andrással, még akkor is, amikor már nem ment neki olyan jól. A magyar üzletemberek okosabbak voltak, elvették a pénzt. Egyre több embertől kért kölcsön, olyanoktól is, akiktől nem biztos, hogy kellett volna. Ebbe sajnos nem tudtam beleszólni, így szépen mentek tönkre a dolgok körülötte. Elköltöztünk egy családi házba, egy nagy cég telepére, ahol ő egy kanadai ismerősével üzletelt, de az az igazság, hogy ekkor már egyik napról a másikra éltünk. Olyan emberek hozták a pénzt, akiket én nem szívesen engednék be az ajtómon. Alvilági emberek. Ebből nagyon komoly konfliktusok voltak, az utolsó évben már azt mondtam, hogy vagy itt maradok vele és együtt döglünk meg, vagy elmegyek valamerre. A végén a szó szoros értelmében megfenyegettek. Csakhogy ő időközben beteg lett, szívinfarkta volt, s arra gondoltam, ha addig jó volt, amíg eltartott, akkor pont most hagyjam ott, amikor bajba került? A végén eladtam a lakásomat, így a barátom előtt kiderültek a dolgok. Nem mondanám, hogy megrázta a dolog. Akkor már neki is voltak ügyei. Azt hittem, letöröm vele kissé a férfiasságát, de nem.

Andrással sosem merült fel, hogy összeházasodnánk, gyereket sem akartunk, mindössze rendezett élettársi viszony volt a miénk. Már csak azért sem vehetett volna el, mert nő volt. Kanadában élt a felesége és a két nagyfia, akikhez néha hazament, főként az ünnepekre. És nem csak ők éltek Kanadában, hanem az élettársa is.

Mindig mindent megbeszéltünk, mindenről tudtunk egymás életében, kivéve egyet. Az egyik helyről azért kért iszonyú mennyiségű kölcsönt, mert a kanadai élettársával még nem zárták le a dolgot. A nő pénzt akart, András pedig küldött.

Ez megrázott, de nem hiszem, hogy ez vezetett volna egy másik férfi karjaiba. Nem. Hirtelen, váratlanul tört rám a szerelem.

Harminc év körüli lehetett, amikor megismerkedtünk, András cégénél volt telepvezető. Átlagos fiú, kis répaszabású nadrágban, piros pulóverben közlekedett, kocka hajjal, igazi vidéki fiú volt. Furán nézett rám mindig. Nem is csoda, hiszen érdekesen néztünk ki most belegondolva, nem csak a korkülönbség miatt. Két bodyguarddal közlekedtünk, sofőrként voltak mellénk belerakva. Én talpig sminkben, ráadásul olyan autókban, hogy csak na! Volt egy Buick, egy Chevrolet Camaro 528-as, meg egy Pontiac Fire Bird.

Azt hiszem a kanadai élettárs ügye után figyeltem fel erre a férfira. Nem azért, hogy csillapítsam a bánatomat, és nem is azért, mert Andrásnak elfogyott a pénze. Egyszerűen csak jött velem szemben a folyosón és valamikéért egész más szemmel kezdtem nézni rá. Nem mintha szebbnek láttam volna, csak volt benne valami nagyon imponáló, valami iszonyatos szerénység, természetesség, nyugodtság, ami szerintem minden nőnek hiányzik. Egymáshoz sodródtunk. Elkezdődött. Amikor lefeküdtünk, rá egy hétre derült ki, hogy két kicsi gyereke van. Iszonyatosan megrázott. Arról volt szó, hogy abba hagyjuk, nincs értelme elkezdni hazudozni, nem, ez nem fér bele az életembe. Csak hát nagyon vonzódtunk egymáshoz. Szerelembe estünk, ránk borult a lila köd.

Andrásnak nem volt könnyű elmondani, ő ugyanis bokszolt fiatal korában, és én attól félttem, hogy a végén még kibokszolja a dolgot a fejemből. Csendben összepakoltam, és csak amikor már kifelé mentem az ajtón, akkor mondtam el. Teljesen maga alatt volt. Fogta a táskáját és elrohant. Hamarosan összeköltözött az unokaöccse feleségével, majd sajnos meghalt infarktuszban.

Nem akartam semmit, nem vittem semmit, csak a ruháimat hoztam, teljesen nullán szálltam ki a kapcsolatból. Újdonsült kedvesem is.

Két hónap ismeretség után költöztünk össze. A felesége összeomlott, őrjöngött. Többször is felkeresett, veszekedett, de aztán be kellett látnia, hogy vannak dolgok, amiket az ember nem tud ép ésszel irányítani. Akarva-akaratlanul kész tények elé állítottuk, amiket vagy elfogad és együtt él a helyzettel, vagy vagdalkozunk jobbra-balra, és akkor az egész tönkremegy. Persze így is én voltam a „büdös kurva”, aki berobbant az életükbe. Nem volt rossz az ő házasságuk, szépen éltek, mindenki

dolgozott, csinálta a dolgát, csak valami hiányzott. Amit, úgy érzem, mi ketten együtt megtaláltunk. Amit igazol az idő is, mert hihetetlen dolgokat hoztunk ki egymásból.

Nehezen álltunk talpra. Albérletben kezdtünk, teljesen a nulláról, egy gyerekkel. A felesége ugyanis úgy tervezte a vagyonmegosztást, hogy övé lesz a közösen épített házuk, minden felszereléssel, ráadásul az egyik gyerek hozzánk kerül. Ez volt a jussunk. Azt hittem, ez női fifika, mert én, az „úrilány” így majd hamar megunom a helyzetet, elköltözöm, s apa és a fia visszaköltöznek hozzá. Másrészt az is benne lehetett a dologban, hogy az a nő nem igazán tudott bánni azzal a gyerekkel. Tényleg nagyon nehéz eset volt a kissrác, borzasztó akaratos, kölkök, nehéz kordában tartani.

Mégis sikerült.

Eleinte a párom fizetéséből éltünk, ami nem mondhatnám, hogy sok volt. Ráadásul egyből elment ötvenezer forint albérletre. Be kellett állnom dolgozni. Na, ez nem ment könnyen. Én például képtelen lennék elmenni titkárnőnek, nem vagyok alkalmas arra, hogy velem főzessék meg a kávé. Azt sem bírom, ha be kell ülni valahová reggel 8-tól délután 4-ig. Nem akartam felhasználni a régi kapcsolataimat, az egy másik élet volt, amit teljesen ott akartam hagyni.

Nehéz volt átállni a luxusból a nélkülözésbe, egy teljes évembe került. Biztosítási ügynök lettem, vagyonbiztosításokat adtam el. Jól ment, jól kerestem. Aztán rájöttem, ez sem én vagyok, és muszáj valami olyan vállalkozásba kezdeni, amit én irányítok, én csinálok. Vaskereskedésbe kezdtem. Az építőipar jól ment, megkerestem, hol lehet olcsón alapanyagot keresni. Képes voltam Ukrajnába is elmenni érte, csak hogy jó pénzért itthon eladhassam. Azóta már jól megy, harmincnapos átutalásokat is kapok, 200-250 milliós forgalmunk van.

A párom közben segített nekem, és nemcsak ő. Született két közös gyerekünk, rábeszéltem anyukámékat, hogy költözzenek Pestre, mert nem bírom egyedül. Mégsem csinálhattam sokáig, hogy a kéthetes gyermekemet játszótér helyett Ózdra viszem a gyárba. Az apámék nehezen viselték a költözést, szerintem a mai napig nem heverték ki.

A munka egyébként rengeteg áldozattal járt. Gyakran volt lelkiismeret-furdalásom: miért nem vagyok többet a családommal, a gyerekekkel. Közben a férjemnek megpróbálok mindent megadni, amiért még így is mellettem van. Hogy szívesen jöjjön haza. Ismerem a férfiakat. Sokszor akkor is igazat kell nekik adni, ha tévedek. Otthon nálunk az apa az apa, ő az úr, akit tisztelni kell, aki azért dolgozik, hogy nekünk jobb legyen. És tudom, jól esik neki, ha melléállok.

Már nem tudom elképzelni, hogy más férfi is legyen az életemben. Két ilyen nehéz szülés után, ami nekem volt, nem szívesen bújok ágyba mással. Olyannal, aki nem tudja, hogy min mentem keresztül. Egy idegen ember nem biztos, hogy úgy éli meg velem a szexet, ahogy régebben. Nem tudom úgy odaadni magam, gátlásaim vannak. Az első szülésem borzasztó nehéz volt, szanaszéjjel szakadtam, össze kellett varrni a méhszájam, meg voltam plasztikáztatni is. A második gyerek 4650 grammal, 61 centivel született, az megint szétrobbantott mindent odabent. Többé már nem bonyolódnék újabb kapcsolatba. És nem csak a szex miatt vonzódok csak a férjemhez. Ez egy nagyon boldog házasság. Jól érzem magam. Lezártam az előző életemet. Nem tudom, mit hoznak a 40-es, 50-es éveim, de egyelőre úgy érzem, nem fogom megcsalni a férjemet. Úgy érzem, nem.

Katalin

Engem nem ütött meg. Engem nem lehet megütni.

Én ütöttem meg, a végén úgy megvertem, mint a lovat.

- *Soha nem bántotta magát?*

- *Akart, de én akkor mindig menekültem. Kutyástól együtt szaladtam. Persze, nem hagytam magam. Volt olyan, hogy belelöktem a fürdőkádba, a hypós vízbe, amibe be volt áztatva a ruha. Abban ült egész nap, mert nem bírt kikászálódni a kádból."*

- *Hol is kezdjük...? Nagyon érdekes a maga története, amit elküldött levélben!*

- No, azt gondoltam, azért is írtam magának, mert tudtam, meg hát mondtam is az állatoknak otthon...

- *Az állatoknak?*

- Azoknak hát! Mert van nekem papagájom, több is, meg kutyák...

- *Mikor született, Kati néni?*

- Hát, drágám én már nagyon régen, 1934-ben.

- *És mikor ment férjhez?*

- Mikor is? Jaj, hát... 18 éves koromban.

- *78 évesen?*

- Igen. Hát az ember nem kezdheti eléggé korán. 19 évesen szültem a lányomat, aki most halt meg két éve, 46 éves korában. Rákos volt.

- *Egyetlen gyerek volt?*
- Nem. Született egy fiú '56 áprilisában, az másfél éves korában meghalt. Beoltották diftéria ellen, holott mondtam a doktornőnek, hogy ne oltsa be, mert a gyerek előtte két nappal lázas volt, azt mondta, hogy az nem határoz. Két nap múlva légzési zavarai voltak, és rá két napra meghalt.
- *Borzasztó. Több gyerek nem is lett?*
- Nem. Nem is akartunk. Mert aztán elváltunk.
- *Na ott még azért nem tartunk. Hol élt ebben az időben?*
- Kelenföldön.
- *A fiút is ott ismerte meg?*
- Ott. Ő is Kelenföldön lakott. Esztergályos volt a Ganz-Mávagban.
- *Maga mivel foglalkozott?*
- Elvégeztem a 8 általánost, utána elmentem gyors- és gépíró iskolába, majd mint gépíró dolgoztam a TEFU-nál, mert a keresztapám oda vitt be 16 éves koromban, aztán sokáig egy minisztériumban, a nyomdaipari igazgatóságon.
- *Sokáig? Ezt a fiút hol ismerte meg?*
- Abban az időben jártunk táncolni mint fiatalok jobbra, balra... Aztán egy nagy szerelem lett. Nagy szerelem, csak hát az anyósom állandóan molesztált. Egy alkoholista volt. Egy német nő, nagyon szeretett inni, és azt szerette, ha a fia vele egy ivású, ha vele együtt...
- *Együtt ittak?*
- Igen. Azért is mentünk külön, mielőtt még meghalt a kisfiú. Külön mentünk, de...
- *Hol éltek? Anyóséknál?*

- Nem. Nekem volt egy kis szoba-konyhás lakásom. Abban. De sajnos ez így alakult. Egyre többet kimaradozott, aztán megtudtam, hogy a munkahelyén kapcsolatot létesített egy nővel, akit aztán el is vett feleségül.

- *És akkor '58-ban elköltözött a férje. El is váltak?*

- Persze. El is váltunk, ő meg elvette azt a nőt, akivel összeszűrte a levelet a Ganz-Mávagban.

- *És aztán együtt is éltek?*

- Igen, de pár éve, nem is tudom mikor, meghalt ez a volt férjem.

- *Elment a temetésére?*

s

- Nem. Minek mentem volna? Én akkor, mikor otthagytam, egyedül maradtam a lányommal, munkahelyet változtattam, mert a gyors- és gépírói fizetés minimális összeg volt, abból nem lehetett egy gyereket eltartani, mert hogy ő nem járult hozzá semmihez.

- *Nem fizetett gyerektartást?*

- Nem fizetett gyerektartást, mert hol dolgozott, hol nem dolgozott. Aztán én elmentem a BKV-hoz kalauznak. Buszra mentem. Nagyon szerettem ott dolgozni...

- *Melyik járaton dolgozott?*

- A 61-62-es vonalon. Tudja, ha most vissza lehetne menni, most 67 évesen is visszamennék. Sokféle emberrel meg lehetett ismerkedni. Most nem kell félreérteni, nem úgy megismerkedni, hanem csak így simán... Tudja, még most is sokszor rám köszönnek: csókolom kalauz néni, hogy van?

- *Fizettek rendesen?*

- Napi 10-12 órát dolgoztunk. Lehetett túlórázni is, szóval jó volt. Na és ott ismerkedtem meg a második férjemmel...
- *Hogy nézett ki, milyen ember volt? Csinos, jóképű?*
- Csinos. Majd megmutatom, elhoztam a fényképét. Ő is ott dolgozott a BKV-nál. Neki technikumi végzettsége volt, de ő is elment kalauzsnak, ott ismerkedtünk meg.
- *Akkor maga hány éves volt?*
- Mennyi lehettem? Közel harminc.
- *És ő?*
- Két évvel fiatalabb volt, mint én.
- *Aha, az nem egy nagy probléma.*
- Nem egy nagy kor. Csak ott az volt a probléma, hogy az anyós nem bírta engem elviselni. Azt mondta, hogy olyan feleséget akar a fiának, akire büszkén felnézhet.
- *Magára miért nem lehetett fölnézni?*
- Nem tudom. Én mondtam, hogy felállok a székre, és nézzen rám büszkén, de hát ezt nem bírta elviselni, nem tetszett neki.
- *És a férje vállalta a kislányt?*
- Igen, nagyon szerette a lányomat, nagyon vigyázott rá. Mert kipróbáltuk, ugye mi Kelenföldön laktunk, az anyósék meg tőlünk nem messze, és többször elengedtük a kislányt egyedül, hogy menjen oda, és akkor ő messziről figyelte, kísérte, hogy nehogy valami baja legyen a gyereknek.
- *Volt férje egyébként látogatta a lányát? Tartotta vele a kapcsolatot?*
- Nem nagyon.

- *Nem nagyon?*
- Hacsak a lány oda nem ment hozzájuk.
- *S ment?*
- Néha. Egyszer elment, mert megtudta, hogy ott is lesz egy gyerek. Aztán meg lett még egy, és akkor ment a féltestvérekhez.
- *Akkor jól indult ez a második házasság.*
- Igen. Ez pokoli jól indult. Hát aztán jól is fejeződött be.
- *Mert?*
- Az anyós addig nem hagyta békén a fiát, amíg az egyik nap, mire hazamentem a munkából, össze nem pakolt, és el nem ment.
- *Elment?*
- El. Nem mondott semmit se. A férfiak nem olyan korrektek, hogy a nő szemébe nézzenek, és azt mondják, hogy meguntalak és elmegyek máshová. Azt hiszem, három évig éltünk együtt. Már nem is emlékszem. Olyan régen volt.
- *Hozzá is ment?*
- Persze. Megesküdünk.
- *Gyerek nem jött?*
- Nem. Én nem is akartam még egy gyereket.
- *Akkor megint egyedül maradt...*
- Akkor megint egyedül maradtam, aztán évekig egyedül voltam, akkor megszűntek ugye a kalauzok, így elmentem végállomásra. Elvégeztem az ellenőri tanfolyamot, és elmentem a végállomásra indítani.

- *Forgalmista volt?*

- Igen. A 117-es járaton voltam, állandó két részes beosztásban, ahol megismerkedtem azzal az élettársammal, akiről írtam. Buszvezető volt, magas, jóképű férfi... De zárkózott volt, én meg olyan vicces természetű vagyok, szeretek viccelni, bolondozni. Mindig mentem hozzá, próbáltam felvidítani. Aztán mondták a kollégák, hogy ó, Kati néni ne tessen most vele foglalkozni, mert...

- *Néni? Hány éves volt?*

- Nem tudom, olyan 35 körül lehettem. De hát ugye így hívtak. Voltak ott fiatal srácok is, buszvezetők, akik úgy hívtak, hogy Kati néni.

- *Közben, előtte nem volt kapcsolata?*

- Próbálkoztam, de nem jött össze. Ha az ember egyszer elrontja az életét, akkor azt már nagyon nehéz helyrehozni.

- *Értem.*

- Aztán mondták, hogy most ne foglalkozz a Feri bácsival, mert a Feri bácsi most hullámvölgyben van. Mert képzeljem el, hogy egy rekamién alszik a feleségével, és most tudta meg, hogy a felesége beadta a válópert, és hát most nagyon padlón van a Feri bácsi.

Hát mondom, akkor most kell vele foglalkozni, most kell lelket önteni belé. Ha az ember padló alatt van, akkor jobb, ha valaki segíti.

- *Világos.*

- Na, aztán összeismerkedtünk. Először ugye mint kollégák, aztán kialakult egy kapcsolat.

- *Eljárt magához?*

- El az. De hát az is ivott! Mondta, hogy most azért iszik meg egy-két pohárral, mert ugye hullámvölgyben van, és kell, hogy lelkesítse őt...

- *Magához költözött?*

- Igen, hozzám költözött, mert ők elég messze laktak. Ott volt az anyósának nagy lakása, de inkább jött hozzám, aztán közösen vettünk egy házrészt. Egy kétszobás házrész volt, abban az időben az volt 90 ezer forint. De mikor megvettük azt a házrészt, már egyre ittasabban jött haza. Aztán bizony rájöttem, hogy a Feri bácsit azért hagyta ott a felesége, azért zavarta el, mert a Feri bácsi alkoholista volt.

- *Nem tudott rá hatni?*

- Á, fenéket tudtam. Vittem én elvonókúrára, onnan részegebben jött haza, mint amikor bement.

- *Hogy lehetett így dolgozni?*

- Képzeld el, hogy itt járt a busszal a Vígszínháznál, és amíg az egyik lába rajta volt a féken, a másik lába már bent volt a kocsmában.

- *Hogy lehetett másnaposan vezetni?*

- Hát nézze, azt mondják, akinek Isten a barátja, az üdvözülni. Jóban volt a főnökséggel, nem foglalkoztak vele. Számtalan esetben felhívtam, hogy ne adjanak neki rendkívüli szabadnapokat, ne segítsék hozzá ahhoz, hogy igyon. Nem törődtek vele.

- *Nem volt balesete soha?*

- Soha nem volt. Megkapta a kiváló dolgozó jelvényt. Közben állandóan részeg volt. Reggel azt se tudta, hogy a kapun kifelé megy vagy befele. Megevett 5 deka sajtot reggel, mert azt mondta, hogy akkor nem érzik meg rajta az alkoholszagot, és így vezetett...

- *Borzasztó.*

- Igen. És akkor próbálkoztam vele, hogy mi az, amit szeretne, amivel le tudom kötni. Na, neki német juhászkutya kellett, mert ő neki az volt a mindene, a német juhász. Akkor vettünk egyet. Első hetekben, hónapokban az volt a sláger, aztán már nem érdekelt. Akkor neki már akvárium

kellett. Akkor akvárium lett. Első hetekben nézegette a halakat, utána nem foglalkozott vele. Akkor neki motor kell, mert akkor nem tud inni. Megvettem a motort, ott rohadt az udvaron, egyszer-kétszer elment vele. Szóval semmi nem tudta őt lekötni, és eltéríteni attól, hogy ne igyon.

- *Nem próbálkoztak azzal, hogy kiránduljanak, nyaraljanak?*

- Én akartam, hogy kocsit vegyünk. Azt mondta, hogy nem kell, mert ő eleget vezet, és énnekem az nem kell. Próbáltam a kirándulást, elindultunk valahová, akkor tudta mindig, hogy melyik utcában hol van a kocsmá, és akkor ez volt a kirándulás, kocsmáról-kocsmára jártunk.

Úgy indultunk el otthonról, hogy elmegyünk valahova egy kicsikét. Ha elmentünk egy színházba, akkor másból sem állt a színház, mint hogy ötpercenként fölkel, és kiment a büfébe. Szóval pokol...

- *Meddig bírta ezt?*

- Tizennyolc évig.

- *Tizennyolc évig?! Türelmes volt...*

- Közösen megvettük azt a házrészét; na most azt fizetni kellett, mert a felét még akkor kifizettük, a másik felét részletre. Én akkor otthagytam a BKV-t, ő elment közben nyugdíjba. Három ember helyett dolgoztam. Mellettünk volt egy gyógypedagógiai iskola, oda elmentem. Ebédet osztottam, takarítottam, télen fűtöttem tizenegy cserépkályhát, azért, hogy fenn tudjunk maradni, tudjuk a részletet is fizetni. Ha én valamit vállalom, azt én elvállalom, tudom, hogy azt meg kell csinálni. De ő... őt abszolút nem lehetett semmivel se visszatartani.

- *Nem szégyellte magát a férje?*

- Ó, hát egy alkoholistában nincs szégyenérzet.

- *Mikor kezdődtek az igazi szörnyűségek? Mikor ütötte meg először?*

- Engem nem ütött meg. Engem nem lehet megütni. Én ütöttem meg, a végén úgy megvertem, mint a lovat.

- *Soha nem bántotta magát?*
- Akart, de én akkor mindig menekültem. Kutyástól együtt szaladtam. Persze, nem hagytam magam. Volt olyan, hogy belelöktem a fürdőkádba, a hypós vízbe, amibe be volt áztatva a ruha. Abban ült egész nap, mert nem bírt kikászálódni a kádból.
- *Miért nem rúgta már ki?*
- Mert nem ment el. Mert közös volt a ház, közösen vettük, azt mondta, hogy ő onnan nem megy el. Azt mondta, hogy neki itt joga van. S ha nekem nem tetszik valami, akkor szedjem magam, és menjek én.
- *És közben főzött, mosott rá?*
- Hát eleinte igen, utána már nem, mert nem adta ide a nyugdíját se, de ha ide is adta, visszahordta. Amit lehetett eladott. A bőrkabátjától kezdve a gázpalackig, amit ért a lakásban, aranyláncomat, hirtelen nem is tudom megmondani, miket... Volt olyan, hogy a kocsmáros jött, hogy menjek gyorsan, mert a Feri árul egy gázpalackot a kocsmában. Hát én odamentem, és gyorsan úgy megvertem ott a kocsmá előtt, úgy a falhoz vágtam, hogy mindenki csodálkozott. Nem is mert visszaütni!
- *Pedig maga egy apró kis asszony.*
- Ő meg egy magas férfi. De nem féltém tőle. Mert már akkor kezdett leépülni.
- *Az alkohol tönkreteszi az ember szervezetét.*
- Tönkre, persze. És akkor érdekes szituáció volt, mert én munkahelyet változtattam, elvégeztem közben a fűtői tanfolyamot is, mert ugye az pont összevág a gépírás meg a fűtői, nem?
- *Az rendkívül összefügg.*
- Testvérszakma. Akkor elmentem az új Köztemetőbe, mert alacsony nyomású kazánra volt meg a vizsgám. Nem a krematóriumba, hanem a kazánházba mentem segédfűtőnek. Ott tizenkét óra szolgálat után tizenkét

óra szabad volt, közben kutyáztam, mert bernáthegyi kutyákat is tenyésztettem.

- *Igen? Az hogy jött?*

- Hát én mindig is bernáthegyi kutyára vágytam.

- *Most is van?*

- Most nem. Most kis szobakutyákat tenyészték.

- *Milyeneket?*

- Jaj, kis japán csineket. Ez olyan különleges fajta.

- *Sok öröme lehetett az állatokban...*

- Nagyon! Mindig is nagyon szerettem az állatokat, nekem volt olyan kutyám, egy korcs, ami három fekete párduckölyköt nevelt az állatkertnek. Én vagyok velük lefényképezve, a hátamon mosakszik a kölyök, a tenyeremből eszik.

- *Akkor volt legalább valami vigasza.*

- Igen. Aztán az új Köztemetőből átkértem magam, mert közben azt a házat szanálták, ahol laktunk, és a rákosligeti állomásnál vettünk egy kis családi házat. És mivel közelebb volt Cinkota, én átkértem magam a cinkotai temetőbe, mert tudtam, hogy oda is kell fűtő. Ott ismerkedtem meg sajnos - most már mondom, hogy sajnos - ezzel a barátommal, akiről írtam.

- *Ő mivel foglalkozott?*

- Temetővezető volt. Ő volt a főnök.

- *Akkor hány éves volt maga?*

- Ötvenkettő voltam, kilenc évvel volt nálam fiatalabb.

- *Takaros asszony volt?*

- Hát nézze. Soha nem voltam szép nő, de igyekeztem azért úgy öltözni...
 - *Szóval ápolta, csinos volt?*
 - Igen. Nézze, nem hagyom el magam, most se hagyom el magam.
 - *Nem, nem. Nagyon jól néz ki. Ő hogy nézett ki?*
 - Hát, nagyon őszinte leszek. Eléggé topis volt; ez a temetői barna köpeny volt rajta, meg félretaposott cipő, egy hétig volt rajta a pulóver, amit fölvettem hétfőn, azt még szombaton is hordta.
 - *Úgy tűnt, hogy elhanyagolta?*
 - Igen, úgy. Aztán én egyszer-kétszer meg is jegyeztem... Ja, mert hát mondja nekem, hogy miért kell mindennap másik, meg miért kell most ilyen lánc a nyakadon, meg olyan lánc a nyakadon. Mondom, tisztázzunk valamit. Ezért én dolgoztam meg, és hogy én mit veszek föl, az csak kizárólag rám tartozik. És ne ezzel foglalkozzál, hanem azzal, hogy te is egy kicsikét csinosítsd ki magad, mert az ügyfelek között vagy, és nem mindegy, hogy látnak azok téged.
 - *Világos. De közben maga még Ferivel volt?*
 - Igen, együtt voltunk, de hát mondom, minden áldott nap arra mentem haza, hogy mit visz el otthonról, mit csinál. Azt a ketrecet, ahol a kiskutyák voltak, mert ugye volt sokszor 10-12 kölyök, szóval azt a ketrecet is állandóan lakattal kellett zárni, mert a kocsmában árulta egy fröccsért a kutyákat.
- Volt olyan, hogy napközben hazaszaladtam Cinkotáról, mert annyit nem tett meg, hogy nyáron, a 40 fokos hőségben a kiskutyáknak vizet adjon. Szóval pokoli életem volt mellette.
- *Ezt elmesélte a főnökének?*
 - Hát persze, beszélgettünk róla. Többször haza is vitt, meg is ismerkedett az élettársammal, sőt volt olyan eset, hogy megfenyegette, hogy ha még

egyszer a Katira kezét emelsz, vagy goromba vagy vele, úgy megverlek, hogy nem fogsz magadra ismerni. Szóval voltak ilyen dolgok is.

- *Ezek szerint ismerte a maga életét.*

- Igen.

- *Hogy melegedtek össze?*

- Hát hogy én Cinkotára kerültem, ugye október közepén már, és kezdődött a halottak napi előkészület. Ami azt jelenti, hogy a központból kihoztak egy csomó koszorút meg gyertyát, mécseseket, ilyesmit, amit árultak a temető előtt. És ő hordta ki. Volt egy kis traktor utánfutóval, és akkor megkért engem, hogy nem tudnám-e megcsinálni, hogy besegítek, mert kevés az ember, és ő egyedül nem bírja. Mondtam, hogy nézd, végül is be tudok segíteni, de este 7-ig meg 8-ig nem tudok itt maradni, mert nekem háztartásom van, nekem állataim vannak, nekem ez nem megy. Mondta, hogy nincsen semmi gond, akkor oldjuk meg úgy, hogy ne menjek be reggel 7-re, hanem akkor menjek 11-re és este zárásig maradjak ott, mert a pénzt össze kell számolni, ami bevétel van, meg amíg ő behordja az árut, addig én a pénzt intézzem, meg a csekket töltssem ki, meg postára kell menni, meg ilyesmi. Hát így melegedtünk össze. Többször hazavitt, és megvolt az alkalom.

- *Milyen volt vele az ágyban? Mert gondolom, Ferivel már nem nagyon volt szexuális kapcsolata.*

- Jaj, hát az évekig nem volt. Egy alkoholistával ki fekszik le? Ahhoz gyomor kell, ne haragudjon.

- *És akkor most ez nagyon jól esett, nem?*

- Nem csak az esett jól, hanem az is, hogy emberszámba vett, hogy látta azt, hogy nő vagyok, és jólesett, ha elment mellettem és megsimogatta az arcomat, vagy ha nem kellett félni, hogy meglát valaki, akkor megcsókolta az arcomat. Érti, kedveskedett.

- *Akkor ez jól indult...*

- Eleinte nagyon jó volt ez a kapcsolat, de ő egy borzalmas rossz természetű férfi. Mert ha ő erre az asztalra itt azt mondja, hogy televízió, akkor annak televíziónak kell lenni. Szóval nála nincs az, hogy azt mondom, hogy nem.

- *Erőszakos típus?*

- Igen, egy erőszakos típus volt, és rettenetes féltékeny ráadásul!

- *Tényleg?*

- Igen. Például, halottak napján este ugye bennmaradtunk, és a rendészek is voltak a központból. Az egyiket beküldte, hogy sok pénz van a Katinál, hát Karcsi, menjél be, ne legyen egyedül az irodában.

Leszámoltuk a pénzt, elvitt haza, és megbeszéltük, hogy másnap csak olyan dél körül fogok bemenni. Erre reggel fél 9 körül megáll a ház előtt kocsival, és elkezd kiabálni. Mondom, mi van, ég a temető, vagy mi a baj? Azonnal szedd össze magad, és gyere! Mondom, te engem összetévesztettél most a feleségeddel! Annak lehet parancsolgatni, de engem csak megkérni lehet. Parancsolni nem. És mi történt, most nem ezt beszéltük meg! Nem baj, gyere! Azt hittem, valami történt a temetőben. Valami olyan probléma, amiért be kell mennem. Elindulunk, és azt mondja nekem, hogy hol van a Karcsi? Hirtelen nem kapcsoltam, hogy milyen Karcsi? Hát a rendész. Mit tudom én, hol van a Karcsi! Nem vagyok én a felesége, hogy figyeljem, hol van! De hogy tegnap, amikor ti ketten maradtatok bent, biztos megbeszéltétek, és a Karcsi biztos idejött... És akkor mondtam neki, hogy na állj meg, mert én kiszállok a kocsiból. Mert aki én-bennem nem bízik meg, azzal nem szívok egy levegőt. És akkor bocsánatot kért, de állandóan benne volt az a féltékenykedés. Szóval nagyon rossz természetű volt. Nem szerették a temetőlátogatók se!

- *És maga mit szeretett benne?*

- Hát mit szerettem? Jó volt, hogy van valakim. Meg büszkeséggel töltött el, hogy én egy öreg tyúk, egy kilenc évvel fiatalabb férfivel vagyok együtt.

- *Jó volt veled az ágyban is?*

- Jó volt vele, igen. Eleinte. Aztán egyre rosszabbodott a helyzet, mert egyre agresszívebb lett, meg egyre erőszakosabb. Szóval ha ő azt mondta, hogy ez kell, akkor ha az ég a földdel összejött, neki akkor is az kellett.

- *Borzasztó.*

- Az volt. De, hogy jót is mondjak, sokat csavarogtunk, sokat jártunk jobbra-balra az országban.

- *Autózni?*

- Igen.

- *Otthon mit mondott? Mert ugye nős volt, és gyerek is volt.*

- Pécsre kellett menni, koporsóügyben például. Vagy Hajdúszoboszlóra, vagy mit tudom én, hogy hova kellett menni. Csak így, aztán csavarogtunk egyet. Meg szólt, hogy gyere, most elmegyünk fagylaltozni - és Szentendrén kötöttünk ki. Ott fagylaltoztunk.

- *A családjáról mesélt?*

- Hát, ismertem a feleségét. Elvitt hozzájuk, bemutatott neki, hogy Kati az új munkatársam, és nagyon meg vagyok vele elégedve, mert hát annak ellenére, hogy én fűtői státusban voltam, a központ beleegyezésével bent voltam az irodában, mert nem volt irodavezető. Nem volt, aki intézze ott a dolgokat.

- *Milyen felesége volt?*

- Jaj, nagydarab, mint egy elefántbébi.

- *Igen?*

- Olyan tenyeres-talpas, egy nagy darab nő. Amikor náluk voltunk, így ült, nézett a sarokba, vakarta a fülit, aztán megcserélte, és akkor úgy vakarta. Hát én is néztem, hogy mi az úristent néz abban a sarokban? Beszélünk hozzá, az meg nézi azt a sarkot. Hát aludt. És akkor mondta a férje, hogy valami, nem tudja, esetleg agydaganat, ez sajnos ilyen, ülve,

állva elalszik... Kocsiba beül, két perc múlva alszik, nem szeret vele sehova menni, nem lehet vele egy programot csinálni.

- *Még szerelem közben is elalszik?*
- Még szex közben is elalszik.
- *Gyerek volt?*
- Egy lánya, az kimondottan az apjára ütött. Természetileg pont olyan hülye volt, már bocsásson meg...
- *Mikor kezdett elege lenni ebből az emberből?*
- Akkor kezdődtek a problémák, ahogy jött a pénz a kutyákból. Úgy voltam vele, hogy ezt valamibe kell fektetni. Elég sok aranyat vettem annak idején. Hát elég hülyeség, hogy elmondom, de ez van. Sok aranyat vettem, akkor mindig megjegyezte, hogy minek egy másik, most minek ez, most minek az? Mondom, te, a kutyák után én mosom a rongyokat, a kutyákat én etetem, hogy én a pénzemmel mit csinálok, az senkire nem tartozik, csak rám. És ha nekem ebben telik örömöm, akkor én erre költöm a pénzemet.
- *Feri közben meghalt?*
- Akkor még élt. Na ez egy érdekes dolog. Volt egy csúnya veszekedésem ezzel a temetőfőnökkel, és én akkor női szokás szerint elmentem egy jósnőhöz. Ide való a Wallenberg utcába. Nyár volt, augusztus. Azt mondja a jósnő, hogy adjam oda a kezem, én meg odaadtam. Ez nem jó, mondja, ez ki van dolgozva, adjam oda a másikat. Mert nagyon sokat dolgoztam. Na és ott kezdte sorolni, hogy hosszú életem van, nem lesz súlyos betegségem, hosszan tartó életet fogok élni, és akkor kivetette a kártyát, és rögtön az jött ki belőle, hogy a férjem, aki súlyos alkoholista, nem tudja behatárolni, egy nap, egy hét, egy hónap, de ez egy éven belül meg fog halni. Ezt így mondta szó szerint.
- *Gondolom, ez azért nem sújtotta le **annyira**.*

- Annyira nem tört le. Folytatta tovább, hogy van egy másik férfi is az életemben, az a férfi fiatalabb, mint én, jelen pillanatban haragos viszonyban vagyok vele, de szeptember második feléig ne várjam, mert csak akkor fog megjavulni. Így is volt. Szeptember 17-én jelent meg. Azt is elmondta még róla, hogy ez egy nagyon rossz természetű férfi, nagyon akaratos. Őneki nem lehet ellentmondani, és figyelmeztessem ezt a férfit, hogy változtasson a modorán, mert nagyon hamar munkahelyi problémái lesznek.

Tudniillik azt kihagytam belőle, hogy engem 56 éves koromban nyugdíjaztak, őt azonnali hatállyal áthelyezték Megyerre, alacsonyabb munkakörbe. És akkor, talán egy fél évig, háromnegyedig volt ott, de nem bírták ott se elviselni a modora miatt. Egyik napról a másikra akarta megváltani a világot ott is. Akkor kilépett és elment, ismerős útján sikerült neki a dunakeszi temetőbe menni. De onnan is eljött. Mert mindenbe belekötött. Az élő fába is. Hiába magyaráztam neki, hogy te, maradj nyugton, ne akard a világot megváltani! S mondom, akkor a jósnő azt mondta, hogy figyelmeztessem, mert hamarosan munkahelyi problémái lesznek. S ez így volt sorban: szeptemberben jelent meg nálam, október közepén jön, mondja: üljek le. Jól van, azon ne múljon, leülök. Elővesz egy dossziét, ahol olvasom, hogy azonnali hatállyal elbocsátották, összeférhetetlenség miatt, meg nem alkalmazkodott úgy a kollégákhoz, ahogy kellett volna. Mondom, én ezt tudtam. Honnan? Mondd meg! Hát megmondom, de ki fogsz nevetni. Én voltam egy jósnőnél, és a jósnő megjósolta, hogy neked hamarosan munkahelyi problémáid lesznek. A jósnő egy hülye, meg te is hülye vagy. Ez volt a válasz rá. Aztán nem tudott elhelyezkedni, mert ugye nehéz már abban a korban elhelyezkedni.

- *Ez mikor volt?*

- Úgy kilenc éve. Én akkor voltam 58, ő volt 49.

- *És ott állt munka nélkül?*

- És ott állt munka nélkül, igen, ment különböző helyekre próbálkozni, nem tudott elhelyezkedni. Na most az utcánkban volt - meg is van még - egy kertész, az Áрпи, én ismerem. Ugye, ott élek, mindenkit ismerek, és én átmentem, hogy nem tud-e valamit. De, Kati néni, küldje át. Meg

is egyeztek, de nem tartott sokáig. Hiába magyaráztam: te, van egy munkahelyed. Amíg nem lesz jobb, rakd magad takaréokra! Ha a főnök azt mondja neked, Albert, te hülye vagy, akkor te bókoljál neki, hogy igen, Árpikám, igazad van. Nem olyan világot élünk, hogy innen kilépek, és holnap máshova megyek. Egy pár hónapig dolgoztam ott, de aztán nem volt jó, mert hát ott se tűrték meg. Akkor nyílt valahol, arra kint egészen a határban egy lengyel piac, és oda elmehetett piacfelügyelőnek. Húszezer forintot kapott. De hát az mi volt akkor húszezer forint, semmi. Akkor se volt már nagy pénz, és hogy nem tudok-e valamit még neki mellette. Ahol én lakom, egy építési vállalkozónak van a telephelye, és én akkor megkérdeztem a főnököt, hogy nem tud-e segíteni. Kati, én ideveszem magára való tekintettel, de nem lesz jó. Higgye el nekem, hogy nem lesz jó. Belelátott a dolgokba. Mert alig volt ott egy pár hétig, nagyon hamar ott is levitézlett. Egyszer szól nekem az egyik gépkocsivezető, hogy jaj, Kati néni, tessék már nekem segíteni, a teherkocsinál kuplungot kell állítani, de az, hogy a kocsi alatt is legyenek, meg nyomjam is a kuplungot, az nem megy. Tessék már nekem segíteni - nagy ZIL teherkocsi volt - és nyomni a kuplungot. Hát a szemem majd kiesett, úgy nyomtam. Amikor jött az Albert, fölnézett a kocsira, és nem köszönt! Kinyitom az ajtót, utána szólok, mondom, mi van, elfelejtettél köszönni, vagy mi, nem látsz idáig? Hát, amit én kaptam, azt ne tudja meg! Én minden voltam, csak nagyságos asszony nem! A féltékenység kirobbant belőle - meg foglak sütni, és megetetlek a kutyákkal... Eszméletlen, hogy kiabált. Akkor én felhívtam a főnököt és mondtam neki, hogy a jóslata bevált, legyen szíves, jöjjön ide, és szóljon neki, hogy hagyja el a telepet, mert ennek így értelme nincsen, én nem akarok senkivel vitázni. El is jött a főnök, mondta neki, hogy nézze, én megmondtam magának, hogy aki a Katival nem úgy viselkedik, ahogy kell, annak itt helye nincs. Ez magára is vonatkozik. Hány órája volt? Kifizetem, és viszontlátásra. Amikor kiment a főnök, az Albert utánaszaladt és mondta neki, nehogy azt higgye, hogy a Kati olyan, mint amilyennek mutatja magát, mert a Kati a maga szemit kilopja. Szóval ilyen volt.

- *Szörnyű.*

- Akkor elég sokáig nem találkoztunk, aztán egyszer eljött és bocsánatot kért. Hát aztán mit tud az ember csinálni? Ahelyett, hogy a falat kapartam, meg rágtam a körmömet, hogy miért alakult így, hát újból összekerültünk.

De hát már nem volt az igazi. Elég sokat vitatkoztunk. Közben elkezdett a lánya építkezni, abból is elég sok vita volt, aztán nem tudott elhelyezkedni, akkor mondtam neki, hogy nézd, ha megígéred, hogy rendesen viselkedsz, szerzek neked munkahelyet. A közelben volt egy építési vállalkozó, akit én ismerek, átmentem hozzá, hogy a barátomnak kellene egy munkahely. Katika, a magára való tekintettel. Hozza el, és akkor megbeszéljük. Fel is vette őt dolgozni. Én mondtam neki, itt most már nyugtod legyen, alkalmazkodj, már nem vagy mai gyerek. Van egy munkahelyed, most úgy kezd el, hogy ha maltert kell keverni, akkor malter keversz, ha téglát kell hordani, akkor téglát hordasz. Ki is emelte őt az Attila, anyagbeszerző lett, teherkocsira került, elég jól fizetett neki, de amikor esténként hazajött, akkor: Attila egy genya, egy szemét, mert minden maszekot sorba kell állítani, mindenkit le kell löni, szóval eszméletlen.

- *Szóval haragudott a világra, hogy ő sikertelen, nincs pénze, mindenkit gyűlölt.*

- Igen. Mindenkit. Akinek egy kicsit több pénze van, azt sorba kell állítani, azokat le kell lövöldözni. Mondom, hogy akkor én is beálljak a sorba?

- *És közben maga anyagilag támogatta őt?*

- Én nem támogattam. Csak nem fogok egy férfit támogatni? De amikor az autója lerobbant, mert egy régi Ladája volt, hát ott nyavalygott, hogy jaj, ki kellene cserélni, mert most már lassan kirohad alóla. Mondtam, hozzájárulok, adok kölcsön, mennyi kell? Papírt kérek róla, és azt a pénzt visszakérem. Akkor adtam neki 130 ezer forintot kölcsön. Kicserélte az autóját, visszaadta a pénzt, kamatmentesen. Szóval nem azt mondom, hogy nem adta vissza, de már romlott a kapcsolat. Úgy éreztem, hogy irigyel. Ugye mert én amikor nyugdíjba mentem, rögtön elmentem megint dolgozni, nem ültem otthon. Aztán a bernáthegyik kipusztultak, vettem ezeket a kis japán csin kutyákat. Akkor azokat tenyésztettem. Vettem például egy hintaágyat. Hát akkor ez most minek, bele fognak ülni a kutyák. Te, mondom, akkor veszek még egyet, és erre ráírom, hogy csak a kutyák hintaágya, a másokra meg ráírom, hogy csak a mama hintaágya. Akkor vettem magamnak egy robogót. Hát azt fitymálva körbejárta, hogy ez mi? Te, mondom én, ezt bármelyik oldalról nézem, én ezt robogónak

látom. De ha te azt mondod, hogy ez kecske, egye meg a fene, akkor ez kecske! Hogy ez most minek kell neked? Mert nincs még itthon. Ha lett volna egy, nem vettem volna egy másikat.

Egyszer otthon vagyok; munkásruhában odajött. És munkásruhában elkezdett úgy mószerolni... Hát mondom, idefigyeljél. Így, ahogy most malteros ruhában vagy, megállsz a kamionsoron, ott állnak a lányok, leadsz nekik háromezer forintot, és elvégezheted a dolgodat. De itt?! Mit gondolsz te, mi vagyok én? Minek nézel te? Ne becsüljél le engem ennyire! Vagy hazamész, és elkapod az asszonyt! És ebből kifolyólag elég sokszor volt vitánk. Mert én valahogy úgy éreztem, hogy egy szerető többet érdemel. Most nem úgy, engem nem kellett anyagilag segíteni, nekem nem kellett semmit megvenni. De az, hogy én kénye-kedve szerint úgy ugráljak egy férfinak, ahogy ő akarja?!

- *Magyarán tisztelje magát. Ez a lényeg.*

- Nézzen engem is embernek. Igaz? De az utóbbi időben sajnos, az egész világgal megromlott a viszonya, mindenkit utált, gyűlölt, senkit nem vett emberszámba.

- *De magát azért csak szerette.*

- Nem tudom, hogy szeretett-e, mert azt soha nem mondta, illetve egyszer. Akkor már három éve tartott a kapcsolat. Mondta, hogy siessek haza, mert szeretne velem beszélni. És akkor én azt hittem, hogy bejelenti, vége a kapcsolatnak, de azt mondta, hogy szeretlek, és nem tudom az életemet elképzelni nélküled, és amíg élek, melletted leszek. Ez az ígélet elhangzott akkor is, amikor elmentünk az autót megvenni, hogy soha nem fog elhagyni, mindig mellettem lesz. Öregkoromra segíteni fog, ha kell, még a lábamat is megmossa. Jó, persze, megmosod...

De sajnos ez nem így történt.

- *Hogy ért véget?*

- Ez úgy ért véget, hogy beteg lett. Egy pénteki napon nem ment dolgozni. Összetalálkoztam a főnöknőjével, és mondja, megint beteg az Albert, nem

tudom, hogy mi van vele. Ez volt csütörtök vagy péntek, nem is emlékszem. És én vasárnap, december 12-én készültem, hogy kimegyek a piacra egy-két apróságot venni, meg egy kicsit bámészkodni. Már rajtam van a dzseki, hogy megyek, amikor megáll az autó a ház előtt, és jön oda. De látom, ahogy jön be a kapun, alig bír menni. Mondom, veled mi van? Hát lebetegedtem. Tudni kell azt, hogy közösen lottóztunk, minden héten én csináltam meg a szelvényeket, mentem a lottózóba, és megbeszéltük, én ennyi szelvénnel, ő annyival, amelyikünk nyer, felezzük az összeget. Ő egyszer nyert 80 ezret, én kaptam belőle húszat, én nem tudom, hogy ez hogy a fele, de mindegy. Nem szóltam semmit, érti? Hát mondom, ezért a lottókért nem kellett volna kijönni, vagy azt hiszed, hogy ha nyerünk, akkor én elköltöm a pénzt, ennyire ismersz engem? De nem mondta, hogy miért jött. Azt kérdezte tőlem, hogy most mész vagy jössz? Mondom, ha most jöttem volna, akkor levettem volna a dzsekimet. Most indultam a piacra, hogy még egy-két dolgot karácsonyra megvegyek. Azt mondja, megy haza, elvigyen-e a piacig? Te, mondom ilyen betegen, lázasan ne vigyél engem sehova. Menjél haza, feküdjél, de becsületszavamra, semmi rossz szándék nem volt bennem. Menj haza, pihend ki magad, kúrálj ki, az az autóbusz elvisz engem a piacra. És szervusz, szervusz, ide puszi, oda puszi, és azóta nem jött.

- *Mi történhetett?*

- Nem tudom. Vártam, hogy jön. Megvettem neki is a karácsonyi ajándékokat. Nem jött. Ez volt '99 karácsonyán. Annyit nem tett meg, hogy azt mondja, kellemes ünnepeket. Találkoztam a főnökével, odaadtam az ajándékait, hogy adják majd oda neki. Elmúlt a szilveszter, semmi, januárban semmi. Azt láttam, amikor reggel jön, meg amikor megy, és figyeltem. Megismerem az autóját, ezer közül. A lámpájáról tudom, hogy most ő világít. Írtam neki pár sort, odatettem az autó szélvédőjére, arra se reagált. Aztán fölhívtam a nászasszonyát telefonon, kérdeztem tőle, mi van az Alberttel. Jaj, annak is olyan véleménye volt róla, hogy ne tudja meg. Lehordta az is mindennek, hogy ez egy hülye, meg én, ha meglátom, átmegyek a másik oldalra, mert ez egy arrogáns, egy durva, goromba ember... hát mindennek elmondta.

Aztán egyszer csak megjelent, de ez már valahogy március végén, vagy április körül volt, becsöngetett a kapun. Mondom, mi van, nem találsz kulcslyukat, vagy mi? Nem jövök be! Nem jövök be! Visszahoztam a karácsonyi ajándékot! Itt van a lakáskulcsod is! Soha az életben nem akarlak látni többé! És ott elkezdte, hogy: ha belém kötsz, meg ha nekem keresztbe teszel, akkor csak addig fogsz élni. Hát mondom, nem félek tőled, de mondom, ha ilyen pofátlanul, ilyen szemét módon beszélsz, akkor takarodjál, és nem akarom kimondani, hogy hova menjél, és ott játszd az eszed.

Tavaly nyáron egyszer mentem a piacra robogóval, civilben jött velem szemben, és csodálkozva megállt. Hát én is leálltam, és mondtam: mi van, nem láttál még fehér embert robogón, vagy mi? Lehet, hogy ezt se kellett volna. Érti? Lehet. De nem bírtam. Ha 6 úgy, akkor én is.

- *Hány évig tartott ez?*

- Tizenhárom évig.

- *Azt hiszem a levelében az áll, hogy irt a feleségének. Ez jó ötlet volt?*

- Hát idefigyeljen, valamilyen formában ki kellett, hogy adjam magamból ezt a dühöt. Leírtam én annak mindent, hogy mi volt köztünk, meg az ura milyen összeférhetetlen... Hát nem azt mondom, hogy megkönnyebbültem, mert nem könnyebbültem meg, a fene tudja. Csak hát ismerjék meg, hogy milyen ember.

- *Tudhatták.*

- Nem hiszem. A felesége olyan buta, mint a sötét éjszaka. Idefigyeljen, ha én egy feleség vagyok, hát ne haragudjon, a férjem nézéséből, a mozdulatából, viselkedéséből már leszűröm, mi van. Hát a feleség süti meg nekem a karácsonyi süteményt! Ő csomagolja be nekem az ajándékot!

- *A maga ajándékát?*

- Igen!

- *Eveken keresztül?*

- Több esetben. Igen. Hát egy asszony ilyet nem vesz észre? Egy asszony nem veszi azt észre a férjén, hogy más illata van, mint mikor elment? Mert megfürdik nálam egy illatos habfürdőben? Szóval ért engem? Ez nem igaz, hogy...

- *Ha ez egy ilyen rossz természetű ember volt, maga meg egy ilyen életrevaló, talpraesett, ilyen jó kedélyű nő, akkor most mit bánkódik utána?*

- Hát mit mondjak magának? Nem így kellett volna ennek befejeződni.

- *Túlvan már rajta. Ne izgassa magát.*

- Ha én egy férfi vagyok, akkor az a legelemibb, hogy tizenhárom év után odaállok az elé a nő elé, és azt mondom, hogy idefigyelj, elegendő volt. Nem tudom ezt így csinálni, fejezzük be, hagyjuk abba. De most már végképp abbamaradt, mert júliusban egy délelőtt mentem a piacra, és akkor láttam, úgy 10 óra körül, ott áll a munkahelye előtt az autóval, és valamit nagyon magyaráz az egyik sofőrnek. Gondoltam, felhívom a főnökét, mivel én helyeztem el, megkérdezem, mi van vele. Mondom: Attila, a Kati néni vagyok, hát mi van ezzel a balfék Alberttal? Azt mondja, lejárt a munkaszerződése, ne haragudjon meg Kati néni, de nem hosszabbítottam meg. Örülök, hogy megszabadultam tőle, mert olyan borzalmas a viselkedése, hogy egyszerűen nem lehetett kibírni. Egy-két hétig normális volt, aztán mint akinek az agyát elöntötte valami, senki nem állt meg előtte, a románok meg a munkások, mindenki szar volt, meg genya volt, én is, mindenki. Én nem hosszabbítottam meg, nem én!

Azt tudom, hogy a nyugdíjazását is akarta kérni. Hogy aztán ez sikerült-e neki vagy nem, nem tudom, de most már végképp kilépett az életemből, nem látom hónapok óta, még a kocsiját se.

- *És most? Egyedül?*

- Egyedül. Igen.

- *A lánya meghűlt.*

- Igen. Van három unokám.
- *Három unoka?*
- Igen. Van két dédunokám.
- *Látogatják? Tartják a kapcsolatot?*
- Tartjuk igen, aztán nekem van is egy csomó állatom. Vannak kiskutyák, van egy amazon papagájom, egy pár indiai Nagy Sándor papagájom, meg egy fehér bóbitás kakadum, van egy beszélő jákóm, az úgy beszél, mint én, minden kutyának tudja a nevét, mindnek kiabál, hogy Babuci, gyere pisilni, Rita, te hülye vagy, Kitty, gyere be. Valaki csönget, akkor kiabál, hogy jövök, meg mit csináltok, szóval nagyon sokat beszél. És most vettem két hónapja egy nagy kék szárnyú arát...
- *Akkor jól megvannak.*
- Jól... szelíd, ölbe veszem és szeretgetem. Nagyon jól megvagyok, nem hiányzik nekem a férfi...

Akik feladták...

„Nehéz dolog, hogy ne szeress, de nehéz az is, hogyha szeretsz. A legnehezebb, ha hiába szeretsz.” ANAKREÓN

Médiaszerelem

„A szülei nem úgy gondolták; hogy én, a diplomás vidéki lány hozzávaló lennék, másrészt kezdte zavarni az is, hogy okos nő vagyok, sokszor bejönnek az ötleteim. Tudni kell még, hogy bár csinos mindig voltam, sohasem volt szép arcom. Mindez együtt elég volt ahhoz, hogy szakítsunk.”

Szerető voltam. SZERETŐ, négy hosszú éven keresztül. Azért írtam minden betűjét naggyal, mert ez egy nagyon jelentős, nagyon szép kapcsolat volt. Talán legfontosabb az életemben.

Megismerkedésünkör még nem voltam huszonhárom éves, ő már huszonhat is elmúlt. Míg én diplomás pedagógus voltam, mellette állandó mellékállással, addig ő a médiában dolgozott. Abban az időben kezdett ismert lenni, népszerűségével persze női rajongótábora is rohamosan nőtt.

1994 elején nőt ismerkedtünk meg egy szórakozóhelyen, ahol ő fő-, én pedig mellékállásban dolgoztam. Abban az időben, mikor már egy olyan kapcsolatban éltem, ami könnyedén házassághoz vezethetett volna.

Téli este volt, mikor a félhomályban megpillantottam őt. Igazi „meglátni és megszeretni” volt mindkettőnk részéről. Először féltem, vonakodtam, hiszen nem akartam felbontani az akkori kapcsolatomat, másrészt mindenki - tudták, ki is ő - óva intett tőle. Csak egy éjszaka lesz, mondogatták, aztán úgyis ejteni fog... Engem azonban ez sem érdekelt. Éreztem, hogy ez olyan éjszaka lesz, amit nem lehet kihagyni. Igazam lett. Életem legszebb januárja, s két hét elteltével életem legizgalmasabb, legforróbb éjszakája következett. Mindent magam mögött hagytam. Nem törődve mások véleményével, felrúgtam akkori kapcsolatomat. Senki nem gondolta, hogy belőlünk lesz valami, barátnőim is csak azért bátorítottak, mert nagyon imponált nekik, hogy ki az az illető, akivel minden csúcsot elérek. Ő - nevezzük Viktornak - nagyon szeretett velem lenni nemcsak az ágyban, hanem moziban, étteremben, jóban, rosszban, hülyeségben. Élvezte, hogy okos, csinos nő vagyok, elfogadta tanácsaimat, kikérte véleményemet,

ötleteimet, még az ő munkájában is. Tele voltam fantáziával, jó ötletekkel. A szexet pedig annyira élvezte velem, mint azóta sem senkivel.

Mindez a gyönyörűség bő másfél évig tartott. Ekkorra kezdett komolyra válni kapcsolatunk, ekkora lettünk nélkülözhetetlenek egymás számára. Volt azonban valami, ami miatt mégsem vállalta igazán nyilvánosan ezt a kapcsolatot. Egyrészt a szülei nem úgy gondolták, hogy én, a diplomás, vidéki lány hozzávaló lennék, másrészt kezdte zavarni az is, hogy okos nő vagyok, sokszor bejönnek az ötleteim. Tudni kell még, hogy bár csinos voltam mindig, sohasem volt szép arcom. Mindez együtt elég volt ahhoz, hogy szakítsunk. Ő belemenekült egy új viszonyba egy gyönyörű, ám buta, és nála jóval fiatalabb fruskával. Ez a lány már a szüleinek is imponált, mivel pesti volt, örökölt lakással, és nem volt még érettségije sem, így nem kellett attól tartaniuk, hogy túlszárnyalja a fiukat. Kapcsolatuk azonban csak kívülről volt szép, nem működött benne sem a szex, sem más. Csak arról szólt, hogy a világ előtt lehessen büszkélkedni a szép barátnővel (azóta feleség), a szép lakással - aztán ennél nincs is tovább. Körülbelül négy hónapig tartott ennek az új kapcsolatnak a varázsa, aztán Viktor nem bírta tovább, visszajött hozzám. Vele lakott, de velem élt. Őhöz ment hajnalban, de előtte az én ágyamban volt. Őt vitte haza a szüleihez, de velem ment sok más helyre. Amíg a másikkal havonta egyszer, velem naponta kétszer szeretkezett. Velem volt egész nap, este velem ment moziba. Néha össze is futottunk, de nem buktunk le, hiszen a lány csak névről ismert engem.

Eleinte nagyon zavart ez a kettős élet, de nem tudtam, nem akartam megszakítani kapcsolatunkat. Még így is tökéletes volt mindkettőnk számára. Tudtam, hogy az a másik csak a látszat miatt kell, s ha kitaró leszek, úgyis az enyém lesz. Szerelmem mindig azt mondogatta: úgyis te leszel a gyermekeim anyja...

Újabb másfél év telt el így, amikor egy olyan férfi jött az életembe, aki nemcsak helyes, hanem sármos és gazdag is volt - minden nő álma. Egzisztenciálisan nem utasíthattam vissza.

Közöltem életem nagy és egyetlen szerelmével, hogy összeköltözöm ezzel a sráccal, megpróbálok vele élni, hiszen minden adott ahhoz, hogy jól működjön kapcsolatunk. Nagyon nehezen, de elfogadta döntésemet.

Természetesen nem telt el több, mint 3-4 hónap, aztán sem én, sem Viktor nem bírtuk tovább. Minden kezdődött előlről, miközben maradtunk előző kapcsolatainkban. Nekem sokkal nehezebb volt megoldanom találkáinkat, hiszen nem dolgoztam - minék, mikor mindenem megvolt -, így csak akkor szakíthattam rá időt, amikor volt rá alibim: fitness, vásárlás, barátnők. Élettársam még ilyenkor is rendszeresen ellenőrzött mobilon, hiszen tudott Viktorról, csak azt hitte, vége. Ilyen szövevényes viszonyban éltünk újabb fél évig, titokban dédelgettük mindenek feletti édes kapcsolatunkat.

Aztán nem bírtam tovább. Hiába volt egzisztenciálisan tökéletes a kapcsolat, kiléptem belőle. Nem tudtam tovább élni úgy, hogy abszolút ne szeressem azt, akivel élek. Viktorral továbbra sem akartunk elszakadni egymástól, közösek voltak az ünnepek, mindig én voltam az első, nem úgy, mint általában a félredobott szeretők. Sokszor már sajnáltam az otthon várakozó, unalmas kis fruskát, aki mit sem sejtett rólunk.

Időközben Viktor karrierje csúcsára ért, s kezdett rájönni, hogy a jövőben én lehetnék az igazi és egyetlen társa. Nem számított már, hogy nincs lakásom, hiszen ekkorra anyagilag mindketten megalapoztuk jövőnket. Hajlott arra is, hogy gyereket szüljek neki úgy, hogy ő lassanként elhagyta volna naiv, kislányos társát, aki hallani sem akart gyerekről.

Ekkorra azonban én már kezdtem túlságosan is zűrösnek érezni eddigi életünket, elegendem lett az ígéretekből, betelt a pohár. Igent mondtam hát az éppen aktuális páromnak. Tudtam, hogy csak a nagy távolság választhat el minket egymástól, ezért vidékre költöztünk. Szó szerint eltűntem Viktor életéből egyik napról a másikra. Nekem fájt a legjobban.

Mostani eszemmel belemennék a gyermekszülésbe, hiszen biztosan tudom, így a mai napig együtt lennénk. Nem élnék olyan keserédes kapcsolatban, mint amilyen a házasságom. Nagyon sokat gondolok rá, s tudom, érzem, hogy bizonyos napokon, bizonyos emlékekben én is eszébe jutok. Semmit sem bánok, csak azt, hogy kiléptem az életéből. Örökké szeretni fogom, most is, sokkal jobban, mint a férjemet. Ő lesz örökké az én testi-lelki párom. Most már szívesen lennék a gyermekei anyja. Most már...

Munkásszálló-szerelem

„Sosem felejttem el, mikor kiszedte belőlem az igazságot. A sörözőben ültünk, mikor megkérdezte: szerelmes vagy belém? Persze nem mertem megmondani az igazat. Na jó, válaszolta, akkor most inni fogsz, részeg ember megmondja az igazat. Pár fél Cherry után már el tudtam mondani neki, hogy nagyon szeretem, de még mindig várom vissza börtönben lévő egykori élettársamat.”

Fiatal voltam még nagyon, mindössze 16 éves, amikor életem első, és mindaddig egyetlen férfijához feleségül mentem. Bár tiszteltem és szerettem páromat, nem a szerelem hajtott ilyen korán a házasságba, hanem egy sokkal prózaibb dolog: babánk túl hamar érkezett.

Alig telt el egy év kisfiam születése után, megismerkedtem egy férfival, aki hamarosan a szeretőm lett. Úgy éreztem végre, életemben először szerelmes vagyok. Nem bírtam elviselni az életet nélküle, mindig vele akartam lenni, így hamarosan el is hagytam a férjemet. Hiba volt, hiszen kedvesemről, Gyuláról hamar kiderült, csak az nem fordul meg az ágyában, aki nem akar. Ekkor úgy gondoltam, gyermekem érdekében vissza kell térnem férjemhez, még ha nem is vagyok belé szerelmes. Szerencsém volt: visszafogadott, sőt hamarosan kislányunk született. Mikor négyhónapos lett, féljem megismerkedett egy tizenhat éves lánnyal, és elhagyott miatta. Nem sokáig maradtam egyedül, hiszen egy véletlen folytán találkoztam volt szeretőmmel, Gyulával, és újra egymásra találtunk. A találkozást összeköltözés, majd eljegyzés követte, közben intéztük a válást. Sokfelé jártunk közösen, egyszer még egy jósnőhöz is elmentünk, aki azt mondta, vőlegényem hűtlen hozzám, kapcsolatunkból pedig már csak hetek vannak hátra. A jósnő azért vigasztalt is, ígérte, nem kell búsulnom sokáig, hiszen egy baráti társaságban hamarosan megismerem az igazit, egy szőke ismeretlent. Persze ezen csak nevettem, hiszen friss menyasszonyként öröknek hittem szerelmünket, ám komolyra fordult a dolog. Kiderült, hogy élettársamnak van már egy úgynevezett menyasszonya, ráadásul elkövetett valamit, ami miatt börtönbe került. Összetörtem, és megfogadtam, csak a gyerekeimnek fogok élni, többé egy férfival sem állok szóba.

Elhatározásom nem tartott sokáig. Egy este lementem a boltba, majd pár percre beugrottam egy sörözőbe, ahol időnként dolgoztam is. Ott láttam meg őt. Szőke, hosszú, göndör haja volt, kék szeme csak úgy világított a barna bőréből. Alig ismerkedtünk meg egymással, máris elcsattant az első csók, majd kérte, töltsen velem az éjszakát. Beleegyeztem. A szállása felé tartottunk, amikor észrevettem, hogy jegygyűrű van a kezén. Akkor derült ki, hogy nemcsak felesége, de egy hétéves kislánya is van. Ezt sem bántam. Semmi sem számított, csak az érdekelt, hogy az ideállommal lehessenek, együtt töltöttem hát vele az éjszakát. És nem csak ezt az egyet. Ettől kezdve minden este a munkásszállón talált. Egyre szenvedélyesebb lett a kapcsolatunk, alig bírtuk ki a hétvégéket, amikor Öcsi hazautazott a családjához.

Lassan jöttünk rá, hogy ez már sokkal több, mint pusztán testi kapcsolat. Sosem felejttem el, mikor kiszedte belőlem az igazságot. A sörözőben ültünk, mikor megkérdezte: szerelmes vagy belém? Persze nem mertem neki megmondani az igazat.

Na jó, válaszolta, akkor most inni fogsz, részeg ember megmondja az igazat. Pár fél Cherry után már el tudtam mondani neki, hogy nagyon szeretem, de ennek ellenére még mindig várom vissza börtönben lévő egykori élettársamat. Nem tudom, miért éreztem úgy, hogy köt még valami Gyulához, talán az első szerelem emléke, talán az idő és a távolság szépítette meg kapcsolatunkat, vagy az ígéretei, hogy visszatér hozzám. Öcsi bevallotta, hogy ő akár a feleségét is otthagyná értem, csak attól fél, két szék közé esik. Sajnos nem ekkor, hanem pár nappal később jöttem rá, nem érdekel engem már senki más, csak ő, az én szőke szerelmem, ám ekkor már késő volt. Nem hitt nekem, ráadásul egyre gyakrabban bizonygatta, hogy nem tud elszakadni a lányától. Lassanként a felesége is sejteni kezdte kapcsolatunkat, gyakran jöttek ezután már együtt a városba. Egy éjszaka aztán - miután csillagokat nézegetve sétálgattunk órákig - közölte, holnap végleg hazamegy a 350 kilométerre levő falujába, soha többet nem látjuk egymást. Hiába kértem, ne menjen el, hajthatatlan volt. Másnap miután hazautazott, az ájulásig ittam magam. Hiába hívott ezután napjában kétszer, nem bírtam elviselni hiányát. Felültem egy vonatra, és meg sem álltam a falujáig. Haragudott rám kicsit, hiszen így az egész falu megtudta, mi járatban vagyok itt, de azt is megígérte, eladja a házat, és

megpróbál Pestre költözni. Pár héttel később felhívtam, ám a felesége vette fel a telefont. Gondolom, a végeredmény sejthető. Kedvesem is dühbe gurult, úgy viselkedett, mintha kicserélték volna. Innentől kezdve akárhányszor hívtam, legtöbbit a feleségével beszéltem. Úgy tűnt, ezt az embert teljesen a felesége irányítja. A férje mellett állva kijelentette a telefonban, mindkettőjüknek több szeretője van, nyílt házasságban élnek és nagyon boldogok. Pedig ez nem igaz, biztos forrásból tudom, hogy szerelmem sose csalta meg a feleségét. Pár hónappal később egy hasonló telefonbeszélgetés után körülbelül négy órával megjelentek a sörözőben - együtt. A felesége udvariasan bemutatkozott, majd megkérdezte: meddig szándékozom még zaklatni telefonon? A válaszom csak ennyi volt: amíg a férjed vissza nem tér hozzám. Volt kedvesem a szemembe sem mert nézni, szomorú volt, és ezután akármikor felhívtam telefonon, agresszívan felelgetett, azt mondta, sosem szeretett, hagyjam békén, majdnem tönkretettem az életét. Kétszer-háromszor még telefonáltam, aztán nem hívtam többé.

Két év telt el azóta, s én teljesen megváltoztam. A korábbi élettársam, aki közben kijött a börtönből, majdnem rosszul lett, amikor meglátott. Én, aki mindig jókedvű, vidám lány voltam, aki megvetette az alkoholt, már csak egy depressziós, összetört, életunt ember vagyok, aki bizony gyakran menekül az italba. Mikor megtudta, ki tette ezt velem, felhívta őt, s megfenyegette. Akárcsak egykori élettársammal, a volt férjemmel is jó barátok lettünk, ám gondjaimat nem oszthatom meg vele, mert ő is börtönbe került. Teljesen depressziós lettem, egyre jobban csúszom lefelé, mindenkinben Öcsit keresem, minden dal csak róla szól. Közben megtudtam, hogy szerelmem édesapja a falu egyik legmódosabb embere, a felesége ezért ragaszkodik hozzá tíz körömmel. Ráadásul az egyik legjobb barátjától hallottam, hogy ha engem választ, az apja kitagadta volna a családból. Ám én tudom, igenis tudom, hogy legszívesebben megtette volna. A búcsúéjszakánkon ugyanis egyszer csak váratlanul megkérdezte, hol talál meg, ha évek múlva sikerülne visszatérnie. A megbeszélte helyet naponta felhívom, s ott is meg van beszélve, hogy ha jön, egyből keresni fognak. Mindeddig semmi jel.

Nem tudom, gondol-e még rám, lehet, hogy ő is ugyanígy szenved, mint én, mert a felesége - az a vipera - nem képes őt boldoggá tenni. Ebbe a

gondolatba beleőrülök.

Megtanultam, mi az igazi szenvedés és fájdalom. És nem igaz, hogy az idő segít.

Hazudozó

„Gyönyörű dolog szerelmesnek lenni, de állandó lelkiismeret-furdalással gyötrelmes... A kedvesem azt mondta, hogy külön él a feleségétől és csak engem szeret, én vagyok az élete. Egy véletlen telefon alapján derült ki, hogy hazudik.”

A férjem miatt lettem szerető. Azt hiszem, ez nem csoda azok után, hogy tíz éve a nőgyógyászati műtétem után kijelentette: te már nem vagy nő!

A kórházakat jártam csontsoványan, legyengülve, elkecseregve. Aztán megismerkedtem egy társasággal, akik között végre kezdtem magam újra embernek érezni. Néha-néha elmentünk szórakozni s egy ilyen estén ismertem meg kedvesemet. Nyolc nő mellett ő volt az egyetlen férfi, biliárdozni tanított minket. Hiába voltak a többiek fiatalabbak, csinosabbak, szebbek, én tetszettem meg neki. Én, aki elmúltam negyvenéves, és aki - mint tudjuk - már nem voltam nő. Állítólag hasonlítottam a volt szerelmére. Sokáig, több hónapig csak beszélgettünk, sétáltunk, templomokban üldögéltünk. Lassan kezdtem újra szépnek látni a világot.

Szeretője lettem, hetenként négyszáz kilométert utazott, hogy találkozzunk. Állandóan lelkiismeret-furdalásom volt, annak ellenére, hogy a férjem akkor már két éve hozzám sem nyúlt, a család azonban számomra szent. Tanácsolta, váljunk el, hiszen, mint mondta, az ő feleségének is szeretője van. Közben azonban édesanyámat ápoltam, és nem akartam neki fájdalmat okozni, hiszen olyan nagyon beteg volt. Gyönyörű dolog szerelmesnek lenni, de állandó lelkiismeret-furdalással gyötrelmes. Ráadásul az én életemben a férjem volt az első, huszonnégy évet éltünk már együtt. A kedvesem azt mondta, hogy külön él a feleségétől és csak engem szeret, én vagyok az élete. Egy véletlen telefon alapján derült ki, hogy hazudik, még mindig a feleségével él együtt. Küldtem neki egy képeslapot: vége, örökre. A telefonok azonban csak jöttek, mindenképpen beszélni akart velem. Megváltoztattam a telefonszámunkat. Nem tágított, ott állt a munkahelyem, vagy a házuk előtt. Végül beszéltünk. Bocsánatot kért és

állította, csak azért hazudta, hogy külön élnek, mert tudta, hogy különben soha nem lennék a kedvese. Sok könyörgés után elhittem, én balga.

Édesanyám 1994 decemberében meghalt. Szabaddá vált az út közös életünkhöz. El is döntöttük, hogy a következő évtől együtt élünk, de a sors újra közbeszólt. A lányom házassága tönkrement, dolgoznia kellett, az unokámat nekem kellett nevelnem. Otthon maradtam hát a gyerekekkel.

Kedvesemmel hetente találkoztunk, és három hetet minden évben együtt töltöttünk egy szanatóriumban. 1986-ban jött az újabb megrázkódtatás: bogarakat kaptam tőle. Természetesen mindent tagadott, a gyermekei életére esküdött, tőle nem kaphattam. Az orvos, látva kétségbeesésem, azt mondta, előfordulhat, hogy a nyilvános WC-n történt a fertőzés. Bízni azonban már nem tudtam benne, újra közöltem: vége mindennek. De hiába, annyit könyörgött, hogy ott tartottunk, ahol elkezdtük. Ígért mindent: házat, házasságot, új életet. De nekem a lányom és az unokám fontosabb volt.

Az idő múlt, ő még mindig szerelmes, én pedig őrlődök ebben a kapcsolatban. Ma már nem bízom benne, nem fekszem le vele, félek a fertőzéstől. De ő csak továbbra is telefonál, zaklat. Azt sem tudom már, valódiak-e az érzései, vagy éveken keresztül csak színlelte azokat. Szeretem, de úgy döntöttem, vége, mindenáron.

Most 2001 augusztusa van. Nem akarok többé bujkálni, eldobom a leveleit, megpróbálom nem felvenni a telefont. Remélem, sikerül erősnek lennem. Gyerekünk is lett volna, de elvetéltem. Az a sok boldogtalan ünnep, magányos nap... Szurkoljon nekem, hogy legyek erős és tudjak nemet mondani, még akkor is, ha úgy érzem, belehalok.

Zsarolás

„Nem érte meg megcsalni a férjemet Mivel nem akartam folytatni a viszonyomat, szeretőm azzal zsarolt, hogy mindent elmond férjemnek. Nem hittem el, hogy megteszi. De megtette.”

Tizenkilenc évesen ismertem meg a férjemet, aki akkor huszonhárom éves volt. Mindent elsőprő kölcsönös szerelem volt a miénk, három év után összeházasodtunk. Csodálatos, nyugodt életet éltünk, született két szép gyerekünk. Meseszerű volt az egész, egyszerűen boldogok voltunk. Olyan családom lett, amelyenről mindig is álmodtam. Gondolatban sem csaltam meg, nem tudtam volna elviselni más érintését, csókját, ölelését.

Történt azonban, hogy egy jótevőm megsúgta nekem: a férjem szeretőt tart. Úgy éreztem, összedőlt a világ, öngyilkos akartam lenni. Csalódtam az életben. Pszichológushoz kezdtem járni. A férjem mindent tagadott. Ha őszintén bevallotta volna, talán nem gondolok a bosszúra. De nagyon bántott, hogy nem volt őszinte hozzám. Gondoltam, visszaadom azt a fájdalmat, amit ő okozott nekem, így megcsaltam a barátjával. Ez részemről csak szexuális kapcsolat volt, de partnerem belém szeretett. Borzasztó büntudatot éreztem, és már nem volt kétséges, hogy magamnak okoztam a legnagyobb fájdalmat. Nem érte meg megcsalni a férjemet.

Mivel nem akartam folytatni a viszonyomat, szeretőm azzal zsarolt, hogy mindent elmond férjemnek. Nem hittem el, hogy megteszi. De megtette! Ettől fogva a férjem megváltozott, elkezdett inni. Egészen másként viselkedett, és szemében, ha rám nézett, könny volt. Szexuális kapcsolatunk megszűnt, alig beszélgettünk. Rövid idő után elváltunk. Nemrég halt meg, a szíve feladta. Most mondta el a sógornóm, hogy férjem nagyon szeretett, büszkeségből nem kért bocsánatot egykori botlásáért. Hirtelen visszagondoltam az utóbbi időre, és magam előtt láttam a könnyes szemét. Soha nem bocsátom meg magamnak, hogy tönkretettem egy csodálatos házasságot. Nem lett volna szabad földadni, és magamat sajnálni. Nekem kellett volna kiállnom családomért. Nagy büntetés, hogy élek, és hiába állok a sírjánál, már nem tehetek semmit. Elvesztettem

mindent, amit szeretni lehet. Egy vigaszom van, hogy gyerekeim olyanok, mint ő. Egy biztos: nem kell többé senki. Megérdemlem a büntetést.

Megcsalt szerető

„Az oldalán egy hölgyet pillantottam meg. Ezer gondolat villant át az agyamon, gyorsan bemenekültem a mosdóba, ott rejtőzködtem tíz percig, míg észrevétlenül kiosonhattam. Egyszerre lett volna kedvem röhögni és zokogni. Egy szeretőt megcsalni? És ez velem történik?”

Világraszóló szerelem után fiatalon mentem férjhez. Hét évig laktunk a szüleimnél egy kilenc négyzetméteres szobában, míg meg nem kaptuk az új, lakótelepi, szövetkezeti lakásunkat. Gondolom, nem nehéz elképzelni az örömünket, hogy végre saját otthonunkba költözhattünk két gyermekünkkel. A házban fiatal házaspárok laktak hasonló korú gyermekekkel, az évek alatt nagyon jó közösség kovácsolódott össze. Összejártunk, közös gyermekvigyázások, közös bulik követték egymást. Boldogan éltünk, míg...

Egy nap a férjem bejelentette, hogy szerelmes lett valakibe, vele akar élni. Pokoli hónapok következtek, nemcsak a válás miatt, hanem mert mind a hárman egy iskolában dolgoztunk. Minek is tagadnám, beleroppantam kicsit... nagyon, bár próbáltam erősnek mutatkozni. Lassan kimásztam a depresszióból, köszönhetően a kollégáknak, barátoknak, és a már említett házbéli kapcsolatoknak.

A lakásban mindig akadt kisebb-nagyobb szerelni-, javítanivaló, ami férfikezet igényelt, de ez természetesen nem okozott gondot egy olyan házban, mint a miénk. Egy tavaszi délutánon leszakadt az egyik polcunk, amit az egyik házbeli apuka, Tamás javított meg. A szerelés nem tartott sokáig, beszélgetni kezdtünk hát mindenféléről. Beesteledett, mire hazaindult két emelettel feljebb levő otthonába. Ezután egyre többször került sor hasonló, éjszakába nyúló dumapartikra. Néha éjfélig lelkiztünk. Sokat beszélt a családi életéről, arról, hogy az apósáék lakásában élnek két gyerekkel, az anyós uralkodik mindenkin, őt ráadásul még utálja is. Házasságuk már rég nem működik, ezért inkább a haverokkal tölti a délutánjait, hogy minél kevesebbet legyen otthon.

Meg kell a szívnek szakadni, mondhatnánk, ám én tudtam - ahogy a házban mindenki -, hogy igazat mond.

Egyre közelebb kerültünk egymáshoz, mígnem egy szép délután megtörtént az „esemény”. A következő hetek, hónapok arról szóltak, hogy a munkából hozzám jött haza, s csak késő este ment el. Sőt! Reggelente, munkába indulás előtt negyedóra beugrott

Egy őszi, esőbe hajló, szeles délutánon mutatkoztunk először együtt a világ előtt. Egy közeli kisvendéglőben ültünk le, legalább 6-8 ismerős tekintete szegeződött ránk. Mivel mind férfiak voltak, csak cinkos összekacsintásokat láttam. Mire felocsúdtam, már húzta is a cigány a fülembe: Jaj de szép két szeme van magának...

Egyre szorosabbra szövődött kapcsolatunk, mígnem egy nálam töltött délután és este után Tamás úgy döntött, nem megy haza. Ott aludt. Másnap reggel, pár perccel azután, hogy kedvesem elment, valaki kegyetlenül nyomta a csengőt. Ajtót nyitottam, mire becsörtetett az anyós. Üvöltözött, kérdőre vont, elmondott mindennek. Szétdobálta az ágyneműt, a lepedőt vizsgálgatta, majd csípőre tett kézzel diadalmasan mutatott a dohányzóasztalon álló két pohárra és az üres üvegre. Ahogy jött, úgy el is viharzott, de az ajtóban még közölte, hogy beszámol az iskolában a dolgairól, és a Tanácsnál is feljelent. Megijedtem. Tamás nagyobbik lányának már két éve osztályfőnöke voltam, nem lett volna jó vége egy ilyen jelentetésnek. Hogy mégsem lett belőle semmi, az annak köszönhető, hogy épp a legérintettebb, a feleség nem engedte anyját beavatkozni az eseményekbe.

A mi szerelmünk nem rendült meg, Tamás otthoni helyzete azonban egyre elviselhetlenebbé vált. Felmerült benne a gondolat, hogy összecsomagol és leköltözik hozzám. Ebbe így nem egyeztem bele, hiszen én lettem volna a ház kurvája, aki szétdúlta a család életét, elvette az apát a gyermekeitől. Javasoltam, inkább költözzön 2-3 hétre egyedülálló édesanyjához, aztán várom szeretettel. Ezt viszont ő nem akarta. Az édesanyja - akivel kölcsönösen megszerettük egymást - egy alkalommal nemtetszését fejezte ki döntéssel kapcsolatban. Elmondta, kicsit csalódott bennem, mert fia boldogságát látva reménykedett, hogy az végre kiegyensúlyozott, rendes családi életet élhet.

Ez a közjáték harag nélkül zárult le, s mi tovább imádtuk egymást.

Késő tavasszal szerelmem háromhetes szanatóriumi beutalót kapott a Balatonra, hiszen évek óta kínozza már a gyomorfekély. Egy hétvégén, gondoltam, meglepem őt, s a kora reggeli vonattal hozzáutaztam. Hiába vártam azonban a szanatórium portáján, nem jött. Eluntam a várakozást, sétálni indultam, de kora délután már aggódni kezdtem. A portásnál érdeklődtem, hátha elkerültük egymást, ám semmi hír. Ismét csak vártam, mire végre feltűnt Tamás. Az öröm csak egy pillanatig tartott. Az oldalán ugyanis egy hölgyet pillantottam meg. Ezer gondolat villant át az agyamon, gyorsan bemenekültem a mosdóba, ott rejtőzködtem tíz percig, míg észrevétlenül kiosonhattam.

Egyszerre lett volna kedvem röhögni és zokogni. Egy szeretőt megcsalni? És ez velem történik?

Egy szűk kis utcán lépdeltem szinte öntudatlanul, mikor megláttam egy kerthelyiségben üldögélni kedvesemet az ismeretlen néivel. Összeakadt a tekintetünk... és nem szólt, nem jött oda hozzám!

Ez már tényleg sok volt. Alig bírtam megvenni a jegyemet. Ahogy felszálltam a vonatra, elindultak a könnyeim.

Négy nap múlva jött haza, és következett a magyarázkodás. Nem szakadt meg a kapcsolatunk, de semmi sem volt már olyan, mint azelőtt. Közben nekem a válás miatt el kellett költöznöm. Két házzal arrébb egy kisebb lakást vettem meg. Tamás segített a költözködésben és a lakásban elvégzendő kisebb javításokban. Ezután is idejött haza a munkából, ám egyre gyakrabban kellett túlóráznia. Persze. Túlóráznia. Egy este spiccesen állított be, kiborult az otthoni pokol miatt. Kedvesen, de tárgyilagosan közöltem vele: sajnálom, nem tudok segíteni.

Ezután eltűnt. A régi szomszédoktól megtudtam, hogy az apjától örökölt hétvégi házba költözött, valahová a Balaton környékére.

Tartogatott azonban még egy meglepetést.

Néhány hét múlva megjelent egy nővel (nem a balatoni szeretővel), és kerekén megmondta: a hölgy terhes, legyek szíves a nőgyógyászom nevét és elérhetőségét rendelkezésükre bocsátani. A kérésnek eleget tettem, majd elmentek.

Akkor láttam utoljára.

Bettina

„- *Az első fiú mikor bukkant föl?*

- *Ez megint egy borzalom volt, mert nem igazán volt fiúm, hanem megerősakoltak, mielőtt még különmentem volna a családtól. Ők persze nem igazán foglalkoztak ezzel.*

- *Nem vették komolyan? Elmesélte otthon?*

- *Egyrészt nem, másrészt ugye ez szégyen volt. '67-ről beszélünk.*

- *Akkor hány éves volt?*

- *Tizenhárom múltam.*

- *Hogy történt?*

- *Énekeltem egy koncerten a gyárban, aztán jöttem kifelé egyedül, és...*

- *Egy vagy több?*

- *Három."*

- *Öntudatos fellépése van...*

- *Nem csoda. Elég régen kezembe vettem már a dolgaimat. 14 évesen döntöttem úgy, hogy elkezdem az én kis önálló életem. Ekkorra már nemcsak az anyagi körülményeink voltak rosszak, hanem a család is széthullott.*

- *Mit jelent az, hogy széthullott a család? Elvált a papa, mama?*

- *Egyrészt elváltak a szüleim.*

- *Hány éves volt akkor?*

s SS

- Tíz. Én nagyon-nagyon apuka kislánya voltam. Ő volt az, aki tulajdonképpen - bár ma már nem vagyok benne biztos - jót tett velem akkor, amikor a mentalitásomat változtatta, illetve mássá tett. Mindenáron arra nevelt engem, hogy az igazság a legfontosabb és a becsületesség.

- *Miért, mivel foglalkozott?*

- Zenész volt eredetileg, de aztán balesetei voltak, műtétei, úgyhogy kórházban kötött ki műtősként. Én aztán ugyanígy kezdtem, zenei pályán, majd jött egy műtét, ami miatt aztán beszélni se tudtam.

- *Az mit jelent, hogy zenei pálya? Énekelt?*

- Igen.

- *Járt valamilyen zenei iskolába?*

- Nem. Nagy mesterekhez jártam, de mire valamit elértem volna, addigra jött az a műtét, amire ma is azt mondom, hogy műhiba volt. Szerintem tönkretettek egy-két hangszálat, úgyhogy teljes némaságban voltam hónapokig és akkor tanultam ki a számítástechnikát, ami aztán végül is a karrierem lett, hiszen ezzel Magyarországon '68-ban bármit el lehetett érni. Szerencsésen indultam, aztán végül az életemben ez az egyetlen dolog maradt, a munkám meg a hivatásom, amiben végig szerencsés voltam.

- *Milyen iskolai végzettsége van?*

- Érettségivel kezdtem dolgozni, aztán egy pályázatot nyertem a Számítástechnikai Központnál, aminek segítségével Németországban, az IBM-nél tanulhattam. Elvégeztem estin az iskolát.

- *Németországba került?*

- Igen. Ott nagyon-nagyon szerencsés voltam, mert a számviteli igazgató mellé rögtön kellett valaki, aki két nyelvet beszél. Így titkárnő lettem, csoportvezető, tehát elkezdtem fölépülni. Aztán a főiskola végén az igazgató kivitt magával Amerikába, és ott is ragadtam.

- *Hány évig?*
- '80-ban mentem ki, '93-ban jöttem haza először.
- *Kint, Amerikában mit csinált?*
- Végig ömellette dolgoztam, csak ő kivált, alapított egy befektetési céget, amit odáig fejlesztettük, hogy a hatodik év végén egy 27 emeletes irodaház dolgozóinak teljes menedzselésével voltam elfoglalva. Addigra 27 ügynöke volt, szóval egy nagyon-nagyon szép feladatot kaptam tőle.
- *Csak menjünk sorba. Tizennégy évesen elvégezte az általános iskolát, utána hova iratkozott be?*
- Elmentem dolgozni.
- *Hova?*
- A ZÖLDÉRT-hez.
- *A gyerekek a mamánál maradtak? Hányan voltak testvérek?*
- Nekem egy nővérem volt, aki már jóval előttem elköltözött otthonról.
- *14 évesen hogy lehet elköltözni otthonról? Hova ment?*
- Albérletbe.
- *És a ZÖLDÉRT-nél mit csinált?*
- Adatrögzítő voltam.
- *Aha, 14 évesen.*
- Igen.
- *Ez nagyon szép. És ki volt az az úr, akivel Németországban meg Amerikában volt?*

- Ő az IBM-nél volt osztályvezető.
- *Amikor maga odakerült, hány éves volt?*
- '76-ban? Huszonkettő.
- *És ő?*
- Azt hiszem, harminc, de hát nem volt szó semmiről köztünk.
- *Nem volt vele kapcsolata?*
- Nem. Ez egy abszolút...
- *Nős volt?*
- Nős volt, de hát ő is elég zaklatottan élt. Ő egyébként egy amerikai úriember volt, aki áttelepült a felesége miatt Németországba.
- *Echte amerikai?*
- Igen, úgyhogy neki nagyon nagy szüksége volt rám. Én németül tanultam itthon az iskolában, viszont angolul meg önmagam képeztem. Eleve három nyelven születtem, tehát az apukám az Olaszországban született, aztán háború után kerültünk mi Magyarországra, illetve még én is állítólag valahol a vonaton születtem. Anyukám tót származású volt. Én a mai napig sem tudom pontosan, hogy honnan származik, vagy milyen gyökerei vannak anyukámnak. Nem volt valami fényes a kapcsolatunk soha. Ma sem tudjuk egymást megszeretni. Úgyhogy a nyelvek nekem nagyon könnyen jöttek.
- *Tehát magyar, olasz meg a szlovák?*
- Igen. Tót.
- *Az első fiú mikor bukkant föl?*
- Ez megint egy borzalom volt, mert nem igazán volt fiúm, hanem megerősszakoltak, mielőtt még különmentem volna a családtól. Ők persze

nem igazán foglalkoztak ezzel.

- *Nem vették komolyan? Elmesélte otthon?*
- Egyrészt nem, másrészt ugye ez szégyen volt. '67-ről beszélünk.
- *Akkor hány éves volt?*
- Tizenhárom múltam.
- *Hogy történt?*
- Énekeltem egy koncerten a gyárban, és aztán jöttem kifelé egyedül, és...
- *Egy vagy több?*
- Három.
- *Három? Mind a hárman megerőszakolták?*
- Igen.
- *De hát egy 13 éves kislánynak ezt csak el kell mondani valahol.*
- Persze, ez rendőrségi ügy volt, de minél előbb el is szeretnék volna tussolni.
- *Kik? A rendőrök?*
- Én azt nem mondanám, hogy a rendőrök, de a mai eszemmel már tudom, hogy ők sem igazán hittek ebben az egészben.
- *Hogy ez erőszak volt?*
- Igen. Ez így működött.
- *Ezt mennyi idő alatt dolgozza fel egy lány?*

- Nagyon nehezen - annál is inkább, mert nem volt rá időm. Tehát nekem el kellett kezdenem az életet 14 évesen, amikor azt se tudtam, mi az, hogy két forint, nem hogy két fillér.
- *De miért, mi hajtotta? Annyira rossz volt a kapcsolata a mamájával?*
- Igen.
- *Ennek mi lehetett a gyökere?*
- Gondolom, az ő elrontott élete. Illetve amikor '93-ban hazajöttem, már azzal a tudással és azzal a háttérrel, biztonsággal, hogy most már nyugodtan lerendezhetem, akkor kiderült, hogy ő tulajdonképpen... Az elejét mondom inkább. A nővérem szintén egy balesetből született, és az apukám elvette őt. De az anyukám meglepő módon feltételeket kötött ki még az ő pozíciójában is, hogy ő nem akar szülni, aztán valahogy én mégis csak jöttem. Ezt soha nem tudta megbocsátani. Mindent elkövetett, ezt elmesélte, és ezt azért becsülöm benne.
- *Ez a Ratkó-korszak volt, nem?*
- Hát igen.
- *Muszáj volt megtartani, nagy kockázat lett volna egy abortusz.*
- Igen. Én mindent elkövettem, hogy megszerettessem magam, de ő ezt nem tudta feldolgozni, nyilván nem is akarta. Valahol ez az igazság.
- *Egyébként ő mivel foglalkozott, amíg nyugdíjba nem ment?*
- A csokigyárban dolgozott nagyon sokáig, tulajdonképpen segédmunkásként. Akkor még voltak azok a porcelán figurácskák, Mikulás, meg nem tudom mi, azokat festették.
- *Na, eljutottunk Amerikába. Merre, hol járt?*
- Los Angelesben voltam végig. A lányommal, akit egyedül neveltem.
- *Ő hogy jött?*

- Abszolút tudatosan. Nálam az előzményekből kiderült, nem igazán éreztem, hogy bármilyen közeli kapcsolatot tudnék kialakítani bárkivel. Nem is akartam. Tehát a férjhez menés abszolút nem szerepelt a terveim között. Nem hittem akkor még abban, hogy meg tudom állni a helyem. Ma sem. Nem hiszem, hogy én feleségnek, szeretőnek születtem.

- *És ki volt az a férfi, akinek szült?*

- Együtt nőttünk fel, egy házban, és ő ugyanúgy nem akart megnősülni, mint én férjhez menni. Két gyerek született, önála maradt a kicsi, nálam a nagy. Az a házasság, amit kötöttünk, az is meg volt beszélve, tehát minket kényszerítettek. Engem a gyámhatóság, mert a gyerek nem lehet az én nevemen, aztán nem adhattunk volna be lakáskérvényt sem.

- *Ez hányban volt?*

- '72-ben született a lányom, és '74-ben meglett az esküvő. Beadtuk a lakáskérvényt, amit aztán sose kaptunk meg.

- *'72-ben? Akkor maga 18 éves volt. Válás lett a vége?*

- Ez meg is volt beszélve. Kért, hogy ő is szeretne egy gyereket, de ő sem akart megnősülni.

- *Az első gyerek mi lett? Fiú, lány?*

- Kislány mind a kettő. Hetvenötben született a kicsi, aztán 76-ban elmentem a főiskolára a nagyobbik lányommal.

De mind a kettő úgy nőtt fel, hogy tudták a körülményeket, el lett nekik magyarázva. Végül is tartottuk a kapcsolatot, aztán a kisebbik lány döntött úgy, hogy mégsem akarja. Mert ő arra számított, hogy majd én kiviszem.

- *Mit jelent az, hogy mégsem?*

- Megsértődött, vagy nem tudom, zokon vette.

- *És azóta nincs kapcsolatuk?*

- Nincs.
- *Gondolom, ez azért, fájdalmas, nem?*
- Megszoktam a fájdalmat.
- *Kikerülni Amerikába a '80-as években, az nem semmi. Gondolom, jól kerestek. Kialakult egy élete.*
- Igen. Azt hiszem, valahol a tiszteletnek köszönhetem, hogy nagyon-nagyon sok segítséget kaptam. Különösen ettől a főnökömtől. Addigra már négy évet dolgoztam vele, és ő azt hiszem, látott bennem valamit. Nagyon sokat tanított engem, nagyon sok mindenben segített. Ugye ki voltam téve annak, hogy följelenthetnek, ráadásul baby sittert sem igazán tudtam megengedni rögtön magamnak.
- *Hivatalos engedéllyel volt kint, volt munkavállalási engedélye?*
- Igen.
- *Akkor miért jelentették volna föl?*
- Mert először nem tudtam, illetve nem akartam megengedni magamnak két hálószobát. A törvény azt mondja, hogy minden gyereknek külön hálószoba kell. Egyrészt ezért, másrészt mert egyedül hagytam. Emellett ugyanis én nagyon-nagyon sok mindent csináltam. Takarítani jártam.
- *Ezt olyan szigorúan vették Amerikában?*
- Igen, de ebben is szerencsém volt, a szomszédok inkább segítettek. Meg hát azt hiszem, a lányom valahol tényleg egy csodagyerek volt. Olyan ráérzéssel csinált mindent, ellátta magát, csöndben volt, nem volt hivalkodó, tehát nemigen tudták, hogy ő ott van, hogy egyedül van. Úgyhogy ő is mindig megjutalmazott azért, hogy megszülettem őt.
- *És Amerika mit adott még magának? Gondolom, azért közben voltak kapcsolatok, szerelmek.*
- Szabadságot. Azt mindenféleképpen.

- *Az mit jelent?*
- Két hét után tudtam, hogy soha nem fogom elhagyni Amerikát.
- *Hogyhogy mégis itt van?*
- Most fizetek is érte. Tényleg adva voltak a lehetőségeim. Meg tudtam csinálni azt, hogy elmentem egy munkahelyre, amikor a főnököm nyugdíjba ment. Ő ezt korán megtehetette, ez volt a célja. Egyszerűen közöltem, hogy 8 általánost végeztem, soha nem kértek papírokat. Azt mondták, itt van három hónap, bizonyíts. Nekem ez mindig elég volt. Olyan önbizalmat építettem föl - ezt is Amerikának köszönhettem -, hogy fel tudtam dolgozni mindazt, ami velem történt. Hogy ember maradtam, hogy a mai napig föl tudok állni. Amit nagyon sokan nem értenek. Nem szeretik az emberek, ha valaki nem roppan össze. De ezen túlmenően tényleg mindenre lehetőséget kaptam. Végre kikerültem abból, amit most is nagyon nehezen viselek, hogy itt mindig a szomszéd és a külsőségek számítanak. Az anyukámtól sem hallgatok mást a mai napig, mint hogy miért így öltözöm.
- *Tizenhárom év alatt, gondolom, volt néhány férfi az életében.*
- Igen, igen, de valahogy nem tudtam kinyílni. Én nem akartam komoly kapcsolatot, nem akartam házasságot, ennél fogva készakarva korlátoztam a kapcsolataimat.
- *Miért nem nyílt ki?*
- Mert nem.
- *Ezek szerint csak nem akadt egy igazi, elsőprő szerelem?*
- De volt valaki, aki ki tudta belőlem hozni...
- *Amerikában? Ő amerikai kapcsolat?*
- Nem. Amikor '93-ban hazajöttem...
- *Na de itt még nem tartunk. Miért jött haza?*

- Kaptam egy jó hírű cégtől egy szerződést. Nagyon kellett nekik valaki, aki jól tud angolul és fel kellett építenem itt a teljes dokumentációs osztályt. Az összes tárgyalást én vezettem le, két nyelven tolmácsoltam, egyáltalán, el kellett indítanom a vállalatot.

- *Amerikában felszámolt mindent?*

- Nem. Időközben, '90-ben férjhez ment a lányom. Túlságosan fiatalon, nagyon meg is voltam ijedve tőle.

- *Kint Amerikában? Amerikai férj?*

- Igen. Hál' istennek. Kint én nem is beszéltem jóformán magyarokkal.

- *Miért?*

- Hát a kapcsolatok miatt...

- *Miért? Nem voltak jók a magyarok?*

- Nem is volt lehetőség találkozni. Illetve minden barátnőm elvitt a magyarházba, aztán azt mondtam, hogy jó, ezt megnéztük, köszönöm szépen, és ennyi.

- *Nagyon belterjes?*

- Borzalmas az egész. Én annyira nem tudom ezt az országot meg ezt a mentalitást magamévá tenni...

- *Miért, ott milyenek a magyarok kinti szemmel?*

- Rosszabbak, mint itt. Egész egyszerűen katasztrofális. Az ottani lehetőségeket használják fel arra, hogy érvényesüljenek, a magamutogatás ezer fokkal magasabb, a pletyka, az elsodrás, a könyöklés... szóval borzasztó. Egyáltalán, senki nem a munkából akar megélni, ugyanazt a mocskos, borzalmas életet folytatják, amit itt. Szóval nem is akarnak beilleszkedni, kialakítanak egy klikket, ami a papíros maffiától kezdve a biztosításon át vezet. Szóval ez nem az én világom, nem is akarok erről beszélni.

- *A lánya mit végzett? Milyen iskolába járt?*

- Egyetemet, most végzi a másodikat.

- *Unoka?*

- Most már van egy. Megvívta ő is a harcát, ugyanis Amerikában, ellentétben Magyarországgal, a fiatalok nem igazán kapnak lehetőséget. Ő 23 évesen kapott egy állást, egy könyvelési osztály vezetője lett, és ez sok embernek szemet szúrt. De aztán onnantól, hál' Istennek, megvívta a harcát. Egy olyan egyéniség, akit nem lehet nem szeretni. Mindig, mindenhol ő volt a kedvenc.

- *Magyartudata van?*

- Nem is tudom, miért, borzasztóan haragszik Magyarországra.

- *Beszél magyarul egyáltalán?*

- Mindent értett egészen addig, amíg nem töltöttem vele ilyen hosszú időt itt. De nem igazán. Tulajdonképpen nekem is nehéz magyarul beszélni. Még egy évvel ezelőtt is fordítottam, amit mondtam. Meg is akadok még mindig, érzem.

- *Milyen volt ismét itthon? Gondolom, elég sok a gond, problémák a lakással stb.*

- Hál' Istennek nem volt időm ebbe belemerülni, mert azért ez egy elég komoly munka volt. Szinte nem is volt időrendem. Volt olyan, hogy 78 órát húztunk le egyszerre, területeket jártam, nosztalgiázni se volt időm. És hát a cégünk abszolút nem akart magyarokat alkalmazni, illetve csak nagyon alacsony beosztásba; a titkárnőm sem lehetett akárki. Aztán a végén már volt három, mégse értem velük semmit. Főként britek voltak nálunk, a világ összes részéből, Nyugat-Németországból, Svájcban, Venezuelából. Így a mérnökgárda is, akikkel szoros kapcsolatom volt, és ha akadt időnk, eljártunk pubokba. Szóval nem igazán fogtam én föl ezt a magyar életet, ráadásul rögtön utána jött az a bizonyos úriember.

- *Hogy nevezzük? Mondjon egy keresztnévet.*
- Zoltán.
- *Zoltán. Berobbant, vagy csak úgy beszivárgott?*
- Elmondhatom azt, hogy berobbant, mert tulajdonképpen úgy kezdődött az egész kapcsolat, hogy a taxijában...
- *Álljunk meg! '93-ban maga 39 éves volt.*
- Igen. Sokan tudtak erről a dologról. Tényleg nem az a célom, hogy ezt kitergessem, hanem azt hiszem, hogy ebből sok ember sokat tanulhat.
- *Zoltán hogy jött? Egyszer csak beült a taxijába?*
- Igen. Az első benyomásom az volt, hogy végre egy normális taxis, aki nem öldököl az utakon, nem kiabál. Figyelembe vette az érzéseimet. Nyugodtan vitt engem, beszélgettünk, és rögtön olyan volt a kapcsolatunk, mintha száz éve ismertem volna.
- *Hány éves?*
- Egyidősek vagyunk. 11 nappal idősebb, mint én.
- *Ő nő?*
- Igen.
- *Gyerekek?*
- Egy fia van. Az egész olyan kuszáit volt. Először is hónapokig tartott az agonizálás, mert ő rögtön elmesélte nekem az ő kis történetét a házasságáról. A lényeg az, hogy nagyon szerette a feleségét, a felesége viszont rögtön megcsalta. Szerelmes volt, végignézte, és mély nyomot hagyott benne. Nem akarta a gyereket, ő kényszerítette, hogy legyen meg, és ennél fogva most úgy érzi, hogy ezt végig kell csinálni. De a lényeg az volt, hogy nekem onnantól kezdve nem volt érdekes, mit mond. Lehet, hogy naiv voltam, de nem ostoba. Tehát nem érdekelt, hogy a történet igaz

vagy nem, mert a cselekedetei, az a négy év, ami azután következett, abszolút bizonyította, hihetővé tette ezt a történetet. Együtt éltünk.

Tehát ő hazament - naponta két-három órát maximum -, a többi időt velem töltötte.

- *Azért valamit meg kell beszélni. Maga egy vezető beosztású, magas jövedelmű nő volt, erre jött egy taxis. Ki ez? Milyen egyéniség, milyen iskolai végzettséggel, mennyire művelt, mennyire olvasott?*

- Nem tudom miért, de ő volt az Ő. Az első pillanattól. Egyébként tényleg nagyon intelligens, abszolút egy síkon voltunk. Minden érdekelte, és tulajdonképpen semmi nem érdekelt minket kettőnkön kívül.

- *Na most ennek mi volt az alapja? Gondolom, a szexuális kapcsolat.*

- Nem.

- *Hanem?*

- Az volt az a plusz, amitől aztán nekem gyakorlatilag ő volt az abszolút első. Az egy kettősség, hogy én szeretőnek születtem, de igazán nem tudtam szerető sem lenni, mert a szexet nem tudtam szexként elfogadni.

- *Ezt nem értem.*

- Tehát én nem tudtam a szexért szexelni. Ezt a mai napig sem fogadom el.

- *Miért?*

- Lehet, hogy egy férfinak elég az, ha pusztán biológiailag kielégül, egy nőnek viszont nem.

- *És a szenvedély?*

- Hát azért mondom, ha nem kaptam meg az érzelmeket is, akkor én nem vagyok kielégítve.

- *Egész életében kikerülte a szenvedély?*

- Nem így értem, hanem amikor eljut az ember oda, hogy többet vár, mint hetente kétszer lefeküdni valakivel, akkor automatikusan jön egy időpont - legyen két hónap, legyen egy év, teljesen mindegy -, amikor meg kell lépni a következő lépést, amit én nem tudtam meglépni. Nem tudtam, nem is akartam magam elkötelezni, nekem volt egy gyerekem, volt egy hivatásom. Volt egy élet, amit áthabzsoltam, és mindent meg akartam tanulni. Volt egy idő az életemben, amikor megijedtem attól, hogy tanuljak. Mert attól csak azt éreztem, hogy úristen, még ezt sem tudom, eltelt a fél élelem, és még mindig sötét vagyok, buta vagyok. Tehát nekem annyi céloim volt az életemben, hogy férfi nem fért bele. Nem tudtam föl vállalni ennél többet, nem tudtam száz százalékot nyújtani senkinek. Az elvárásoknak nem tudnék megfelelni. A lánnyal sem volt olyan a kapcsolat, hogy nekem főzni kellene csak azért, mert ez egy anya dolga. Én nem ilyen vagyok, és nem tudok kényszerből csinálni semmit. Ő viszont ki tudta belőlem hozni, pontosan azért, mert nem volt igazán magyar mentalitású. Nem voltak benne olyan csökevények, hogy ő a férfi, ezért nekem főzni kell, vagy hogy egyáltalán valamilyen rendben kellene élni. Minden jött természetesen. Ezért tudott feloldani, ezért tett boldoggá. Azzal, hogy nem alkudtam meg, nem adtam föl a hitem, hogy én csak olyan férfinak fogom odaadni magam, aki azt megérdemli.

- *És mivel telt az életük?*

- Munkával. Meg azzal, hogy leugrottunk mindenhová. Ösztönösen jöttek az ötletek. De leginkább otthon töltöttük az életünket. Ő éjszaka taxizott, úgyhogy amikor dolgoztam, ő hozott-vitt, millió helyre kellett menni. Vacsorázni, vásárolni jártunk.

- *Ő a cég alkalmazottja volt. Ez szerződéses kapcsolat volt? A rendelkezésére állt mint taxisofőr?*

- Igen. A cég fizette.

- *Akkor tulajdonképpen ez félig munkakapcsolat volt, hiszen hozta-vitte, intézte a dolgait.*

- Igen.
- *És gyakorlatilag ott is élt már akkor.*
- Ez abszolút az a szerelem volt, amit nagyon kevés ember tud megélni. Ezt most is állítom, azok után is, ami történt. Például nem volt köztünk különbség. Bár én mondjuk soha nem éreztem senkivel, hogy esetleg tudásban több vagyok, mert nekem nem az volt az igényem, hogy ő is két diplomás legyen. Pedig közben elvégeztem az egyetemet is, a pszichológia szakot. Szóval semmi nem számított. Nem voltak korlátok, nem voltak előítéletek.
- *Gondolom, a fiatalembernek maximum egy érettségije lehetett, vagy még az se?*
- Érettségije volt.
- *Érettségije volt. Tudott vele könyvekről beszélni?*
- Mindenről. Abszolút olvasott ember volt. Naprakész. Tulajdonképpen neki köszönhetem azt, hogy egy év alatt naprakész voltam a politikai helyzetben, a gazdasági helyzetben, mindenben. Őt talán a kényszer vitte bele a taxizásba, ez volt az a megoldás, amivel ő a családnak biztosítani tudta az anyagiakat. A felesége nem dolgozott soha. Az a nő valakinek a valakije volt, akit a rendszerváltás után félredobtak, a gyerekeivel együtt. Nem akarok nevet mondani, mert híres emberről van szó, ön is ismeri.
- *A nő?*
- Nem, nem. Főként az apukája, bár a nő is.
- *A cégnél nem okozott problémát, hogy a sofőrrel van viszonya? Szépen kezelték ezt ott bent?*
- Soha nem volt erről szó.
- *Senki nem említette? Tudták, csak nem beszéltek róla?*

- Nem, nem hiszem, hogy tudták, de ez abszolút nem volt zavaró tényező. Tényleg nem folyt össze a munka és a magánélet. Ezt a profizmust Amerikában tanultam, tehát abszolút külön tudtam választani a két dolgot.

- *Plusz anyagi juttatások, vagy hasonlók nem voltak?*

- Nem.

- *És mi volt az anyagi különbségekkel? Maga nyilván irtózatosan jól volt fizetve, anyagilag nem támogatta a fiatalembert?*

- Nem. Bár én mindenemet adtam neki.

-*Na de az érzelmeken kívül? Vett neki ruhát? Vagy ékszereket?*

- Vettem, de ez csak úgy jött belőlem.

- *Értem. Megajándékozni, ha van miből és van alkalmi, hát miért ne? Szóval ebben semmi pejoratív nincs.*

- Én sem úgy vettem, hogy jön a karácsony, és akkor veszek ajándékot. Gyűlöltük mind a ketten ezeket a berögzött, borzalmas szokásokat. Azért volt azt hiszem, csodálatos, hogy mit tudtunk egymásból kihozni. Függetlenül attól, hogy ő, azt hiszem, a legszebb korszakunkban sem tudta kimondani, egészen addig, amíg nem mentem vissza Amerikába, hogy szeret. Ő mindig azt mondta, hogy ezt inkább a tetteivel bizonyítja. El is fogadtam, mert bizonyított.

- *Mikor ment vissza Amerikába?*

- Amikor jött első pofon, amikor tulajdonképpen föl kellett ébrednünk. Lejárt a szerződés.

- *Mikor?*

- '96-ban. Már eleve két évvel elhúzódott. Két évre jöttem, ebből lett négy. '97-ben a cég azt mondta, hogy köszönjük, ennyi volt, és akkor bejött az életünkbe a realitás. Rájöttünk, hogy most lépni kell. Eddig - akármennyire jó volt a helyzet - egyikünk sem gondolt a holnapra. 43 éves voltam, semmi

olyan nem történt még az életemben, amiből ne álltam volna lábra. Tehát nem küszködtem olyan gondokkal, mint ami előtt akkor ott álltunk, hogy akkor most mi van? Feladja ő a dolgait azért, hogy engem segítsen? Ezt én sem igazán akartam. Pont ebben a szituációban kérjek tőle egy ilyen nehéz döntést? Ez igazán nem fair.

- *Tehát magyarul az a kérdés, hogy magával megy Amerikába, vagy nem?*

- Nem. Az akkor még nem volt kérdés, hogy mi elválunk.

- *Na de?*

- Szembesülni kellett nap mint nap azzal - életemben először hogy 40 fölött az ember már nem ember Magyarországon. Nap mint nap a kudarc. Hiába mondok szépeket, hiába mutatom az önéletrajzomat, hiába mesélek. Csak úgy tesznek, mintha érdekelné őket.

- *Kezdett interjúkra járni, vagy próbált fejevadász révén elhelyezkedni?*

- Igen, és amikor mindent elmondtam, akkor közölték, hogy 50 ezer forintot tudnak adni. Tehát jött a realitás

- *Gondolom, annyira nem volt rászorulva, hiszen rengeteg pénze volt.*

- Nem.

- *Miért? Elment a pénz?*

- Mert jól éltünk. Én már abban az időben is 50-60 ezer forintot fizettem lakásért, plusz a rezsi, plusz...

- *Miért nem vett egy lakás?*

- Hát ez az.

- *Miért?*

- Mert amikor idejöttem, nem nagyon akartam berendezkedni itt. Aztán egyszerűen rádöbentem, hogy feléltem a pénzem. A lakásom, a kocsim

kint volt. Adjam föl Amerikát, a teljes biztosságom, azt, hogy nekem van hova menni, ez megéri-e? Akarok-e, tudok-e Magyarországon élni? Belerángathatom-e abba, hogy ő kijöjjön nyelv nélkül, minden nélkül? Ez nem is volt kérdés, mert nem vállalta volna, hogy eltartott legyen, mint ahogy én sem. Tehát elég nagy dilemma volt, miközben nekem meg kellett élni, fönn kellett tartani magam, illetve a lakásokat, megint csak folyt a pénz. Hat hónap kellett, mire egyáltalán rájöttem, hogy most többről van szó, mint hogy én dolgozni akarok. Itt egyszerűen arról van szó, hogy takarításból nem tudom fönn tartani magam, már nem állok úgy, hogy vegyek egy lakást, csak ha eladom a kinti lakásomat. De akkor még mindig ott van, hogy oké, vettem egy lakást, de mi van, ha nem tudok elhelyezkedni.

- *De ennyi tapasztalattal, ilyen referenciákkal hogy-hogy nem talált munkát? Annyi multi van itt, mint égen a csillag.*

- Ők azért vannak itt, hogy a kicsike tudásukkal, minél kevesebb befektetéssel a kinti cégnek hozzák a hasznot. Ez az egyik. A másik, hogy nem igazán érdekli őket az, hogy a tudás. Itt az kell, hogy valaki reprezentálni tudjon, fiatal legyen, ne kérjen sokat. Föl tudjon emelni két telefont, meg tudjon írni egy diktálást, szóval messzemenően nem olyan feladatokról van szó, amiket meg kellene fizetni. De hangsúlyozom, főként a korommal volt gond.

- *Ezt az időszakot a kapcsolatuk megsínylette?*

- Hát... igen, mert valamilyen szinten döntött ő is. Nem jött el a családjától, nem is nagyon kértem. Kiadtam egy könyvet, úgy döntöttem, hogy abból visszamegyek Amerikába. Ez az idő mind a kettőnknek jó lesz arra, hogy lerendezze a dolgot.

- *Milyen témájú könyvet írt?*

- Egy szótárt adtam ki, mert hogy közben elmentem tanítgatni, amíg nem volt munkám. Próbáltam megszerezni nyelvvizsgát, amit nem kaptam meg, mert az, hogy valaki kint él, az egy dolog, az nem jelenti azt, hogy lehet fordító vagy tolmács. Hivatalosan tehát nem kaptam rá engedélyt. Arra viszont jó voltam, hogy az ötletem megtetsszen nekik. Kiadtunk egy szótárt.

Aztán úgy döntöttem, abból a pénzből visszamegyek és a kinti lehetőségeimmel talán másfél-két év alatt össze tudok annyit szedni, hogy valamit megalapozzak. Akkor majd eldöntjük, mi lesz a kapcsolatból.

- *Mikor utazott haza Amerikába?*

- '98 májusában mentem vissza, és akkor Murphy törvénye szerint semmi nem úgy történt, ahogy képzeltem. Például 5 hónap alatt háromszor karamboloztam totálkárosra.

- *Nem sikerült elhelyezkedni?*

- De, dolgoztam, ezzel nem volt probléma.

- *Jó helyen?*

- Egy ügyvédi irodának. Akkor már kezdtem belefolyjni a jogba, elvégeztem ezalatt az egy év alatt gyorsan egy kurzust. Aztán egyszer csak jöttek a havi 3-400 dolláros telefonszámlák, mert nem tudtunk elszakadni egymástól. Pár ezer dollárom volt, és egyszer csak kaptam egy ajánlatot. Egy svájci úriember, aki Amerikában alapított céget és aztán Magyarországon akart egy irodát, mondta, hogy én vagyok a tökéletes. Csodálatos fizetést, háromszázezer forintot ígért. Meg kellett volna alapítani az irodát, minden rám hárult volna. Közben ajánlottak egy munkát a lányom révén, hat napra háromezer dollárt fizettek. Úgyhogy felhívtam Zoltánt és mondtam, hogy most, vagy soha. Körülbelül van annyi pénzem, hogy el tudok indulni, egyelőre keressen egy lakást, és aztán érkezem. Hajszálpontosan egy év múlva, '99 májusában visszajöttem. Lakás nem volt, mondta, hogy nem igazán talált, úgyhogy egy közös ismerősnél húztam meg magam. Nem is beszélünk semmi konkrétumról, nagyon örültünk egymásnak. Minden nagyon szép volt, minden nagyon jó volt, és szinte ott folytattuk, ahol abba hagytuk. Aztán három héttel később a svájci úriember elment Svájcba, két napra, és soha többet nem láttam. Nem tudtam megtalálni.

- *Ez egy szélhámos volt?*

- Nem. Fogalmam sincs, hogy mi történt. Amire tudok gondolni, az az, hogy esetleg mégis volt valami egyéb dolga, ami miatt lefogták valahol. Nem tudom.

- *Egyszerűen fölszívódott?*

- Nem tudom megtalálni. Tehát a pénzből kifizettem a kauciót, amit nem kaptunk vissza. Mindent eladtam. Ott álltam gyakorlatilag megint a nullán. Egyet tudtam, hogy nekem itt most valamit csinálni kell. Hozzáteszem, addigra sajnos a lányomékkal is konfliktusba kerültem emiatt. Tehát erről mindenki megpróbált lebeszélni.

- *Miről lebeszélni?*

- Erről a kapcsolatról.

- *A baráti kör?*

- Mindenki tudta, hogy ez egy halálra ítélt dolog. Mondták, hogy mi az, hogy valaki nem tud dönteni, és egyáltalán, a gyerek is már felnőtt. Szóval nem igazán állt mellettem senki, azután el is maradtak mellőlem. Persze ebben nagyon sok szerepe volt Zoltánnak is, mert abszolút csak magának akart.

- *Hogyan folytatódott tovább?*

- Addigra már tisztábban láttam én is ezt a kapcsolatot. Sajnos a lányom sem volt igazán mellettem, senki...

- *Az Amerikában élő lánya?*

- Igen. És a kicsi sem. A családommal egyre több volt a konfliktushelyzet, ha lehet, még annál is több, mint amin átmentem gyerekkoromban. Gyakorlatilag egyedül álltam, és azt hiszem, akkor már önmagam miatt döntöttem úgy, hogy nem az elmenekülés a megoldás, hanem igenis itt kell valamilyen formában megállnom a helyem.

- *Amerikában mindent felszámolt már akkor?*

- Nem. Még most is megvan. Szóval nem vettem lakást, hanem kivettem egy szobát. Nagy nehezen. Ez volt ugye június vége, decemberben mentem el dolgozni. Addigra már abszolút a semmin voltam, de nem is akartam semmilyen segítséget. Nem ismertem el ezt a csapást, olyan nincs, hogy engem most Magyarország, vagy az itteni felfogás, vagy bármi megtör. Elmentem a Malév-hez dolgozni, ahol egy idegbeteg nő volt a főnököm.

- *Milyen munkaköre volt?*

- A személyi asszisztense lettem volna, de úgy kezelt, mint valami kifutófiút. Lépni nem tudtam, bizonyítani nem tudtam. Képtelen vagyok úgy élni, hogy felkelek reggel 6 órakor, és semmit nem csinállok. Szóval ez valami borzalom volt az agyamon, úgyhogy azonnal elkezdtem keresgélni, és megtaláltam ezt az ügyvédi irodát, ahol végül is most júniusig dolgoztam. Itt már igen-igen erős helyzetbe kerültem, a tulajdonossal és a partnerrel dolgoztam, napi 16 órát. Szabadnapom, ünnepnapom nem volt. Nagyon szerettem.

- *Közben mi volt a barátjával?*

- Közben egyfolytában romlott a helyzet, de abba se tudtuk hagyni. Gyakorlatilag bármikor, amikor léptünk, akkor ő nem tudta a biztonságát feladni, tehát a felesége mellett döntött.

- *Inkább az életmódja mellett, nem?*

- Gondoljon bele, hogy 17 éve dolgozik ez az ember. Én valahol azt becsültem benne sok minden mellett, hogy ő ezt végigcsinálta, becsületből, kitartásból. 17 éve kint van az utcán. Viseli az embereket, az éjszakát. Egy megtört ember lett, mert tudta, addigra már tudta, hogy ő ezt nem tudja föl vállalni.

- *Jó, de közben segített neki abban, hogy valami élelcélt találjon a taxi mellett?*

- Nem.

- *Hogy tanuljon, hogy valami másba kezdjen.*

- Nem. És ez volt az egyik bukásom, hogy én, aki azért is végeztem el az egyetemet, mert rajtam is a pszichológusok segítettek, hogy túléljem a megerőszőszakolásomat. Tudtam, hogy borzasztó nagy erőt ad, ha az ember az önbecsülését kiépíti, ha megtanulja szeretni magát, ha magának bocsát meg, és nem a másoknak próbál. Ha nem akar menekülni mindenáron. De hát én ebből nagyon sokat tanultam. Valahol ilyen mazochista módon voltam benne, akkor már kutatva a tanulságát ennek az egésznek. Az utolsó év már tényleg arról szólt, hogy mindenáron segíteni akartam, bizonyítani akartam, vagy egyszerűen nem akartam beismerni, hogy pont ő az, akit nem tudok segíteni. Egyedül is akart lenni, a családjával is, de közben velem meg úgy tudott szeretkezni, hogy fel sem merült, szüksége lenne még valakire rajtam kívül. Sokat hivatkozott arra, hogy ő annyira nem tudja már, mit akar, három napnál nem bírja tovább - sem velem, sem nélkülem.

- *Hogy ért véget?*

- Vége lett a munkahelyemnek. Csúnya dolgokat akartak megcsináltatni velem, úgyhogy jobbnak láttam, ha eljövök. Ráadásul anyut bevitték a kórházba, pont ekkor hívott fel a kedvesem, talán nem csoda, ha nyűgös, hisztis voltam. Erre azonban ő sértődött meg, rámvágta a telefont, nem is láttam többet. Illetve két és fél hónapig bírtam, utána fölhívtam, és mondtam, hogy ne haragudj, de én ezt így nem tudom befejezni. Igenis jogom van valami magyarázatra. Úgy éreztem, hogy ez kötelessége, de természetesen semmire nem jutottunk. Olyan stílusban beszélt rólam és erről az egész szituációról, hogy ő ezt nem érti, én nem tudok megmaradni sehol, körülöttem csak gond van, én nem tudom az életemet rendbe hozni. Szóval rosszabb lett, mint előtte.

- *Ez egy dacszerű beszélgetés volt?*

- Igen. Aztán persze megpróbált visszakozni. De nekem ezzel tényleg véget ért. Mindent odaadtam ennek a kapcsolatnak. A lelkem, a testem, mindent, amim volt; ha nem elég, azért nem kérek bocsánatot. Én ennél nem tudok többet adni, nem is ígérek. Ezután mindennap felhívott egy darabig, mintha mi se történt volna, hogy csak érdeklődik, mi van velem. Akkor mondtam azt, hogy én most már mindenféleképpen egyedül állok, harcolnom kell.

Nincs szükségem arra, hogy valakinek fizessek, vagy ha már igen, akkor az anyámat segítem azzal a 20-30 ezer forinttal, meg azzal a kis étellel, amit eszünk, mint hogy egy vadidegennek adjak.

-Akkor ezek szerint mégiscsak volt benne valamiféle számítás.

- Hát kénytelen voltam belátni.

- *És nehezen látta be...*

- Én túl sokáig voltam önálló, bennem soha nem merült föl az, hogy neki segítenie kell, bár amikor baj volt, akkor ő persze ott állt.

- *De maga segítette őt.*

- *Ez nem hiszem, hogy segítség volt. Maximum nem hívtam idegen taxist, hanem vele mentem a vidéki utakra.*

- *Elvitte vacsorázni és ide-oda, nem?*

- *Lehet, hogy neki ez hiányzott. Amíg pozícióban volt, pénze volt, addig kellett, de amikor a gondjai jöttek, akkor kiszállt. Nem?*

- Igen, igen.

- *Ez egy önző ember volt.*

- Igen. Csak ezt azért nem tudtam elhinni, mert egy önző ember nem képes ennyi ideig hazudni. Mert akkor el kellene ismernem azt is, hogy ő hazudta ezt az egészet.

- *Hát, úgy tűnik.*

- Már pedig nem hiszem, hogy ő csak a pénzt szerette.

- *Biztos, hogy magát is, de ha a kettő összejön, az különösen kellemes. És most mi van magával?*

- Elkezdtem újra munkát keresni, jelenleg próbaidőn vagyok. Emellett belefogtam egy posztgraduális képzésbe, parapszichológiát tanulok az egyetemen.

- *Hol dolgozik?*

- Ügyvédi irodán.

- *Gondolom, nem egy horribilis összegért.*

- Hát most nem. De azért továbbra is keresek, járkálok munka után.

- *Új férfi nincs a láthatáron?*

- Nagyon messze állok még attól, hogy ezt föl tudjam dolgozni. Biztos, hogy lesz valaki, persze, hiszen szükségem is lenne rá, de azt hiszem, most még csak kihasználnám azt a valakit. Pedig a bennem levő úrt ki kellene tölteni, nagyon...

Melinda

„Mondta a doki, hogy ikrek. Ígérte, hogy mindenben segít, amennyiben elvetetem a babákat

- *Aztán találkoztak személyesen is?*

- *Persze. Mondta, hogy menjek dokihoz, a legjobbhoz, a legdrágábbhoz, nem érdekli, kifizeti, csak minél előbb rendezzük ezt az egészet. Felültem a vonatra, irány Pest és a doki. Kifogtam, mert tényleg a legjobb volt, a legdrágább is. Bementem egy hét múlva a kórházba, jött ő is, mert megfenyegettem, hogy ha nem jön velem, akkor megtartom. Mert az nagyon szép, hogy perkálja a lóvét a műtétre, megfizeti a doki bácsit, de akkor legalább látogasson meg. Hétfőn bementem, hétfőn vitte el a feleségét méhen kívüli terhességgel a másik kórházba.*

- *Maga tudta, hogy a felesége is terhes?*

- *Nem, nem tudtam, de ők se tudták, ez teljesen váratlan volt neki is. Egy napon műtöttek minket."*

-A történet ott kezdődik, hogy maga egy neves rockzenekar koncertjén pólókat és egyéb relikviákat árult. Hogy került arra a koncertre? Kezdjük az elején.

- *Hogy kerültem a koncertre? Otthon éldegéltem a szüleimmel, egészségügyi szakközépbe jártam a városunkban, mert anyuék nem igazán akartak elengedni messze. Utána jelentkeztem roadsales asszisztensnek Pestre. Ahogy elvégeztem, ott is hagytam a gyógyszerért, elég volt...*

- *Kevés volt a fizetés, vagy unalmas volt a munka?*

- *Nekem változatosság kellett, két évig egy helyen dolgozni, az már sok. És amikor kellett változatosság, akkor elmentem egy természetgyógyászhoz, ott dolgoztam jó pár évig...*

- *Mit csinált?*
- Mindent, mert én mindenestül szeretek lenni. Ha a feleségének virágot kellett venni, akkor azt, ha beteget kellett fogadni, akkor azt, szóval mindent.
- *A természetgyógyász mivel foglalkozott? Hogyan gyógyított?*
- Lelki alapon. Nagy botrány volt annak idején belőle, magnetizált desztillált vizet használt...
- *Ja, arra emlékszem.*
- Azt én csináltam.
- *Mi is volt ez?*
- Magnetizálva volt a desztillált víz, és annak idején nem tudták kimutatni, hogy ilyen van. Nem volt megfelelő mérőkészülék. Azóta már többé-kevésbé tudják mérni, de most már nincsen se víz, se előállító.
- *Gondolom, sok pénzt keresett ezzel.*
- Sok pénzt.
- *A természetgyógyász börtönbe került?*
- Nem, kint van Dél-Afrikában. Volt egy úriember, aki végül is lenyúlta a pénz nagy részét, mert ő finanszírozta az egész dolgot.
- *Mi is volt ennek a víznek a lényege?*
- Amerikából hoztak koncentrátumot, úgy nézett ki, mint a desztillált víz, de ott kint valami elektromagnetikus teret ráraktak. Valami tényleg lehetett benne, mert különböző betegségekre jótékony hatással volt. Volt, aki meggyógyult, volt, aki kevésbé.
- *És hogy árulták? Kétdecinként, literenként?*

- Féldecis adagokban.
- *Ez mennyibe került?*
- Olyan 4-5 ezer forintba, de hát ez jó pár éve volt.
- *És mennyit adtak el belőle?*
- Rengeteget. Dőltek a betegek, csak ahogy kiadta a vizet a kezéből, az orvosok nem tudtak vele mit kezdeni. Egyedül a főnököm tudta, mire való, szóval aki az ő kezéből kapott vizet, az valószínűleg meggyógyult.
- *Mi lett a vége?*
- Volt nagy per, tanúskodás, meg mindenféle, és akkor ő kiment Dél-Afrikába. Úgy volt, hogy lecsukják, de végül csak felfüggesztettet kapott volna, meg elvették a diplomáját. Moszkvában végzett.
- *Nagy élet folyt ott?*
- Nagy. Mellette mindig nagy élet volt. Egyfolytában költöztünk, rohangásztunk, mindenhol kiraktak.
- *Maga jól keresett?*
- Én nem kerestem jól.
- *Eta ennyi pénze volt, akkor miért nem fizette meg magát?*
- Kaptam teljes ellátást, meg ha pénzre volt szükségem, akkor kértem.
- *Ja, tehát családtagként élt velük.*
- Persze, a családjával is laktam sokáig.
- *Akkor hány éves volt?*
- 20 éves koromtól 24-ig többé-kevésbé velük laktam.

- *Nekik nem volt gyerekük?*
- De volt, három.
- *Azokra is maga vigyázott?*
- Alkalomadtán.
- *És élvezte ezt az életet?*
- Élveztem, mozgalmas volt, mindig történt valami. Ez így jó volt. 24 éves voltam, amikor ez az úr kiment Dél-Afrikába. Aztán persze jött is vissza két év múlva, mert ott sem tudott megülni a fenekén, muszáj volt visszajönnie.
- *Ő hány éves volt?*
- Harmincegy, legfeljebb harminchárom.
- *Ilyen fiatal volt?*
- Igen, de neki nem voltam a szeretője.
- *Szóval akkor a főnökének mennie kellett. Maga mihez kezdett?*
- A szüleim csináltak egy drogériát otthon, amiben én is részt vettem. Muszáj volt hazamennem, mert nem volt hol laknom.
- *Fiúk?*
- Fiúk azok többé-kevésbé mindig voltak.
- *A szex...*
- Volt, amikor nem is igazán érdekelt, el voltam foglalva teljesen más dolgokkal. Néha évekig kimaradt az életemből, mert más dolgom akadt. Volt egy barátom annak idején, aki betegként járt hozzánk, egy osztrák-magyar srác. Vele úgy nézett ki, hogy tartalmas és tartós lesz a kapcsolatunk, majdnem férjhez is mentem hozzá, de autóbalesetben meghalt.

- *Mennyi idős volt?*
- Akkor voltam 23.
- *És ő?*
- 27. Minden oké volt, csak szeretett száguldozni. Előtte volt már egy balesete, amikor eltörte a gerincét, úgyhogy tolókocsiban ült. Fél éve voltunk együtt, amikor tolókocsiba került, majd utána még fél évig...
- *Tolókocsiban is vezetett?*
- Hycomat Mercedest. Össze is törte magát rendesen.
- *Itt Magyarországon?*
- Tőlem ment haza Ausztriába.
- *Nagyon megrázta?*
- Nagyon, egy évig nem tértem magamhoz. És ha a főnökömék nincsenek mellettem, akkor nem tudom, mi van velem. Nem beszéltem hónapokig, nem csináltam semmit, csak ettem, de azt nagyon.
- *Meg is hízott, gondolom.*
- Meg, 90 kiló voltam. Egyszerűen nem tudtam mást csinálni tehetetlenségemben. Békén hagytak, nagyon jól kezelték a dolgot.
- *Na jó, de hát azért mégis csak egy szélhámosság volt az egész magnetizált víz, nem?*
- Nem volt szélhámosság, de ezt pár ember tudja csak. Mi, akik ott voltunk körülötte, és láttunk betegeket meggyógyulni.
- *Végül hogy lógott meg? Összepakoltak és sitty-sutty elmentek?*
- Igen.

- *És maga?*
- Nekem haza kellett menni.
- *Hogy váltak el?*
- Hogy majd egyszer még találkozunk és akkor megint úgy folytatjuk, ahogy eddig. Ígért sok szépet és jót, hogy elmegyek velük Dél-Afrikába, de ez se jött be úgy, ahogy ő ezt elképzelte. Nem volt munkája. Orvos volt, de ott nem fogadták el orvosnak. Természetgyógyásznak sem.
- *Maga hazament, megnyitotta a drogériát. Aztán?*
- Csináltam egy ideig, aztán elkezdtem Edda-koncertre járni a barátnőmmel. Elmentünk, és ott valami megfogott. Tetszett, nem is annyira maga a zenekar, hanem az az egész légkör. Összeismerkedtem a pólóáros lányokkal, aztán már mentem én is, lassan félhivatalossá váltam. Segítettem nekik, mert pénzt nem nagyon láttam belőle.
- *Az az ominózus eset, a nagy találkozás hol történt?*
- Egerben, ami egy különleges koncert volt mindig is. Ott teljesen máshogy adják elő a számokat, mint a többi városban. A kannás bor már az elején fölmeleg a színpadra, és amikor már nagyon berúgnak a zenészek, akkor leadják a nézőtérre.
- *Akkor már ismerte a zenekar tagjait?*
- Persze. Együtt voltunk, én is mentem velük, volt, amikor egy hétig úton voltunk. Szállodáztunk, majd amikor kirúgtak onnan 10-kor, akkor aludtunk a kocsiban az útszélén. Szóval az egy vándorélet volt.
- *Valakivel összejött a zenekar tagjai közül?*
- Nem. Minket, akik nekik dolgoztunk, tiszteletben tartottak annyira, hogy nem.
- *És mi történt Egerben?*

- Nem gondoltam én ott semmire, koncerten nem ismerkedünk, az nem olyan hely, ott dolgozunk. De rendesen ittam én is, mert ott volt a szállás mindjárt a koncert mellett, úgyhogy volt bennem egy kicsi. Nekem ennyi is elég ahhoz, hogy rendesen becsípjek, nagyon jól éreztünk magunkat. Elfogyott minden, csak az S-es, tehát a legkisebb méretű pólók maradtak. Volt, akire el tudtuk sózni, volt, akire nem. jött egy hatalmas nagy ember, föl kellett rá nézni, volt vagy két méter, fogkrémreklám fogak, fekete haj, őzikeszemek, minden, úgyhogy esztétikai élmény volt mint pasas. Ezt ugye nem szabad elszalasztani, rajta, hülyéskedjünk egy kicsit! Fogtam, lerántottam róla a pólót, mert azt akart venni, és ráhúztam az S-est, ez van, ezt kell szeretni, ez pont jó. Mondta, jó, hát akkor megveszi a pólót. Aztán ment tovább a koncert, még akkor sem volt semmi különös, nem foglalkoztam vele, hogy lesz-e ebből valami. Amikor viszont a koncert végén pakoltunk össze, akkor odasündörgött. Előadta magát, hogy mesterfodrász. Göze nem volt hozzá, de még részletezte is, hogy milyen jól menő fodrász, és hogy ő majd levágja a hajamat, nagyon jól meg fogja csinálni. Ez arra ment ki, hogy fogdossa a hajamat. Simogatta, jól van, mondom, egészségedre. Beszélgettünk, beszélgettünk, mondta, hogy menjek el vele Egerszalókra, mert ott van egy hőforrás. Addig-addig fűzött, jól van, mondom, menjünk. Mondtam a csajoknak, ha gáz van, akkor Egerszalókon keressenek, reggelre itt vagyok. Elszáguldoztunk a kanyargós utakon a forráshoz, valami eszméletlenül vezetett...

- *Milyen kocsija volt?*

- Opel szolgálati kocsí. Akkor még ügynök volt, de aztán előreléptették. Most nem tudom, hol tart, de valahol nagyon fölül. Mikor utoljára találkoztunk, már fejes volt, nagyon ambiciózus ember.

- *Akkor hány éves volt?*

- Harmincegy.

- *Nőtlen?*

- Nem. Nős volt. Kérdezgettem, próbálkoztam, éreztem, hogy valami nem stimmel vele. Gyűrű nem volt az ujján, de akkor is, mondom, ha egy ilyen pasasnak nincsen felesége vagy barátnője, akkor az vagy meleg, vagy

hülye. Ereztem, hogy valami nem stimmel. Nyomta a szöveget, jól szórakoztam rajta...

- *És Egerszalókon mi történt?*

- Fürödtünk, sátrat vertünk és elvoltunk hajnalig. Nagy volt a szerelem. Reggel beültünk a kocsiba, hogy visszavigyen Egerbe, de nagyon zavarban volt. Mondom, bökd már ki, mi bajod van, ha én lennék zavarban, azt még megérteném. Akkor mondta el, hogy van felesége meg gyereke, de ő szeretné folytatni ezt az egészet, mert nagyon tetszek neki. Mondom, de hát hogyan fogunk találkozni, hiszen ő pesti. Csak annyit mondott, hogy valahogy majd megoldjuk.

- *Hogy került Egerbe, ha Pesten élt?*

- Vízitúrán volt, és megálltak Egerben a koncertre. Úgy váltunk el, hogy felhív, amikor tud, és találkozunk, ha fõnt vagyok Pesten. Találkoztunk, majd egy hónap múlva a Pepsi Sziget ürügyén majdnem egy hétre elszabadulhattunk otthonról. Kaposvárra mentünk, mert az messze van, ott senki nem ismeri õt, biztos, hogy nem fog lebukni. Nagyon be volt tojva, hogy lebukik, és akkor kész, az asszony kirakja, és így a gyerek, meg úgy a gyerek. Szóval Kaposváron voltunk olyan négy-öt napot, bár a városból nem sokat láttunk, a hotelból annál többet.

- *Nagyon szerelmes volt belé?*

- Nagyon. Kegyetlenül belezúgtam. Úgy voltam vele, leszárom, hogy felesége van, leszárom, hogy gyereke van, amennyit kapok belõle, annak örülök, és ez így nagyon jó. Aztán amikor nincs velem, akkor azt kell szeretni, felhívni õt úgysem nagyon lehet. Kaposváron lettem babás, de ez csak hat hét múlva derült ki.

- *Nem vigyáztak?*

- Nem. Bízam a naptárban, nem kellett volna. Mondom, hát most úgysem lehetek... Aztán csak az lettem.

- *Hogy mondta meg neki?*

- Telefonon, azonnal, miután patikányi terhességi tesztet végigcsináltam. Felhívtam, mondtam neki, hogy gáz van, babás vagyok. Mély csönd a telefonban, majd megkérdezte, hogy megtartom-e. Mondom, ezt nem tudom, most tudtam meg, azt se tudom, merre hány lépés. Kijelentette, hogy ő nem szeretne gyereket ebből a kapcsolatból, mert nem tudna vele foglalkozni, a család az első, ott van az ő gyereke, és akarnak még egyet. És egyáltalán, azt csinállok, amit akarok, de neki nem fér bele. Én meg úgy voltam vele, hogy ez így nem jó játék...

- *Ez mikor volt?*

- Négy éve. 27 évesen mindez eléggé gázos.

- *Eléggé, igen. Szüleinek nem szólt?*

- Á, dehogyis. Anyám unokamániás, nem engedte volna elvetetni. Otthon kellett volna laknom, és onnantól kezdve se buli, se semmi. Nevelgetném a két gyerkőcöt, már amennyire anyám hagyja. Valószínű, hogy ő átvette volna az irányítást, én esetleg rájuk nézhettem volna nagyritkán. Se pénzem nem volt, se semmim nem volt. Az, hogy otthon rohadjak és neveljek két gyereket, akiket az apjuk leszar...

- *Akkor már tudta, hogy ikrek lesznek, ugye?*

- Amikor elmentem orvoshoz, akkor már tudtam. Mondta a doki, hogy ikrek. Ígérte, hogy mindenben segít, amennyiben elvetetem a babákat.

- *Aztán találkoztak személyesen is?*

- Persze. Mondta, hogy menjek dokihoz, a legjobbhoz, a legdrágábbhoz, nem érdekli, kifizeti, csak minél előbb rendezzük ezt az egészet. Felültem a vonatra, irány Pest és a doki. Kifogtam, mert tényleg a legjobb volt, a legdrágább is. Bementem egy hét múlva a kórházba, jött ő is, mert megfenyegettem, hogy ha nem jön velem, akkor megtartom. Mert az nagyon szép, hogy perkálja a lóvét a műtétre, meg fizeti a doki bácsit, de akkor legalább látogasson meg. Hétfőn bementem, hétfőn vitte el a feleségét méhen kívüli terhességgel a másik kórházba.

- *Maga tudta, hogy a felesége is terhes?*

- Nem, nem tudtam, de ők se tudták, ez teljesen váratlan volt neki is. Egy napon műtöttek minket, ő meg futkosott, mint a töketlen kutya, egyik kórházból a másikba, azt se tudta, mit csináljon. Bejött a műtét napján délután, beszélgettünk, nem volt semmi gond. Másnap hazamentem, nem tudott hazavinni, mert bent volt az asszony nál. Fogtam a kis tatyómat, buszra föl, pedig nem szabadott volna, hiszen aláírtam, hogy nem mászkálok tömegközlekedéssel még napokig. Elmentem a barátnőmhöz, ott aludtam nála.

Két hét múlva találkoztunk, akkor már úgy gondolta, hogy ebből ennyi elég volt neki. Szereti a feleségét, hűséges akar lenni hozzá, gyereket akarnak még, ő a szent. Kiakadtam rettenetesen, mert így szeretem, úgy szeretem, ő meg szarik rám. Akkor szoktam rá a dohányzásra...

- *Ez lelkileg nagyon megtörte, gondolom.*

- Persze. Bögtem, mint a záporosó, a barátnőm meg a kezembe nyomott egy cigit. Egy hétig ott voltam nála, vigasztalgatott, mentünk jobbra-balra, hogy valahogy kizökkentsen a depresszióból. Akkor mondtam meg anyáméknak, hogy nős. Mert anyámék tudták, hogy jövök hozzá Pestre, és azt hitték, hogy ez szép és jó. Azt mondtam, azért vagyok kiakadva, mert most derült ki, hogy nős, ráadásul ki is dobott. Muszáj volt egy kis kegyes hazugság nekik.

Utána nem találkoztunk egy évig. Őt kerestem mindenhol és mindenki-ben, aztán amikor fölköltöztem Pestre, felhívtam, hogy mi van vele mégis. Még mindig bennem volt az egész, hátha... mit tudom én. Havonta úgy kétszer-háromszor találkoztunk, amikor ráért.

- *És hol? Szállodában?*

- Szállodában, volt egy törzshelyünk. Mert ha nem volt focimeccs, akkor az nagyjából üres volt, és a portások nem foglalkoztak vele, hogy ki van fönt.

- *Hogy kezdődött újra? Többet nem beszélték meg ezt a gyerekhistóriát?*

- Nem. Szóba se került.

*

- *Maga szerelmes volt. És ő?*

- Ő? Nem. Nem volt szerelmes. Most is tudom, hogy van valakije, mert ő ilyen, neki mindig lesz valakije. Mindig hűséges lesz a maga módján a feleségéhez és mindig családcentrikus marad, amellet, hogy mindig lesz valakije.

- *Meddig tartott ez a havonta egy-kétszeri találkozás?*

- Egy évig, kettőig? Nagyon laza volt ez az egész, nekem volt mellette más, de amikor jött, akkor mindig ott volt felé a kiskapu. Ha telefonált, hogy most jön, akkor mindenki leszarva, akkor hazudás jobbra-balra, teret kellett csinálni neki.

- *Ez nem volt megalázó?*

- De az volt.

- *Egy nő ezt hogy éli meg?*

- Tudtam, hogy nem lesz belőle semmi, mert a felesége mindig előrébb lesz, de egy picit akartam belőle, valamekkora részt, amekkorát tud adni.

- *Ezek az együttlétek miből álltak? Ilyenkor legalább kedves volt?*

- Persze. Ajándékot azt nem hozott. Szerintem eszébe se jutott.

- *Gondolom jól esett volna magának, nem?*

- Jól esett volna, de amúgy kedves volt, rendes, aranyos, úgy voltam vele, hogy ha ennyit tud adni, akkor ennyi is jó. Csak arra a kis időre legyen velem.

- *A felesége nem tudta meg?*

- De. Volt egy haverja, aki tudott minden dolgáról, ráadásul le akarta nyúlni a feleségét. Igen, és ezért aztán beköpte a Ferit, hogy jobbra-balra félrekefél meg minden, mire aztán ő állította, hogy ez nem igaz, csak én voltam neki. A feleség persze kirakta, de visszakönyörögte magát, velem meg szakított.

- *A felesége milyen típus volt, mit mesélt róla?*

- Olyan típus volt, aki mindent megadott neki. Semmi gond nem volt közöttük, nem volt veszekedés, teljesen normális család, boldogan éltek, csak hát a Ferinek ez nem volt elég. Őt hajtotta a vére, neki muszáj volt valami, valaki más is mellé.

- *És amikor ez a fickó földobta?*

- Földobta, aztán kimagyarázta, mert olyan volt, ő mindent kimagyarázott, a csillagokat lebeszélte az égről. Úgyhogy megmagyarázta az asszonynak is, hogy mi a helyzet, ő nem lépett félre és csak azért árulkodott az a srác, hogy lenyúlja a feleségét.

- *Maga ismerte ezt a barátot?*

- Nem, én senkit nem ismertem körülötte. Nem mutatott be senkinek, igyekeztünk elkerülni még a környékét is, ahol ő lakott, vagy ahol őt ismerhették. Csak arrafelé mászkáltunk, ahol biztos, hogy nem botlik bele ismerősbe.

- *És akkor megint vége lett. Ez a szünet meddig tartott?*

- Ugye azt mondta, hogy ő mától kezdve jófiú lesz, és nem lép félre többet. Na, mondom, ezt majd meglátjuk. Megvettem a lakást Pesten másfél éve, nem volt tovább gondom szállodára. Éppen nem volt senkim, valahogy nem jött össze egy normális kapcsolat sem. Akkor már nyomultam az interneten kínomban, nem igaz, hogy nem találok egy normális pasast, de valahogy mindig megtaláltak a nagy barom állatok. Két hete viszont, úgy néz ki, hogy sikerült az internet.

- *Mi jött össze?*

- Összejött egy úriember, akivel úgy néz ki, hogy együtt is maradunk.
- Mennyi idő után találkoztak?
- Egy-két levél után. Egy idő után jobb, ha az ember találkozik a kiválasztottal, mert nem tud már levélben mit mondani.
- *Mennyi idős, hogy néz ki?*
- Egy évvel idősebb nálam. Nem olyan, hogy bepisil tőle az ember, ha meglátja, de belefér abba a kategóriába, amit én elfogadhatónak tartok. Nem túl szép, mert az már nem jó, hanem egy átlagos ember, és szeret.
- *Csalódott az életben?*
- Nem, ő nem csalódott az életben, sokat dolgozik és nincs ideje.
- *Az internetet ilyen emberek használják?*
- Igen. Vagy olyanok, akik szórakozni akarnak, hülyíteni a nőket. Ott arctalanul lehet ismerkedni, és ezt nagyon kihasználják, mert lehet hazudni büntetlenül, lehet mellébeszélni, bármit leírhat, a másik fél beveszi. Ez addig érdekes, amíg nem találkoznak.
- *Akkor mit éheznek ezen?*
- Hogy jópofák, és olyan stílusban kommunikálnak a lányokkal, amelyet azok elvárnak. Ok a jó fejek, és ez, gondolom, az önbizalmukat egy kicsit spannolja.
- *Szóval akkor megint volt szünet...*
- Igen, aztán felhívtam, hogy lakást vettem, itt vagyok Pesten megint, és nem találkozhatnánk-e esetleg. Mondta, hogy jó, holnap ráér. Mindössze az volt a gond, hogy én főként éjszakánként dolgoztam egy lemezkiadónak. Jól ment, működött is volna, csak hát ott magánélet nem volt, se nekem, se a munkatársamnak. Rengeteg munkánk volt, ráadásul együtt is laktunk, szóval nem biztos, hogy ezt Feri el tudta volna fogadni.

- *Magánál lakott ez a fickó?*

- Albérletben laktunk ketten, amíg még nem volt lakásom. Ezt furcsállta volna.

Na és akkor jött Feri, hogy éljen, éljen, van lakás, van hely, van idő, merthogy nappal ráérek, és akkor ő ebédszünetben megléphet. Meg is tette, jött úgy hetente. Akkor azonban már valahogy úgy éreztem, hogy ez nem ugyanaz, mint régen volt, olyan nyögvenyelős az egész. Nem volt már érzelmi alapja, úgy tűnt, már csak használni jön, nem azért, mert érdekli, mi van velem. Csak jön és használ, majd megy vissza dolgozni, megy haza a családdhoz. De úgy voltam vele, hogy még így is jó, mert én valahol csak szeretem.

- *Hogy ért véget? Se kép, se hang?*

- Se kép, se hang. A múltkor találtam egy plusz kapukulcsot a postaládában. Az övé volt, merthogy adtam neki.

Nem hívtam fel, mert úgy voltam vele, ha most felhívom, akkor azt mondja, hogy vége, ő megint hűséges az asszonyhoz. Megint meghallgathatom ugyanazt a mesét.

- *Akkor ez hány évig tartott?*

- Négy.

- *Vesztett négy évet az életéből, vagy nyert?*

- Egyik se. Nem érzem, hogy vesztettem volna, mert ha lett volna barátom, olyan, aki tényleg normális, akkor valószínűleg dobtam volna a Ferit. De nem volt olyan, így... Ez kényelmes volt neki, én mindig ugrasztható voltam.

- *Hát akkor erre tartja a nőket.*

- Sajnos.

- *Fordítva nem lehetne?*

- De.

- *Maga mikor megy férjhez?*

- Van most egy kapcsolatom. Hát két hét után még nem kéne férjhez menni, de ha ő megmarad, akkor már tervezzük is. Csak ő meg nem olyan nőszülős fajta.

- *Gyerek már időszerű lenne, nem?*

- Előbb lesz gyerek, mint esküvő.

- *Beszéltek már róla?*

- Persze, ő úgy van vele, hogy nem a papír számít. Ebben igaza is van, csak hát egy nőnek azért biztonságot ad, ha van egy papír. Semmi mást végül is, mert jó nagy hercehurca, menyasszonyi ruha meg vigyorgás a család fele, jó sokba kerül...

- *Most mit csinál?*

- Most egy molekuláris biológiával foglalkozó cégnél vagyok asszisztens. Baktériumokat, vírusokat mutatunk ki DNS alapján.

- *Jól fizetnek?*

- Igen, jól fizetnek, érdekes is.

- *Mit tervez még az életben?*

- Két hét után fene tudja, hogy együtt maradunk-e. Volt már úgy, hogy két hét után, három hónap után vége lett.

- *Mi a legszebb emléke erről a Feriről?*

- Egerszalók.

- *És mi volt a legrosszabb?*

- Amikor először dobott. A műtét után két héttel.
- *De hát neki is nagy trauma volt, hogy három gyereket vesztett el egy nap alatt...*
- Persze, valahol megértem, már amennyire ez megérthető, de az én szempontomból nézve ez nem könnyű. El is felejtettem mondani, az operáció után megmondták a feleségének, hogy lehet elfelejteni a második babát, mert a méhe annyira szétroncsolódott, hogy nem lehet több gyereke.
- *Magának lehet?*
- Nagy valószínűséggel lehet.
- *És Feri nem gondolta, hogy jó volna mégiscsak egy gyerek?*
- Ő szeretne még gyereket, csak nem tőlem. Azt a feszültséget nem tudná elviselni, hogy ott az asszony, ott a másik gyerek, a sajátjuk, és közben van valahol egy másik. Ha nem lenne, akkor lehet, hogy lehetne belőle valami, de akkor eleve nem vetettem volna el.

Klára

Az a flúgos nő, a felesége, valahányszor csak Duso meglátogatott, elkezdett fenyegetőzni, hogy öngyilkos lesz. Egyik reggel fölkelek, csörög a telefon, fölveszem és mondja: »Klára, te kurva«! Leteszem, öt perc múlva megint csörög. Megint beleszól, de ebben a stílusban, mint a papagáj! Nagyon felhúzott! Tudom, hogy nem szabadna ennyire elfajulni a dolgoknak, de rettenetesen pipa lettem! Másnap megyek dolgozni, és látom, hogy jön ki a házból. Kiszálltam a kocsiból, és nem érdekelt semmi, ott, az út közepén megvertem, de úgy megvertem, hogy azóta nincs »Klára, te kurva«.

- *Mit szólt ehhez a barátja?*
- *Mondtam neki, ha szól valamit, hogy miért tettem, vagy valami, ő is kaphat egyet!"*
- *A legtöbb nő, aki írt nekem, előbb csalta meg a férjét, mint az őt. Maguknál azonban nem maga, hanem a férje lépett félre először. Tizenegy néhány együtt töltött év után. Kezdjük azonban az elején. Hogy ismerte meg a nagy őt, akihez később hozzáment?*
- Egy szalagavató bálon találkoztunk. Tizenhat éves voltam.
- *Hogy festett?*
- Szép férfi volt. Olyan macsós típus: magas, fekete göndör hajú, barna bőrű, villogó fehér fogsor... Megláttam, és azt mondtam magamnak: nekem kell ez a fiú. Még akkor este összeismerkedtünk, táncoltunk, beszélgettünk.
- *Mit szeretett benne?*
- Megbízható volt. Ha azt mondta: jön, akkor jött. Sosem késett egyetlen percet sem. Ha megbeszéltünk egy randit, inkább tíz perccel előbb jött, minthogy késett volna. Emlékszem, állandóan autókáznunk kellett egymáshoz. Külön városban laktunk, ráadásul én egy harmadikba jártam iskolába.

- *Gimnáziumba járt?*

- Igen.

- *És a férje? Ő hol tanult?*

- Amikor megismerkedtünk, ő már nem tanult. Épp túl volt a szakmunkásvizsgán. Esztergályos a szakmája.

- *Nem zavarta, hogy még egy érettségije sem volt?*

- Nem. Nálam ez nem számít. Ismerek olyan orvost, aki akkora bunkó tud lenni, hogy senki meg nem mondaná róla, hogy tanult ember.

- *De maga szeretett volna továbbtanulni?*

- Én mentem volna, ha nincs ez a nagy szerelem. Valamelyik főiskolát néztem ki, persze ez végül elmaradt.

- *Nagy lakodalmuk volt?*

- Százhatvanan voltunk, odahaza ez nem számított nagyon nagyra. Már itt elkezdődött a cirkusz. Nem köztünk, a férjemmel, hanem a szülők között. Kezdve attól, hogy miből mennyit kéne venni, kit hívjunk meg, kit ne, mekkora legyen a lagzi, ilyenek. Az anyósom nagyon spórolós, ki akarta számolni, hány krémest vegyünk...

- *Úristen! Tizennyolc-tizenkilenc évesen ment férjhez, és a férje sem volt sokkal idősebb. Sosem fordult meg a fejükben, hogy túl fiatalok ehhez, várni kellene?*

- Megfordult, de nagyon szerettük egymást, és működött a dolog. Nem bántuk meg, hogy így döntöttünk.

Mesélte, hogy már fél éve együtt voltak, amikor először szeretkeztek. Azt is mondta, hogy mind a kettőjüknek a másik volt az első. Maga szerint ez így jó?

- Én akkor azt gondoltam, igen.

- *A mostani eszével hogy látja?*
- Ma sem mondanám, hogy ez egy rossz dolog, ilyen fiatalon, ráadásul szüzen házasodni. Mi rossz van abban, ha annak a férfinak, akit szeretek én vagyok az első? Úgy éreztem, vele akarom leélni az életem...
- *De a férje később megcsalta magát! És maga azt mondta, hogy ebben az is benne lehetett, hogy a „harmadik” mind az életben, mind az ágyban valami mást nyújtott a férjének, mint maga.*
- Lehetséges.
- *Tehát nem tudja, csak gondolja?*
- A férjem lelkiizős típus. Annak a másiknak piszokul kellett magát produkálnia, hogy az uramra hatással legyen - gondolom én.
- *Sejtette, hogy baj van?*
- Minden kitudódott!
- **Hogyan?**
- Feltűnt, hogy nem figyel rám. Mondtam neki valamit, egyik fülén be, a másikon ki, vagy máskor, mint aki álomból ébred: na mi volt, mit mondtál? Ezek a dolgok azért szemet szúrnak egy nőnek. Észrevettem azt is, hogy már nem kíván engem: várd meg, amíg lemegy a bokszmeccs, azt még megnézem, vagy: fent vannak a gyerekek. Akárhányszor közeledtem, rendre elutasított. Kezdett az egész ciki lenni. Elbizonytalanított. Másrészt meg hogy van az, hogy szeret engem, közben viszont nem kíván?
- *Arra nem gondolt, hogy csak fáradt? A férje, gondolom, sokat dolgozott...*
- Reggel hattól kettőig a gyárban volt, utána estig gmkzott. Aztán berendeztünk neki otthon egy műhelyt, állandóan ott volt. Aztán ez úgy, ahogy volt, befulladt. A férjem munkanélküli lett. De valahogy csak meg kellett élnünk, elkezdtünk piacozni. Ebbe már nekem is be kellett szállnom. Otthagytam a munkahelyemet, és nap mint nap ott álltam a csarnokban. Volt ott egy aranyos kis standunk. Amikor a horvát háború kitört, nem szép

ilyet mondani, de viszonylag beindult az üzlet. A szerencsétlenek csak jöttek, jöttek, pénzük volt, de egyebük semmi, kaja sem. Az meg mindig kell.

- *Hogy osztották meg a munkát?*

- Én dolgoztam nappal, szinte reggeltől estig. A férjem viszont éjszaka volt fent, olyankor ment áruért. Napközben szabad volt. Nekem fogalmam sem volt, hogy mit csinál, merre van, mígnem az ismerőseim elkezdtek arra céloztatni, hogy amíg én pénzt keresek, az uram a babájánál van. Ilyesmit én álmomban sem gondoltam volna róla. Egyszer azt mondják: látták a Jancsit, valami szökét fuvarozott. Én hülye, még ismertem is ezt a nőt, beszéltem vele többször is...

- *Azon kívül, hogy szőke, milyen típus volt?*

- Nem szívesen mondom jót arról a nőről... Mellben erősebb nálam, és tíz évvel fiatalabb. Semmi személyisége, semmi kisugárzása. Egyébként most elég kövér...

- *Szült a férjének gyereket?*

- Nem szült, és nem is fog. A férjem ugyanis nem akar több gyereket. Ezt, amennyire én tudom, meg is mondta neki, hogy ezt jobb, ha elfogadja, és punktum. Ha nekem lánykoromban azt mondja egy férfi, kellesz, de nem akarom, hogy gyereked legyen tőlem, biztos elhajtom. Minden normális nő akar gyereket, nem? Végtére is a gyerek a szerelem gyümölcse!

- *És a nőnek annyim kellett a maga férje, hogy minderről képes volt lemondani?*

- Így van. Ráadásul a férjem is nagyon belebonyolódott, érzelmileg. Ez volt a legnagyobb gond, ebből lettek a veszekedések. Amikor rájöttem, mi folyik, piszkálni kezdtem. Ezek a balhék persze - ahogy lenni szokott - csúnyán el is fajultak. Így ment hónapokig. Mígnem egy szép napon mondta, hogy üljünk le, beszélünk kell, mert nem akar tovább hazudni... Jó, hogy ültem. Attól, amit mondani akart, így is, úgy is leültem volna. Úgy éreztem, elájulok, remegett a lábam, sírógörcsöt kaptam. Olyan

szépen éltünk. Egy évben kétszer ha vitatkoztunk. Az ismerőseink szemében mi voltunk az álompár.

- *Magának eszébe sem jutott, hogy megcsalja?*
- Nem. Félttem a következményektől. Nem mertem kockáztatni, tudtam: ha kitudódik, tönkremehet a házasságom. Másrészt meg tudom: egy férfi sem tudna az ágyába vinni anélkül, hogy éreznék iránta valamit. Többnek kell lennie, mint egy futólagos valaminek.
- *Egyébként, jó módban éltek?*
- Saját házunk volt, három kocsis, egy Merci, egy Scirocco, meg egy VW mikrobusz.
- *Magyarán anyagilag rendben voltak.*
- Igen, akkor kezdtünk rendbe jönni...
- *Megfordult a fejében, hogy a történetek ellenére megbocsát?*
- Megfordult, igen. Próbáltam is. Bár igazán nehezemre esett, azok után, amit tett. Egyébként azt hiszem, ő egyáltalán nem várta el tőlem, hogy megbocsássak neki. Más akart. És az nem én voltam. Volt olyan, hogy időt kért a születésnapjáig. Mondván: addig szakít azzal a nővel. Mondtam: mit akarsz te még három hónapig próbálgatni, térj már észre, velem meg a gyerekekkel mi lesz, amíg te próbálgatsz? Mindennek a tetejébe még meg is betegedtem, rengeteg gyógyszert szedtem, szinte idegösszeomlást kaptam. Csak arra tudtam gondolni, hogy mindennek vége, ebből nincs kiút. Végül aztán, rengeteg veszekedés után, nagy nehezen elköltözött otthonról. Persze utána sem volt jobb sokkal. Kicsit talán megkönnyebbültem. Aztán karácsonykor visszajött, hogy próbáljuk meg megint, a gyerekek miatt. Próbálkoztunk is, de ez olyan dolog volt, amit már nem lehet visszacsinálni.
- *Hogy ismerte meg azt az embert, aki - mint kiderült - azóta is élete egyik legbefolyásosabb szereplője?*

- Bevásárolni mentem, kicsit elgondolkodva, és akkor jött velem szemben egy férfi. Idősebbnek látszott nálam, és nagyon jól nézett ki. Mintha egy divatlapból lépett volna ki. Annyira frankó volt a ruhája és olyan ápolt volt, hogy csak na! És olyan jó illata volt, ahogy elment mellettem! Megálltam, mint aki a kirakatot bámulja, és utánanézttem. Megyek vissza a piacra, mondom a barátnőmnek, hogy „te, milyen férfit láttam, az olyan jól nézett ki, ha erre jön megmutatom neked”. És egyszer csak jött! Nem nálam vásárolt, hanem velem szemben. Csak néztem, és néztem. Borzasztó férfias volt. Azt mondja egy haver: ezt ismerem, szerb a pasi! A háború előtt Horvátországban laktak, csak elmenekültek. Azóta állítólag a házukat is találat érte. Még aznap délután bemutattak neki. Ugyan nekem dolgoznom kellett, rögtön beszélgetni kezdtünk. Jól éreztem magam vele. De akkor még egyikőnk sem gondolta, hogy köztünk bármi is lesz egyszer.

- *És ez a férfi tudott magyarul?*

- Nem. Csak horvátul...

- *Azt mondta: beszélgettek. Később amikor már együtt voltak, megtanult valamennyire?*

- Igen, igen megtanult, bár mi mindig horvátul beszélünk egymással.

- *Mivel foglalkozott?*

- Odahaza szállodaigazgató volt. Most üzlete van, két élelmiszerbolt: egy húsbolt meg egy szatócsüzet, ahol mindenfélét kapni.

- *Mondta, hogy látszatra is idősebb volt magánál. Mekkora volt maguk között a korkülönbség?*

- Ez hét éve történt. Én akkor harminc voltam, ő negyvennyolc.

- *Nem zavarta, hogy a „barátja” sokkal idősebb?*

- Mások is mondták, hogy idős hozzám, de nem érdekelt. Nagyon kedves volt, jókat beszélgettünk. Szinte mindennap kijött hozzám, minden gondom, bajom elmondhattam neki, ő meghallgatott. Nagyon jólesett lelkileg.

- *Maga akkor még férjnél volt, nem?*
- Igen, csak három évre rá mentünk szét a férjemmel hivatalosan.
- *De közben találkoztak a barátjával. Tudott erről a férje?*
- Nem. Akkor még nem. A piacon szoktunk találkozni, meg itt-ott, munka után, a városban. Félttem, mi lesz, ha kiderül. Aztán azt mondtam magamnak: lesz, ami lesz, otthon már úgyis „félre vagyok állítva”. Egyre nyíltabbá vált közlünk ez az egész. Jött a nyár, és mi elutaztunk hétvégére Keszthelyre, a Helikon Szállóba. Csodálatos volt. Otthon persze azért nem mondtam meg, hogy hova megyek, kivel megyek. Azt hazudtam: egy barátnőmhöz megyek. Amikor viszont kezdtem otthon is feldobott és vidám lenni, vagyis újra jól éreztem magam, szemet szúrt a férjemnek. Nem mondtam meg, hogy mi van, mire pokoli féltékeny lett. Mire fel? Érdekes volt... Lassan szerelmes lettem, és kezdtem rájönni, hogy már nem kell a férjem. Nem tehettem róla, de már Dusóhoz húztam. Úgy éreztem, hogy már őt szeretem, és ő az, aki megbecsül. Vele jó minden pillanat. Aztán, amikor a férje megtudta, tombolt: mit akarsz egy tizennyolc évvel idősebb pasastól, az apád lehetne. Mondtam, hogy én végig csak tőle vártam, hogy boldoggá tegyen,

de nem kellettem neki, ő volt az, aki eldobott.

- *És közben ő mivel foglalkozott?*
- Hát ez érdekes kérdés, mert végül is belőlem élt. Én zöldségeztem, mindent én csináltam, amit kell egy piacon. Ő csak áruért járt. Közben minden kis ládára rárakta a saját hasznát. Eladott nekem! Sokszor muszáj volt 50 forinttal drágábban kínálnom a portékát, hogy valami nekem is megmaradjon. Ráadásul a szép dolgokat a haverjainál rakta le, nekem egyre gyakrabban maradt csak selejtes, fonnyadt zöldség. Sokat veszekedtünk is ezen. Aztán egyik nap azt mondta: ott a kocsid, mostantól a te bajod, hogy mit veszel a nagybanin, engem nem érdekel.
- *Amikor elköltözött, fizetett gyerektartást?*

- Nem, nem fizetett. Sőt attól kezdve a közös hűtőkamra-költségeinek - sok áramot eszik egy ilyen - csak a felét fizette. Elkezdett hóbörögni, hogy a házba senki be nem teheti a lábát, így a barátom sem jöhet, oda ne merjen jönni, mert agyoncsap. Ő ezt ellenőrizte is, mindennap hazajött, körülnézett árut pakolt, kiment. Sőt még a piacon is oda szokott hozzám jönni, tesz-vesz, figyel, mit csinállok, kivel vagyok. Egyszer volt egy igen nagy elszámolási vitánk. Huszonvalahányezerrel tartozott, és letagadta, meg később már mondta, hogy most nincs pénze. Ott voltak a gyerekek is. Veszekedtünk. Pofon vágott.

- *Agresszív ember?*

- Egyébként nem az, de valahogy teljesen kifordult önmagából. Nagyon csúnyán eldurvultak köztünk a dolgok, nagyon-nagyon. A gyerekek, a kislányunk teljesen elfordult tőle, az nem is megy hozzá egyáltalán, nem is tartja a kapcsolatot vele karácsony óta. Szoktam neki mondani, hogy menjél, mégis csak az apád, békülj ki vele...

- *Ő a nagyobbik gyerek?*

- Igen.

-*18 éves, az egy érzékeny időszak...*

- Csak az utcán futnak össze néha. Az igazsághoz azért hozzá tartozik, hogy a volt férjem nem jó apa. Egyáltalán nem törődik a gyerekeivel. Szerinte a gyerek van a szüleiért, és nem fordítva, mint ahogy ezt más, normális emberek gondolják. Még én erősködtem azon, hogy rendezzék a kapcsolatukat. Mondtam, gyere, miért nem viszed el őket néha, szükségük volna az apjukra is. Nem, nem érek rá, sok a dolgom - ez volt a válasz.

- *Hajjaj! Ha jól tudom, a maga barátja nő.*

- Amikor idekerült, egyedül volt, nem nagyon volt körülötte senki, csak haverok. Később elmondta, hogy van felesége meg a két lánya, de ők biztos, hogy nem jönnek át Magyarországra. Ha én ezt tudom, akkor nem hiszem, hogy belekezdtem volna.

- *Álljunk meg egy pillanatra. Tehát a barátja horvátországi szerb volt.*
- Így van.
- *A szerbeknek menniük kellett, hacsak nem akartak valami nagyon rossz helyzetbe kerülni. A felesége is szerb volt?*
- Nem, ő horvát, és ő otthon is maradt. A lányok pedig még tanultak. Az egyik, miután lediplomázott, meglátogatta az apját. Nagyon kedves volt velem, jól összebarátkoztunk. Aztán amikor a feleség előtt beárult minket valaki, hogy mi együtt vagyunk, az asszony is átjött. Hatalmas nagy cirkuszt csapott. Ő igazi horvát temperamentum, az a balkáni.
- *Hány éves az asszony?*
- Ötven körüli. Nem akarom őt leszólani, az nem az én formám, de azt az igénytelenséget látnia kellene. Már ne haragudjon, én azt gondolom, hogy egy nőnek mindig adnia kell magára, kortól függetlenül. Ennek a nőnek még volna is miből, van egy csomó pénze, de nem teszi.
- *Nem akarta elvenni magát a barátja? Nem mondta, hogy otthagyja a feleségét?*
- Ő az első látogatása után nem sokkal végleg hozzánk települt, Magyarországra. A Duso egyik boltjában dolgozik. Ráadásul nincs messze tőlem. Az én üzletem itt van, az övé meg ott van, ha akarom, ha nem, mindennap látnom kell. Maga el sem tudja képzelni, milyen érzés ez. Nap mint nap látom, milyen ronda, milyen igénytelen, és hogy egye meg a fekete fene! És mégis ő van ott, ahol tán nekem kéne lennem. Dusóval közben szakítottunk. Nehéz ügy volt, mert hát nem azért szakítottam vele, mert nem szerettem. Az asszony miatt. Végére is, ha Duso engedte, hogy idejöjjön, ha neki ez kell, ha azzal akar tovább élni, akkor nekem ne meséljen, hogy engem szeret, meg ilyenek. Aztán kiderült, hogy a lányai kérték, hogy ne találkozzon velem, hagyjon el. Ugyanis az a flúgos nő, a felesége valahányszor csak Duso meglátogatott, elkezdett fenyegetőzni, hogy ő öngyilkos lesz. Egyik reggel fölkelek, csörög a telefon, fölveszem, és mondja: „Klára, te kurva!”. Leteszem, öt perc múlva megint csörög. Megint beleszól, de ebben a stílusban, mint a papagáj! Nagyon

felhúzott! Tudom, hogy nem szabadna ennyire elfajulni a dolgoknak, de rettenetesen pipa lettem! Másnap megyek dolgozni és látom, hogy jön ki a házból. Kiszálltam a kocsiból és nem érdekelt semmi, ott, az út közepén megvertem, de úgy megvertem, hogy azóta nincs „Klára, te kurva”.

- Nem. A válás szóba sem kerülhetett, merthogy ortodox vallásúak, és nekik nem lehet. Pedig már régen nem szerették egymást. Nem értettem, de nem szóltam egy szót sem.

- *Most hol van a feleség?*

- *Mit szólt ehhez a barátja?*

- Mondtam neki, ha szól valamit, hogy miért tettem, vagy valami, ő is kaphat egyet!

- *Most mi van magukkal?*

- Patthelyzet. Nem tudunk elszakadni egymástól, de együtt sem vagyunk igazán. És ez így megy már hét éve. Néha valamilyen ürüggyel sikerül elugranunk nyaralni, legalább hétvégére Rovinjban, ott épített egy csodaszép vikendházat. De már nem szeretek odamenni. Irtózom az egészszől. Mikor legutoljára ott voltunk, megfogadtam, hogy én többet át nem lépem azt a küszöböt. Folyton az jár a felemben, hogy neki ott a felesége. Persze kettesben vagyunk, de mégis valahogy olyan, mintha ott lenne velünk az is.

Azt tudja, hogy ez a pasas nem fog elválni? Az hétszentség.

Az kurva élet, igen!

Akik még reménykednek...

„A szerelmet csak az ismeri igazán, aki reménytelenül szeret.” SCHILLER

Átlagos nő

„Húsz éven keresztül voltam példás, hű feleség annak ellenére, hogy egy percig sem voltam szerelmes a férjembe. Ekkor ütött be a mennykő.”

Válsághelyzetem mélypontján írok. Nem tudom, mi lenne a helyes lépés, nem tudtam, van-e értelme szenvednem azért, aki mindezt okozza.

Pedig minden szépen, szabályosan indult az életemben.

Fiatalon, tizenhét évesen mentem férjhez, hamarosan kislányunk született. Még egy éve sem voltam férjnél, mikor özvegy lettem. Mivel fiatal voltam, ráadásul helyes lánynak is tartottak, sok férfihódoló akadt, ám vallásos családban nevelkedtem, így igyekeztem megőrizni erkölcsösségemet és jó híremet.

Néhány év múlva véletlenül találkoztam egy nálam huszonöt évvel idősebb orvossal, aki szinte azonnal, végzetesen belém szeretett. Kapcsolatunk végtelenül gyönyörű és romantikus volt. De volt egy bökkenő: az örülden szerelmes férfi nő volt. No és valljuk be, én sem úgy álltam a kapcsolathoz, ahogy azt elvárta volna, hiszen inkább élveztem és eltértem a szenvedélyeit, mintsem viszonyoztam vagy értékelttem volna. Visszaélve szenvedésével, állandóan emlékeztettem arra a bizonyos erkölcsi meggyőződésre, amit belém neveltek: vagy ásó, kapa, nagyharang, vagy semmi.

Hogy, elválásunkhoz könnyebb megoldást találjak, igyekeztem állandóan féltékennyé tenni, amíg végül aztán férjhez mentem. Szerelem nélkül. Hiába született két gyönyörű gyermekem, azokat az érzéseket, szenvedélyeket, melyeket az orvos táplált irántam, többé senki sem tudta pótolni. Húsz éven keresztül voltam példás, hű feleség annak ellenére, hogy egy percig sem voltam szerelmes a férjembe. Ekkor ütött be a mennykő. Ahogy korábbi kedvesemnél, most is a véletlen segített abban, hogy megismerkedtem egy özvegy férfival, akibe halálosan beleszerettem. Ugyanazt a szenvedélyt éreztem iránta, amit huszonöt évvel ezelőtt irántam

éreztek. A helyzet ugyanaz, mint akkor, csak fordítva. Most én kapom meg rendszeresen: ásó, kapa, vagy semmi. Bár tudom, hogy kedvel, mégis tartózkodóan viselkedik, amitől én nagyon szenvedek. Na meg persze attól is, hogy nem tudom elfogadni: negyvennyolc évesen, három gyermek anyjaként, két unokával, mély erkölcsi meggyőződésemmel szeretője lehetnék egy férfinak, aki, ha erőltetném, biztosan engedne szenvedélyeimnek.

Ez a szenvedély vagy összetör, vagy megmarad bennem illúzióknak.

Valahol ezt olvastam: „A döntésképeség legnagyobb akadálya a túlságosan nagy tudás.” (Bill Camp)

Pedig én csak egy átlagos nő vagyok.

Bilincsben

„Már csak az irányít, hogy valamilyen módon megbosszuljam azt a fájdalmat, amit azzal okozott: azért nem válik el, mert se anyagilag, se emberileg nincs esélye arra, hogy újrakezdje”

Nem. éppen jó kedvemben írok, de azt hiszem, ez a dühös hangulat pont jó ennek a levélnek a megírásához, hisz a rózsaszín hangulatok csak a szépet és jót láttatják az emberrel. Nem élek álomvilágban, hisz az élet olyan irgalmatlanul rossz és szemét tud lenni. Ma ünneplem a harmadik évet szeretőként. Nagy idő, hiszen még csak 21 éves vagyok. Mindig is az idősebb férfiak tetszettek, van bennük valami izgalmas, mindig tudják, mit akarnak, ráéreznek olyanokra, amiket a velem egyidős fiúk el sem tudnak képzelni. Nem csak a szexre gondolok. Minden leírhatatlanul más, a mozi, a színház, a kirándulás vagy egy egyszerű vacsora is olyan, mint a filmekben. Magamról elég annyit elárulnom, hogy szép, szerintem okos főiskolás lány vagyok. Minden fiatal lány az igaz szerelemre vár, romantikára, odafigyelésre, valamire, ami megváltoztatja az egész életét, de ezt nagyon kevesen találják meg. Senki nem ül otthon arról álmodozva, hogy egyszer milyen jó lesz szeretőnek lenni. Én sem. Ellenben három évvel ezelőtt egy jóképű, sármos, nálam húsz évvel idősebb férfi levett a lábamról. Mindig azt mondogatja, hogy több vagyok számára, mint egy szerető. Őszintén hiszem, hogy szeret. Abból, ahogy rám néz, ahogy átölel, ahogy megcsókol. Szinte mindent neki adtam, amit adhatok, hiszen ő vette el a szüzességemet is. De így is sokszor átnéz rajtam, csak néz, de nem lát! Az elején gyönyörű szerelem volt, olyan, amelyenről mindenki álmodozik, azzal a hibával, hogy ő nő. Kezdetben az sem idegesített, ha a feleségéről mesélt. Ábrándoztam, milyen lehet a felesége, mitől lehet ő jobb, több, mint én. Ezzel azt értem el, hogy iszonyú féltékeny lettem, nemcsak a családjára, hanem az egész életére. Már az is zavart, ha a szomszédairól mesélt. Ezért megkértem, ne meséljen az otthoni dolgairól többet. Ha velem van, akkor azt szeretném, hogy velem legyen. Sokat gondolkozom azon, hogy nem csinálom tovább. Elegem van. De nem tudok nélküle élni, mindig a fejemben van, várom, hogy hívjon, üzenjen, nem tudok az érzéseitől megszabadulni. Amikor utoljára kimondtam, hogy vége,

elsírta magát, szinte nekem lett lelkiismeret-furdalásom, hogy megbántottam. Több órás sétálás és kellemes beszélgetés után engedtem, hogy folytatódjon kapcsolatunk. Úgy veszem észre, már csak az irányít, hogy valamilyen módon megbosszuljam azt a fájdalmat, amit azzal okozott: azért nem válik el, mert nincs se anyagilag, se emberileg esélye arra, hogy újrakezdje. Nem azt mondom, hogy én nem vagyok hibás. Biztos találnék egy független férfit. De szeretem, nagyon szeretem. Tudom, hogy a bosszúból nem lesz semmi, így csak tovább reménykedek, hogy még sokáig szeret.

Bánat

„Lassan elmúlt a kedvessége, figyelmessége. Minden, amiért szerethetném. Nincs olyan hét, hogy ne látnám új nővel. Ilyenkor mindig elhatározom, szakítok vele, de amikor velem van, elszáll minden haragom. Beleszerettem még így is.”

Tizenkilenc éves lány vagyok, ötödik éve járok egy kedves, toleráns, megbízható, de kissé unalmas fiúval.

A heves, mindent elsöprő szerelem már nincs jelen a kapcsolatunkban, mégis szeretjük egymást.

Mellette megtaláltam a lelki nyugalmat, a békét, mégis hiányzott valami. Hiányzott a szenvedély, az izgalom, a vágy. Talán így esett, hogy tizennyolc évesen egy negyvenkét éves férfi szeretője lettem. Még három hete sem volt, hogy főiskolára kerültem egy idegen városba - család, barátok, ismerősök nélkül. Egészen addig, amíg összeismerkedtem vele egy cukrászdában; magányosnak és elhagyatottnak éreztem magam.

Beszélgünk. Az elején nem érdekelt mint férfi; kellemes, vicces, kissé hóbortos embernek tűnt. Mikor elköszöntünk egymástól, eszembe se jutott, hogy valaha találkozhatunk. Mégis, még aznap este összefutottunk az utcán. Ismét beszélgettünk, s elkérte a telefonszámomat. Hogy miért adtam oda? A mai napig nem tudom megmagyarázni. Pár nappal később felhívott. Kedves volt, egy igazi tüneményes férfi.

Találkoztunk, beszélgettünk, nagyon jól éreztük magunkat. Egyszer csak megcsörrent a telefonja. A felesége kereste. Hiszen én ettől az embertől nem kérdeztem, hogy van e családja, barátnője, gyerekei! Miért nem tettem? Talán azért, mert legbelül sejtettem: valamit, Ő nem lehet egyedül. Most már tudtam. Nős, és van egy kisfia. Megdöbentett a vallomása. Mocskosnak, alantásnak éreztem magam. Mi a fenét keresek én itt, kérdezgettem. Mégis engedtem, hogy eljöjjön hozzám. Gondolom, nem kell elmagyarázni, mit szeretett volna. Igen, le akart fektetni. Nem

engedtem neki. Mielőtt elment, hirtelen megcsókolt, aztán hónapokig nem láttam. De ez a csók más volt, mint a többi: szenvedélyes, olyan égető, amelyet még soha nem éreztem. Tudtam, ha felhívom, azzal megalázom magam, mégis megtettem. Testem-lelkem nyugalma örökre elveszett. Miért nem éreztem eddig ezt a csodálatos érzést? Több hétbe telt, mire sikerült elérnem, hogy feljöjjön hozzám. Lefeküdtem vele. Annak ellenére, hogy inkább csak magával foglalkozott, jó volt ŐT érezni. Egyoldalú volt ez a kapcsolat, félórát volt nálam, aztán hazament. Azóta mindig én hívom fel ŐT. Furcsa, mennyire megváltoztam, szinte könnyörgök. Egyszer sem jutok az eszébe. Lassan elmúlt a kedvessége, figyelmessége. Minden, amiért szerethetném. Nincs olyan hét, hogy ne látnám új nővel. Ilyenkor mindig elhatározom, szakítok vele, de amikor velem van, elszáll minden haragom. Beleszerettem még így is. Tudom, nem én vagyok az egyetlen szeretője. Tudom, soha nem lesz egy óránál többet velem. És érzem, hogy nem szeret. Egyszerűen csak egy eszköz vagyok neki, akit kihasznál, ha éppen arra van kedve. Nem kérek tőle magyarázatot, úgyse kapnék választ, egyetlen kérdésemre sem. Óriási sebeket ejt rajtam, de annyira szeretem, hogy nem tudnám elveszíteni. Nem találtam meg azt, amit kerestem a szerelemben, én mégis folytatom. Megtanultam, hogyan kell gyűlölve szeretni. Ha tehetném, lebeszelnék mindenkit arról, hogy valaha is vállalja a szeretői státust. Ez a legkegyetlenebb, a legfájdalmasabb szerep, és nem is éri meg. Nem kapod vissza a szeretetek amit adsz.

Nagy találkozás

„Soha senki nem volt szellemi társam, amit pedig mindennél fontosabbnak tartok. Nem tudtam igazán senkivel beszélgetni számomra fontos dolgokról, és soha senkinek nem volt még ennyire fontos, hogy én jól érezzem magam. Ezért vállaltam egy olyan kapcsolatot, amelynek nincs jövője.”

Nagyon harcoltam az ellen, hogy beleszeressek a kedvesembe, de hiába. Ilyet soha nem éreztem még. A férfi, akihez őszinte szerelem fűz, csodásan udvarolt, úgy, ahogy mindig is vágytam rá. Huszonhárom éves voltam, utolsó éves a főiskolán, amikor megismertem. Teljesen véletlenül elegyedtünk szóba, ám már első beszélgetésünkön mindketten éreztük, hogy nagyszerű élményben volt részünk. Az első találkozást újabbak követték, lenyűgözött a kedvesem tudása, műveltsége, udvariassága,

figyelmessége. Döbbenetes élmény volt számomra, hogy bármiről is legyen szó, Ő hosszasan tudott nekem róla mesélni: írókról, könyvekről, történelmi eseményekről. Szerettem, hogy lesi a kívánságaimat, hogy nem erőltet semmit, olyan tempóban haladunk, ahogy nekem jó. Csak akkor lettünk egymáséi, amikor a lelkünk már régen egymásra talált. Nincsenek jó tapasztalataim a férfiakkal. Mindig visszaéltek a szeretetemmel, a tűrőképességemmel. Soha senki nem volt szellemi társam, amit pedig mindennél fontosabbnak tartok. Nem tudtam igazán senkivel beszélgetni számomra fontos dolgokról, és soha senkinek nem volt még ennyire fontos, hogy én jól érezzem magam. Ezért vállaltam egy olyan kapcsolatot, melynek nincs jövője. A kedvesem soha nem áztatott azzal, hogy elváljak miattam, én el is fogadtam ezt. Repkedtem a boldogságtól, mindig hevesen dobogó szívvel vártam, hogy jöjjön, hogy írjon, és soha nem gondoltam arra, hogy nő, hogy máshoz megy haza. A két év alatt egyetlen hangos szó nem volt közöttünk. Minden alkalommal olyanok az együttléteink, mintha nem létezne külvilág, a szürke hétköznapiak, új, eddig nem tapasztalt élményekkel gazdagítjuk egymást, ha együtt vagyunk. Nő lettem mellette, olyan nő, akinek már van önbecsülése, aki igenis elvár bizonyos dolgokat egy férfitől. Ennek ellenére már kétszer szakítottunk, ám egyik sem volt végleges. Nem megy. Időközben huszonöt éves lettem. És bizony egyre inkább elkezdtem érezni a hiányát annak, hogy esténként, hétvégeken, ünnepnapokon velem legyen. Egyre inkább vágyom arra, hogy anya lehessen, hogy legyen valaki, akivel nem csak titokban találkozhatom, akivel esténként beszélgethetek az erkélyen, és akinek én vagyok az Első. Aki nem miattam hazudik, és nem titkol engem mindenki előtt. Rettenetesen nehéz ez az egész. Szerettem ezt az embert. Még most is sokszor azt hiszem, hogy Ő a másik felem, a férfi, akit nekem rendelt volna a sors, csak időben kicsit elcsúsztunk egymás mellől. Hamarosan el kell engednem. A bennem feltámadt vágyak, hogy társam legyen a mindennapokban, gyermekem szülessen, arra készítet, hogy hamarosan nagyon nehéz lépésre szánjam el magam. Többen is kérdezték tőlem, nem tartom-e becstelennek, erkölcstelennek, amit teszek. De igen, annak tartom. És örök büntudat gyötör, amiért más ember férjét szeretem. Még egy ok, amiért egyszer majd lépnem kell...

Borzongás

„Férjem nagyon megtört elkeseredett lett, és csalódott bennem. Viszont kinyílt előttem egy olyan gyönyörű csodálatos érzés, amiről azt hittem, hogy csak a regényekben létezik. Az izgalmat, a vágyat, a borzongást; mindent megismertem, de hideg fejjel és öntudatosan a férjem mellett döntöttem.”

Érintetlenül mentem férjhez tizennyolc évesen. Szerelme viszonzatlan maradt, ennek ellenére állítom, hogy nagyon jó a férjem. Tisztességes, becsületes, szerény ember. De az igazi érzelmekhez fel kellett bomlania az életemnek. Inkább a kíváncsiság, mint az érzelem miatt lettem egy munkatárs szeretője. Nagyon izgalmas volt új dolgokat kipróbálni, nemcsak a szexben, hanem az életben is. Vajon mi lett volna, ha nem megyek ilyen fiatalon férjhez? Sokat gondolkodtam ezen, talán ezért mentem bele ebbe a kapcsolatba. Férjem persze sok mindent sejtett, majd utolért a lebukás is. Felnőtt fejjel se tudom eldönteni, mi lett volna az ideális megoldás. Vége szakadt a szeretői sorsnak. Férjem nagyon megtört, elkeseredett lett és csalódott bennem. Viszont kinyílt előttem egy olyan gyönyörű, csodálatos érzés, amiről azt hittem, hogy csak a regényekben létezik. Az izgalmat, a vágyat, a borzongást, mindent megismertem, de hideg fejjel és öntudatosan a férjem mellett döntöttem. Kapcsolatunk, ha lassan is, de helyreállt. Huszonkét éven át nagyon jól éreztem magam. Most viszont nem a kíváncsiság, hanem egy tiszta, mély érzés ellen hadakozom. Nem tudom az okát, de ez a férfi, akit nemrégiben ismertem meg, úgy kell nekem, mint a levegő. Szükségem van rá, hangjára, testére, hogy hozzáérhessek. A nap minden percében velem van gondolatban. Ő az, akivel gondolkodás nélkül összekötném a sorsom, ha egyedül maradnék. Egyikünk sem akarja felborítani az életét. Valószínű, ami az egyikben nincs meg, megtaláltam a másikban. Így kerek az életem. Szeretnék jó feleség, és jó szerető maradni...

Krisztina

„Valami csodálatos érzés volt, hogy miután 11 évig magamba kellett fojtanom az érzéseimet, most végre megszabadulhattam tőlük. Két hetet voltam fent, és azt mondtam: 11 évig szenvedtem, 11 fiúval fogok lefeküdni.”

- *A családjában téma volt a szexualitás?*
- Nem, soha.
- *Tabutéma volt?*
- Teljesen.
- *A prüdség szintjén, vagy csak úgy egyszerűen?*
- Nem, egyszerűen, hétköznapi módon. Tehát abban az időben azért nem is volt a szexualitás kidomborítva, annyira gyereknek tartottak. Egyébként nagyon szép családi életet teremtettek a szüleim, édesanyám egy iskolaigazgató volt, pedagógusdinasztiából származom, visszamenőleg a nagypapáig, dédnagypapáig. Nagyon szerető és gondozó családi légkörben nőttem fel.
- *Maga hány éves?*
- Negyvenkettő leszek már.
- *Akkor ezek szerint '63 környékén született. És például a papának vagy a mamának voltak kalandjai, kapcsolatai?*
- Nem tudok róla, egyikükről sem. Nekem az Apa, Anya, a szerető család mindig az apu és anyu lesz. Talán ez is a gond, hogy annyira burookban nőttem föl, egy álomvilágban.
- *Ön szerint mi az álomvilág?*

- Az édesapám meséi, amit gyerekkoromban mesélt: a fekete bika, az aranymadár, esténként a tündérmesék, és mellette persze az, amit otthon láttam, a családi élet.
- *Ki volt az, akivel beszélni tudott a fiúkról?*
- A barátnők, csak kizárólag a barátnők.
- *Az az idő, a '70-es évek eleje milyen volt ebből a szempontból? Mennyire voltak nyitottak a lányok, mennyire érdeklődtek a fiúk után?*
- Nagyon, nagyon. Annak ellenére, hogy a családban zárt légkör volt, én mindig is érdeklődtem a fiúk után, mindig szerelmes voltam. Visszaemlékezve egész kislánykoromra, még óvodában is szerelmes voltam, az általános iskolában is mindig. Mindig érezni akartam a szeretetet.
- *Ez csak egy romantikus érzület volt, vagy már a testiséggel is kapcsolatban állt?*
- Nem, ez nagyon sokáig, 18 évig teljesen csak romantikus volt.
- *Filmek? Belmondo vagy Alain Delon?*
- Nem. Manapság sem vagyok rajongó, vagy valamilyen zene után elhivatott. Minden, ami nekem jó, kellemes, azt befogadom, de annak jönnie kell hozzám. Tehát nem nagyon megyek utána.
- *És a regényhősök? Nagy szerelmi történetek?*
- Néha-néha. Például most is megnéztem a Pearl Harbort, az elején elkezdtem ordítani, és végigsírtam az egészet. Néha egyféle transzban az ember elengedi magát és hagyja, hogy jöjjenek ezek az érzések, de mondom, nem keresem ezeket az alkalmakat. Tévét abszolút nem nézek, nagyon igényes vagyok, az időmet inkább olvasással vagy kerékpározással töltöm.
- *Milyenek voltak az első fiúk, akik megtetszettek? Mit keresett a fiúkban? Mitől voltak vonzóak?*

- Amikor fiatal voltam, akkor egyértelműen a küllem. Mindig a magas, fekete fiúk tetszettek, szép fehér fogakkal, kreol bőrrel. Tehát ez volt a férfiideálom. Aztán idővel elkezdtek érdekelni a belső értékek. Ez annyira kiforrta magát, hogy amikor egy férfival kapcsolatot létesíték, ez az öt szempont nagyon fontos, és egyik sem hiányozhat. Ennek megvan a sorrendje is, ez nem cserélődhet fel.

- *Mikor állította fel ezeket a szempontokat?*

- Mikor? Nem olyan régen. Három-négy éve.

- *Halljuk!*

- Az első, ami nagyon fontos, az a tisztaság.

- *Ápolt legyen?*

- De nagyon ápoltnak kell lenni, semmiféle szagot, semmiféle kellemetlen dolgot nem tudok eltűrni. Ez nem az jelenti, hogy mit tudom én, úriembernek kell lenni maximálisan, vagy öltönyben kell lenni. Nem erre gondolok. Abszolút éreznem, hogy ez az ember, akármilyen állapotban van, akárhogyan van, egy fitt, egy tiszta ember.

- *Ezt abszolút értem, de bizonyos szituációkban és helyzetekben a nők hihetetlenül élvezik, amikor a férfin olyan illatokat éreznek, ami nem a dezodor és nem a parfüm, hanem a természetes férfillat.*

- Hát ezt élveznék azok a hölgyek, akik ezt élvezik, én nem.

- *Volt már olyan eset, hogy ezen bukott meg valaki?*

- Igen, igen.

- *Az nagyon kínos tud lenni.*

- Igen, az, cefetül.

- *Mi a második?*

- *A második az hogy, humora legyen. Tehát az az ember, akinek nincs humora és nem tud sziporkázni, nincs benne semmi csintalanság, rafináltság, bármiféle ráérzés az ízekre, a dolgokra, a felelősségre, és ezt nem tudja sziporkáztatni, nem tud szórakoztatni, megnevetetni - na hát az engem nem érdekel.*

- *Ezzel tulajdonképpen az értelmiségiek mellett más, mondjuk egy hétköznapi, „egyszerű ember” nem nagyon rúghat labdába.*

- Nem, nem is volt olyan kapcsolatam.

- *Csak értelmiségiek közül választott?*

- Nem csak értelmiségi, de kulturált, tanult emberek voltak mind.

- *Szóval olyan, mint Lady Chatterley-nél a kertész, nem jöhet szóba? Egy fiatal, brutális férfi?*

- Az nem nagyon, nem, nem, kizárt dolog. Rengeteg barátnőmnek van fiatal barátja, egyszerűen bomlanak a fiatal fiúkért. Manapság már nemcsak a férfiaknak imponál, hogy fiatal barátnőjük van, hanem elfogadott dolog a hölgyeknél is. Engem is hetente egyszer-kétszer leszólít egy 25-28 éves fiatalember.

- *Persze, azok az érett miket nagyon imádják.*

- Igen, igen. Tehát például a benzinkútnál vagyok, egy fiatalember odajön hozzám és kijelenti, hogy ennyire szépet ő még nem látott. Mondom neki, ne haragudjon meg, a fiam lehetne. Erre ő: a szép nincs korhoz kötve. Szépen is tudnak bókolni.

- *És nem adja be a derekát ilyenkor?*

- Nem, mert nem izgat. Pontosan ezért, amiket mondtam. Egy fiatalemberben nincs meg a férfi, nem érzem férfinak. Nekem nagyon fontos, hogy a társam idősebb legyen nálam. Ez tíz évnél kezdődik.

- *De úgy tűnik, hogy általában ez jellemző. Rengeteg levelet kapok, amiben 20-25 éves korkülönbséget teljesen normálisnak tartanak a 18-20-*

30 éves nők.

- Igen. Csak talán egy fiatal nőnél sok más motiváció is közrejátszhat.
- *Például apakomplexus?*

Gondolom, hogy igen.

Tehát azt akarja mondani, hogy a nőkben általában van egy olyan igény, hogy a párjukra fölnézhessenek, adjanak a szavára? Hogy értelmes legyen, szellemes legyen?

- Igen, igen. Ez talán abból is adódik, hogy a mai világban olyan rohanó életet élünk, olyan felfokozott ingerek között, melyben nagyon elfáradtak a nők. Annyi elvárása van a mai világnak az emberrel szemben minden téren, a munkában, a családban, bárhol, hogy a nő nagyon vágyik vissza abba az idillikus világba, ami pár évtizede volt. Hogy a családdal lehessen, gondoskodjon róla, összetartsa. Egy meleg „családi tűzhely”.
- *Ehelyett a nőket dolgoztatni kezdték, elfoglalták, jött a rohangálás, bevásárlás.*
- És teljesen kiférfiasodtunk. Úgy érzem, lelkileg is kiférfiasodtak a mai nők.
- *Menjünk tovább; az első az ápoltság volt, a második, hogy szellemes, értelmes és intelligens legyen.*
- Utána jön az, hogy legyen anyagi háttere a férfinak, tehát az én igényeimet tudja biztosítani valamilyen szinten.
- *Ez megint korhoz van kötve.*
- Nem minden esetben.
- *Ha csak nem örökölt.*
- Vagy nem ügyes, vagy bármi.

- *És mi van a tehetséges, intelligens, értelmes és humoros szegény diákkal?*

- Nem, nem, pont azért, mert mindig idősebb férfiak tetszettek.

- *Nem hordta egy kicsit magasan az orrát?*

- Nem. Már az első udvarlóm, az első szerelmem, akivel testi kapcsolat is kialakult, 12 évvel idősebb volt nálam. Már akkor éreztem ezeket a dolgokat. Tehát hogy egy idősebb férfi biztonságot tud adni, másképp szól egy nőhöz, másképp viselkedik vele. Utána már ezeket kerestem. Na most ő a vőlegényem is volt három évig, bár végül nem ő lett a férjem.

- *Amikor maga volt 18-20 éves, az osztályban hány kapcsolata volt átlagosan egy lánynak, mire leérettségizett?*

- Egy-kettő-három biztos.

- *És mikor kezdődött? 16 év körül, vagy már előbb?*

- Nem, inkább később. Én úgy gondolom, hogy a mi időnkben későbbben létesítettünk szexuális kapcsolatot. Viszont szerintem ha egy lány elveszette a szüzességét, akkor utána már könnyebben létesített egy újabb szexuális kapcsolat.

- *Ez egyfajta krízishelyzet volt?*

- Igen, igen.

- *Magánál ki volt?*

- Nekem ez a vőlegényem volt 18 évesen, ő volt az, akivel először együtt voltam. Erre nagyon sokszor, nagyon sokáig kellett magam felkészíteni, és nem is jött össze előszörre, se másodszorra, se harmadszorra. Úgy éreztem, nem vagyok rá felkészülve.

- *Otthon volt valami eligazítás?*

- Nem. Semmi. Nálunk a szexualitás tabu volt. Otthon én csak a szépet láttam, a szüleim soha nem készítettek fel arra, hogy egy társkapcsolatba hogy kell belelépni, hogy illik viselkedni, nem kaptam tanácsokat soha, soha. És amikor az első pofon elcsattant a férjemtől, akkor azt sem tudtam, hogy mi történt velem.
- *Az miért volt?*
- Nem emlékszem már, miért.
- *Brutális volt az az ember?*
- Hát, azt nem mondom, hogy brutális. Annyira igyekeztem őt kiszolgálni, annyira igyekeztem az elvárásainak megfelelni, hogy mindent megtettem, amit kért. Félttem tőle, fizikailag félttem, hogy ne keveredjek olyan megalázó helyzetbe, mint amikor azt az első pofont ott a konyhában adta és guggoltam a mosogatókagyló előtt. Az nekem borzasztó volt.
- *Picit menjünk vissza. Ki volt az, akihez hozzáment? Hány éves volt maga akkor?*
- Huszonkettő
- *Az érettségi után hová jelentkezett?*
- Érettségi után dolgoztam egy évet, és utána jelentkeztem a főiskolára, a Tanítóképző Főiskolára. Közben ismertem meg a volt férjemet, akinek szintén volt egy menyasszonya az ország másik végében. Na most az én vőlegényem távol, az ő menyasszonya távol, egyikünk sem tudott a másik kapcsolatáról, úgyhogy simán tudtunk találkozgatni. Na most nekem a férjem nem tetszett, abszolút nem tetszett, nem az esetem, nem a zsánerem.
- *Mivel foglalkozott?*
- Műszerésztechnikus volt a férjem, és seftelt.
- *Seftelt?*

- Igen, Ausztriából hoztak be szappanokat, dezodorokat. Tehát jól ment. Az apósom pedig ezredparancsnok volt, jó családnak gondolhattuk tehát. A barátnőmmel voltunk a postán, amikor a férjem meglátott minket. Utánunk jött autóval, hazahozott bennünket. A barátnőmnek tetszett nagyon, őmiatta ültem be a kocsiba. Amikor megérkeztünk a ház elé, akkor mondta a barátnőmnek, hogy neked úgyis dolgod van, én meg menjek el veled. Nem akartam elmenni veled, pont egy ilyen szerelmi katarzist éltem meg, és nem nagyon akartam veled elmenni.

- *A vőlegénnyel kapcsolatosan?*

- Igen, igen.

- *Merthogy?*

- Mert megcsalt. Elmondták. Itt a városban.

- *És ilyenkor mit érez egy nő? Hogy mennyivel különb nála az a másik, vagy mit adott, amit én nem adtam meg neki?*

- Én pont az ellenkezőjét érzem. Tehát pontosan nem azt, hogy a másik nő különb, hanem azt, hogy mennyivel különb vagyok én. Fel magasztalom magam. Érzem azt, hogy mennyire másképp szerettem, mennyire másképp szeretett a párom. Akkor mindig konstátálom magamban, hogy igen, még egyszer beleestem abba a hibába, hogy hülye fejjel teljesen adtam magam, és teljesen belementem egy kapcsolatba.

- *Amikor meglátta ezt a fiút a postán, akkor nem tudta, hogy kicsoda, hogy seftel, nem ismerte a papát sem. Akkor még nem is tetszett igazán, túl vékony volt. Akkor miért?*

- Jött utánam kocsival, tele volt aranyakkal, tehát azt én láttam már, hogy egy jólszituált srác, és a barátnőm mondta, hogy hú de jó fej, hú de jó fej. Akkor pont 20 éves voltam. Mondta, hogy elvinne, menjek el veled. Nem szoktam elfogadni soha meghívásokat, vagy utcán ismerkedni, a barátnőm miatt ültem be a kocsiba, aztán arra gondoltam, hogy ugyan már, miért ne mennék el. Elvitt egy tavernaszerűségbe, ott vacsoráztunk vagy ittunk. Amikor randevút akart kérni a búcsúzás után, mondtam, hogy nem akarom,

mert igazán nekem nem tetszik. Na most egy évet dolgoztam a MÁV információjában a gimnázium után, onnan jelentkeztem a főiskolára a következőt évben. Ő mindennap odajárt, rózsacsokrokat hozott, a házunk előtt aludt, dobálta az ablakomat, tehát nagyon kitartóan udvarolt, nagyon nagy elánnal. Előbb-utóbb ez egy nőt szerintem meg tud törni, tehát beadja a derekát. Úgy két hónapig járogatott utánam nagyon aktívan. Végül úgy csókolt meg először, hogy én kértem, csókoljon meg.

- *A vőlegény már ki volt rúgva?*

- Igen, igen. Bár nem is rúgtam ki, engem mindenki elhagyott. Én férfit nem hagytam el, mert ragaszkodó típus vagyok. Nekem nagyon sokat jelent a belefektetett idő, a belefektetett érzelmek. A férjemmel is 11 évig szerintem azért voltam együtt - holott a második évben már válni szerettem volna -, mert annyi szépet, annyi mindent, az egész életemet beleadtam ebbe a kapcsolatba, az álmaimat, mindent. Amikor az ember így kapaszkodik a pohárba, akkor tartja, mert amíg fogja, ott van, és tud belőle inni talán. Mert ha leteszi, akkor már nincs miből innia.

- *Esküvőre hogy került sor? Hány év után?*

- Másfél év után. Azért ez egy nagy szerelem volt, ugye mondanom sem kell. Nagyon jól tudta a módját, hogy a tartózkodásával engem hogy tud felpiszkálni. Mikor láttam azt, hogy hiába tetszem neki, nem nyúl hozzám, tehát semmi érdeklődést nem mutat a nőiességem iránt.

- *Rafinált volt?*

- Nem. Okos volt. Másrészt ott volt a menyasszonya, akit nem akart otthagyni, míg engem meg nem ismert jobban. Gondolom, az érzelmek őbenne sem rögtön alakultak ki, eleinte nyilván csak le akart fektetni. Miután nem kapott meg rögtön, egyre jobban izgatta a dolog. Láta, hogy egy tartózkodó nő vagyok, mert alapjáraton az vagyok, tehát a kapcsolataimban fél évig udvarolnak a partnerek. Nekem egyéjszakás dolgaim sosem voltak. Mikor az első szexuális együttlét is túl voltunk, kialakult egy nagyon nagy szerelem közöttünk. Borzasztó féltékeny volt, erre a jelre nagyon kellett figyelnem, hogy aki féltékeny, attól tartózkodni

kell. A féltékenység szerintem gyengeség. Saját magunkban nem vagyunk biztosak, és a másokra akarjuk kitükrözni ezt.

Szóval lett egy nagyon nagy szerelem, hihetetlenül féltékeny volt, nem lehetett az utcán szinte nézelődnöm. Na most ugye amilyen családban felnőttem, én erre azt gondoltam, hogy nagyon szeret és nagyon félt, ez valahogy jólesett. Akkor éreztem meg először, ebben éreztem meg a nőiességemet, hogy féltének, mint egy kis ékszer, amit az ember állandóan tisztogat, rakosgat. Ez nagyon tetszett. Anyukámék már akkor figyelmeztettek, hogy kislányom, nem hozzád való ez a fiatalember. Hát az igaz, hogy elég primitív és nyers volt. A volt férjekről általában nem szoktak jó ízzel beszélni a hölgyek, de nem akarok róla rosszat mondani. Az életemnek egy része volt végül is.

- *Mikor jöttek a gyerekek?*

- Linda másfél év után jött a házasságunk után. Aztán már nem akartam szülni, akkor már volt úgy, hogy hazaköltözöm. Míg a kislányomat nem szültem meg, többször is hazaköltöztem.

- *Miért?*

- Mert félttem tőle, mert nem járt haza, mert éreztem, hogy azt kell tennem, amit ő mond, tehát teljesen visszafogott voltam.

- *Ő akkor műszerész volt. Az nem egy értelmiségi foglalkozás?*

- Hát nem igazán. A családja viszont jó volt. Igaz, hogy hazaköltöztem többször, de utána hatalmas kibékülések következtek, újra a nagy volt a szerelem. Megszületett a lányom, és utána már problémák, gondok voltak. Terhes voltam, emlékszem, a kórház előtt mentünk, már nagy pocakom volt, amikor az utcán seggbebillentett.

- *Ezt lehet tréfásan, finoman is.*

- Nem, nem erről volt szó. Soha nem szólhattam vissza, nem kérdezhettem meg, hol voltál, hova mész, mikor jössz haza.

- *Ez már első nap így lett bevezetve?*
- Nem. Eleinte még főzött is, de amikor a kisgyerek megszületett, akkor már teljesen eltávolodott. Akkor már nem tudtam vele különböző baráti találkozóira menni.
- *Ennek szexuális okai voltak?*
- Szexuálisan végig nagyon jól voltunk. Meg is erőszakolt, ezt is el lehet mondani.
- *Ezt hogy értsük?*
- Ezt úgy kell érteni, hogy amikor kicsit ittasan hazajött, akkor nekem esett. Nem volt soha részeg a férjem, viszont állandóan fogyasztott Unicumot és más égetett szeszt. Ettől az évek alatt teljesen eltompult, többször elvették a jogosítványát. A férjem azóta jól menő üzletember, egy nagyon jó étterme van, jól él, nagyon jó körülmények között. Egy nála tizenvalahány évvel fiatalabb hölgyet vett el, onnan is van egy gyerek. Gondolom, a hölgy az ugyanolyan életet élhet, mint én. Tehát ő is nagyon megnyomorítva érezheti magát.
- *Az, hogy szexuálisan jól kijöttök, mit jelentett? Magának ezen a téren olyan óriási tapasztalatai nem voltak.*
- Hát azért voltak.
- *Volt egy vőlegénye.*
- Közben volt más is.
- *Megcsalta?*
- Nem. Amikor az előző vőlegényemmel összevesztünk az egyik barátnőmmel lementem a Balatonra kempingezni, ott edzettek a focisták, NB 1-es fiúk, velük volt egy ilyen élményem. Nem is szerelem volt, hanem egy nyári kaland, olyan jó volt az egész, olyan kedves, nagyon aranyos, nagyon jóízű dolog. A másik kapcsolat is érdekes, romantikus volt. Egy fiú lakott az utcánkban, és szinte gyerekkorom óta nézegetett, figyelgetett,

tudtam, hogy nagyon szerelmes belém. Avval a fiúval is összejöttem, de az nem volt jóízű dolog. Az inkább csak arról szólt, hogy a fiú mennyire szeretett, és köszönöm szépen.

- *És a házasság alatt?*

- Nem. A házasság védett. Csak az utolsó egy évben. Ez nagyon érdekes volt, mert én nagyon féltem a férjemtől. Na most én elég érzékeny lelkület vagyok, és nagyon gyenge is. Általában a gyenge emberek védekeznek mindig, erősségüket hangoztatva, a fellépésükkel, a határozottságukkal, tehát valahol azt is megtanultam, hogy azok az emberek, akik nagyon erősek és nagyon keménynek akarnak látszani, azok a leggyengébbek. A leglágyabb, legfinomabb lelkük biztos, hogy ezeknek az embereknek van.

- *Ott tartottunk, hogy az utolsó évben csalta meg. Addig a szexualitás mit jelentett magának?*

- Mint az állatoknak.

- *Nem szerette a szexet?*

- Én mindig szerettem a szexet. A férjem nem volt egy túl jó szerető, tehát nem adta meg a módját úgy, ahogy azt a későbbiekben megtapasztaltam. De valahogy jó volt nekem. Imádtam azt, hogy megfog, és éreztem, hogy kíván az a férfi. Tehát ha érzelmileg nem is töltött fel a szexualitás, amit addig nem is tudtam, azt hittem, a szexnek így kell történnie. A vőlegényemmel szinte gyerek voltam, ráadásul nem is volt igazi szerelem. A férjemmel az volt, de most már tudom, hogy nem elégített ki úgy, ahogy ki kellett volna. Valamilyen szintjére eljutottam az élvezetnek, ha érzem azt, hogy egy férfi kíván, akkor én már attól elkezdek jól lenni.

- *S fantáziája volt? Mondjuk pornóújságokat, pornófilmet megnézett?*

- Nem, nem kell nekem fantáziáink. Ha együtt vagyok a partneremmel, én abszolút magamra figyelek.

- *Igen?*

- Na jó, voltak ilyen játékok, hogy néha beraktunk valamit, de nem azért, mert avval próbáltunk valamit, hanem hát az ember érdeklődik és nézi.

- *Na most a szexben a két ember közül van egy domináns, amelyik irányít. Vannak férfiak, akik kifejezetten erre vágnak, és vannak, akik rafináltan, ügyesen átengedik az irányítást, passzívvá válnak, és a nőre bíznak mindent. Maga melyik szituációt élte meg, és hogyan?*

- Én mind a két szituációt megéltem. Amikor a férjemmel voltam, annyira ártatlan voltam, annyira tapasztalatlan az ilyen kapcsolatokban, hogy eszembe nem jutott, hogy más is lehetne domináns, mint a férjem. Akkor ő irányított teljes mértékben. Később azonban már nem is akartam vele szexuális kapcsolatot létesíteni, nem élveztem a közeledtét, nem szerettem.

- *Tehát lassan kihűlt a kapcsolat.*

- Igen. Akkor jöttem rá, hogy csak úgy tudom kibírni, túlélni a dolgot, hogy magamra figyelek. Tehát nem foglalkoztam avval a férfival, aki ott van, hanem az érzéseimmel. Amikor simogatott, próbáltam őt nem látni.

- *Értem. Csak az érzés. Nyers szexualitás, és kész.*

- Igen, igen. Tehát evvel próbáltam megoldani ezt a részét, hogy magamra figyeltem, és el próbáltam szakadni tőle. De nem fantáziálgattam, nem, soha. Soha.

- *Eljutottunk a válásig. Kivel csalta meg a férje?*

- Mindig mondtam neki, hogy Misi, arra kérlek, hogy meg ne tudjam. Amíg nem tudom meg, addig együtt leszünk, mert itt a két gyerek. Egy nő nem azért szül két gyereket, hogy egyedül maradjon, és egyedül vészelje át az élete hátralevő nagyobbik részét. Én úgy képzeltem, hogy majd olyan lesz, mint nálunk volt, hogy a család az család, majd kézen fogva megyünk, fagyit eszünk, nyaralunk. Úgy, ahogy most is élnek a szüleim.

- *És a kedves férje?*

- Hát ő eljárkált, és állandóan szoknyák után.

- *De mi hajtotta?*

- A vére. A férjem most is szeret, mondja is, hogy miért kellett elválnom, hogy soha nem fog így szeretni senkit, mai napig kíván, hogy ha idősebben értük volna meg ezt a kapcsolatot, akkor lehet, hogy a mi kapcsolatunk egészen más lenne.

- *Az, hogy hajtja a vére, ez jellemző a férfiakra?*

- Jellemző, jellemző. Azt tanultam, azt tapasztaltam meg, hogy egy nő soha ne próbáljon meg gondolkodni férfiésszel vagy -lélekkal, és egy férfi soha ne próbáljon érezni női lélekkal, mert akkor jönnek a félreértések. El kell őket fogadni úgy, amilyenek. Egy férfi olyan, mint egy vadászkutya, amire szagot kap, azt valahol be akarja cserkészní. Énnekem ilyen férfi kell. Kívánja a nőt, de mikor megfogja azt a zsákmányt, elharapja a torkát, mit csinál a vadászkutya? Otthagya. Tehát addig érdekes, addig izgalmas, utána már nem.

- *Nem képzelhető el, hogy egy nő nem jön rá arra, hogy valamit nem elég jó színvonalon csinál, valami nem jut eszébe, amit megtehetne, vagy jobban kellene csinálni? Azt szokták mondani, egy igazi feleség az legyen lotyó az ágyban, kiváló családanya, és a tűzhely mellett is állja meg a helyét. Na most nem ilyennek kellene lenni?*

- Hát ilyennek kéne lenni, de...

- *De ilyenek a nők?*

- Én ilyen vagyok.

- *Igen?*

- Igen, igen. Én ilyen vagyok. Úgy érzem, hogy küllemre elfogadható küllemem van, úgy érzem, hogy tanult is vagyok, úgy érzem, hogy szellemem is van, maximálisan családanya vagyok, mindennap főzök, és mellette nagyon jó szerető vagyok. Tehát nekem szexuálisan soha nem volt problémám. Ahova én el akartam vinni egy férfit...

- *Akkor mért csalták meg?*

- Ezt nem tudom. Ezt soha nem tudom. Tőlem minden férfi odavan az első pillanattól kezdve. Jön egy nagyon nagy szerelem, szerintem olyat nyújtok egy férfinak, amit nagyon kevés nő tud. És eltelik egy idő, amikor, elmenekülnek tőlem.

- *De mindig magát hagyják el.*

- Igen, mindig elhagynak.

- *Nem maga tapad rájuk?*

- Nem. Én az a típusú nő vagyok, aki hagyja, elvonul. Én férfit életemben telefonon nem hívtam fel. Ha el akar menni, elmehet, soha nem veszekszem, soha nem balhézok, semmi.

- *Menjünk sorba. Már elvált. Mi volt ezután?*

- Megtudtam, hogy van barátnője, és elváltam. Nagyon nehéz volt a válásom, nagyon megviselt. Utána azt mondtam, hogy tizenegy évet éltem meg a férjemmel, tizenegy évig nem volt más szexuális kapcsolat, nem kaptam egy érintést, egy finom simítást, és evvel a lelkülettel ezt borzasztó volt elviselni. Talán két dolog fogott vissza. Az egyik a férjemtől való félelem, a másik, ami még fontosabb volt ennél is, hogy úgy gondoltam, a gyermekeimnek az apjával ezt nem tehetem meg. Tehát amit otthon láttam, tapasztaltam, azt úgy éreztem: amíg én a férjemmel élek, addig tiszta akarok maradni, de nem a férjemnek, hanem a gyermekeimnek. Ha a gyermekeim megtudnák, vagy rájönnének a későbbiekben, akkor én valamit az anyaság ellen vétettem. A gyerekek nem szeretik a nőt látni az anyjukban.

Szóval Pesten jártam akkor főiskolára, végeztem egy vizuális tanár szakot, a Műszaki Egyetemen voltunk elhelyezve. Valami csodálatos érzés volt, mikor tizenegy évig visszafojtottam magamba az összes érzésemet, és akkor megszabadulhattam tőlük. Nem tudja, biztosan nem érezheti, amiről beszélek. Két hetet voltam fent, és akkor azt mondtam, hogy tizenegy évig szenvedtem, tizenegy fiúval fogok lefeküdni.

- *Két hét alatt?*
- Igen.
- *A kollégiumban? Egyetemistákkal?*
- Nem csak. Volt diplomata is.
- *Hát nézzük azt a tizenegyet.*
- Volt egy diplomata, volt egy taxis, volt egy nagy cégnél dolgozó fiú...
- *A típusokat mondja.*
- Mind más. A diplomata például kicsit aberrált.
- *Mert?*
- Érdekes dolgokat csináltunk meg együtt. A szellemisége fogott meg, a nagyon nagy műveltsége.
- *Mi az, hogy aberrált? Akkor maga valami újat tanult?*
- Nemcsak szexuálisan gondolom azt, hogy aberrált, hanem a viselkedésére.
- *Mert?*
- Egy borzasztó nyers ember volt, borzasztó szuggesztív, és hozzáférhetetlennek tűnő valaki, akiben szerintem nagyon mély belső dolgok lakoztak. Elég sokáig tartott ám ez a kapcsolat, öt évig, visszatérő jelleggel. Aztán kihelyezték, és míg ott volt, odarepültem utána. Hogy miben nyilvánult meg ez a dolog? Például olyan dolgokat csináltam meg vele, amiket gyerekkoromban csináltam.
- *Na!*
- Kivonultunk egy üdülőfaluba, és megrendezte a kedves, hogy ő egy orosz nagykövet. Lovakkal és egy tűzoltózenekarral kiálltak, a rendőrök

leálltak...

- *Ezt ő megszervezte?*

- Igen, igen. Vagy például fapados gumikkal lövöldöztük a villamosokat. Máskor meg mentem hozzá, az Andrassy útra, és akkor diplomataöltönyben, fehér ingben, nyakkendőben, ezüst tálcával, pezsgővel, fehér szalvétával a kezén várt, amikor kijöttem a földalattiból. Mindenki nézett, hogy ki ez. Álltunk a földalattiban, és megbeszéltük, hogy bugyi nélkül megyek, harisnya tartóban és miniszoknyában, fehér Chanell kosztümben.

Én ezen a férfin nevelkedtem. Ötöle kaptam meg nemcsak a nőiességemet, hanem mindent; megtudtam, hogy ki vagyok, hogy mire vagyok képes. Mikor egy nő havi szinten 60-70 millió forintot hoz egy cég életébe, mikor a semmiből lesz egy országosan elismert cég, bárhol nyitva álltak előttünk az ajtók. Maximális tiszteletnek örvendtem, fürödtem abban, amit csináltam, fürödtem az erőmben. A férjem mindig azt mondta, hogy mindenre képtelen vagyok, egy számlát nem tudtam kitölteni.

- *Tehát megjött az önbizalma.*

- És a nőiességemet ő adta vissza. Az értékeimet ő erősítette, ő fejlesztette. Olyan boldog négy évem volt az elején, hogy néha még vezetés, tárgyalás közben is folytak a könnyeim, és mindennap az Istenhez imádkoztam, hogy köszönöm. Gyönyörű érzés volt, fürödtem is benne.

- *És hogy ért véget?*

- Úgy ért véget, hogy kezdtem kinőni a céget, helyesebben az ő korlátait. Nehezen fogadta ugyanis, hogy kezdem átvenni teljesen a cég irányítását, és az alkalmazottak hozzám fordultak, őt már meg se kérdezték. Na most egy alkalmazottnak nem mondhatom, hogy figyelj, inkább menjél a főnöködhöz, a legmagasabb szintre, mert ő már nem is tudta követni, hogy én mit csinálok. Tehát én csak mondtam, hogy milyen árut hozzon be, milyen áron, hogyan, és akkor ő csinálta.

- *Ez az ő saját vállalkozása volt, vagy ő is alkalmazott volt ennél a cégnél?*

- Én mindig azt hittem, hogy ez az ő vállalkozása, de az az érzésem és erős gyanúm, hogy nem, mert olyan adatokhoz nem engedett hozzáférni. Volt egy tolmács hölgy mellette, aki ezeket a dolgokat intézte, tehát bizonyos szempontból elzárt bizonyos forrásoktól. Mint később megtudtam, őt is úgy bízták meg, nekem viszont az elején azt mondta, hogy az ő tőkéje és az ő vállalkozása. Mikor már kezdett volna erről a dolgról lehullni a lepel, ráéreztem és rájöttem ezekre a dolgokra, akkor ő ezt nem akarta. Presztízst csinált belőle, olyan dolgokat tett, amivel engem sértett. Én mentem volna előbbre, ő meg mindig lehúzott.

- *Maga meg gondolom, anyagilag nagyon jól járt. Rengeteget keresett?*

- Nem kerestem rengeteget, relatív. Tehát fizetést kaptam, így segített engem, én meg őt. Az ő családja, négy gyerek és az egész pereputty ebből élt, 30 ember fizetését termeltem ki, és nekem volt egy 180 ezer forintos nettó fizetésem. Az akkor nem volt olyan rossz, gépkocsit kaptam, benzinköltséget, mobiltelefonot. Tehát jó volt.

- *Jutalékot nem kapott?*

- Nem. Akkor kezdtek ilyenből is gondok lenni, amikor már nemcsak ösztönösen tettem a dolgom, hanem felmértem az értékét is annak, amit csináltam. Nyilván elkezdtem kérni jutalékot, prémiumot, vagy részesedést.

- *És ő?*

- Azzal indult a cég, hogy majd idővel, ha menni fog a cég, akkor részesülést kapok. De nem. Sőt azért, hogy legyen egy rendes fizetésem, papíron 50 ezer forintot én fizettem az ügyvédnek, mert 40 ezer forintra voltam bejelentve, és azt mondtam egy idő után, hogy én ennyiért így bejelentve nem dolgozom. Én viszem a céget, én dolgozok vele, legalább legyen hasznom belőle.

- *Na most ez a remek ember nem értette meg, vagy netán a férfiúi hiúságát bántotta ez a dolog?*

- A férfiúi hiúságát bántotta, és pontosan itt gondolom azt, hogy őt ellenőrizték valahonnan külföldről, ahol engedélyt kellett kérnie ezekhez a dolgokhoz. Az én fizetésemet ő a saját zsebéből fizette.

- Ez *pitiánerség*.

- Hát igen, ezt aztán én is úgy láttam, és akkor jött a nagy összeomlás. De ezt az embert kétfelé kellett volna választani. Az egyik, amit adott nekem, amit kaptam tőle, és amennyire engem rajongásig imádott. Ugyanakkor érzem az ő kiszolgáltatottságát valaki felé, valami felé. Nagyon csúnyán ért véget ez a kapcsolat, nem is gondolná. Eljöttem a cégtől, jött egy nagy szerelmem, de nem párhuzamosan, hanem ez után. Budapestre mentem, egy illatszer nagykerbe mint beszerző. Tehát az asztal egész másik oldalára. Na most az nekem nem felelt meg, mert előtte azért igazgató voltam, de szó szerint, tehát nekem beosztottjaim voltak, én adtam a feladatokat. És akkor behívott a főnök egy hét múlva, hogy engem úgy szeret mindenki, de nem én vagyok itt a főnök. Úgyhogy elmentem.

- *És mi volt a csúnya vég?*

- Nekem nagyon nagy gond volt, hogy Budapestre járok, fizetésemet elvitte a babysitter, a benzinköltség, az albérletet. Ez így nem működött. A fizetésem arra volt elég, hogy 50 ezer forintért havonta benzinezsek, 30 ezer forintért babysittert fogadjak, megélhetésre alig maradt. Az unokanővéremnél aludtam már három hónapja. Éjjel-nappal dolgoztam, de még ez sem volt elég, a diplomatának újabb tervei voltak. Külföldön akart kereskedni, nekem kellett volna felhajtani ehhez itthon a termékeket. Na most egy hónap után annyi terméket odavittem fehérműből, amennyit csak el tud képzelni, de semmi nem volt jó. Akkor vallotta be, hogy ez nem egy tisztességes üzlet, amihez én csak azért kellettem volna, mert a külföldi megbízók engem ismernek, nekik az én nevem a garancia. Ám büntudata lett, nem akarta tönkretenni ezzel a presztízsemet, így elmondott mindent.

- *Hát ez elég csúnya dolog volt.*

- Egy hónap múlva megkaptam a felmondólevelet. Ott maradtam munka nélkül, minden nélkül, egy fillér nélkül. Pedig a pesti cégnél emiatt, az ígéretei miatt mondtam fel. Egyébként ahogy én kiléptem, 2-3 év alatt

teljesen lelépült ez az egész üzlet. Így lett vége. Szóval itt maradtam munka nélkül. A pedagóguspályán kerestem menedéket, mellette pedig egy olasz cégnél ingatlanügyekkel foglalkoztam

- *És most mi van magával?*

- Na azért közben valamit még meg kell említeni: jött egy nagy szerelem, egy három-négy éves kapcsolat. Nagyon nagy szerelem volt, borzasztóan nagy. Még a beszélgetésünk elején kérdezte, hogy a nők mit szeretnek a férfiban, mit keresnek. Akkor talán nem feleltem rá. Most elárulom. Tudja mit? A nőt.

- *Kifejezetten a nőt?*

- Igen. Tehát egyszerre keresik a férfit, amit én is kidomborítottam, de ugyanakkor keresik a lágyságot. Talán a kedvességet, a finomságot, a saját lelkületét keresik a férfiban. A nők szenvednek, nem tudnak vele azonosulni, nem tudnak vele kommunikálni, nem érzik, hogy mit akar mondani, ha nincs meg ez benne. És ezért vannak a barátnők tiszta értelemben. Önnek ez biztosan eléggé cukros dolog, de hát egy férfinak ezt soha nem lehet elmondani vagy leírni, mert nem érti, nem is érez át soha talán ilyet. Na most a nő viszont nagyon szeret magáról beszélni, az érzéseiről, a nőnek ez a fő értéke, ezért vagyunk mi nők, és nem férfiak, mert annyira más a lelkületünk.

Na ekkor első látásra szerelmes lettem ebbe a férfiba. Elejtettem a termékmintámat, ő fölvette, ránéztem, és én, aki nem vagyok szerelmes típus, akkor elvesztettem a fejem. Mondhatnám úgy is, hogy sosem fogom ezt magamnak megbocsátani, de mindig vágyani fogok egy ilyen érzésre.

Na most az is borzasztó, ha egy férfi nőies lelkületű, tehát nagyon érzékeny, reagál mindenféle kis jelre, mindenféle kis üzenetre, mindenfélére.

- *És ő mivel foglalkozik?*

- Ki tudja? Igazándiból sose tudtam. Egy gyára van, nem akarom megmondani, melyik és hol. Nagyon sikeres üzletember. Nagy szerelem

volt az ő részéről is, de mivel gyenge, mint egy nő, ezért a kapcsolat megmaradt ilyen lelki szinten.

- *Nős volt?*

- Nős, egy nagyon rossz, katasztrofális házasságban. Megismertem a hölgyet is, mert hívogattott. Elraktam tehát őt is egy bizonyos szintre.

- *Hogy ért véget?*

- Kétszer is véget ért, aztán újra összejöttünk. Most is írogat, most is hív, de nem láttam egy éve. Kétszer is elutasítottam, hogy nem szeretnék vele találkozni, de nem tud tőlem szabadulni.

- *Miért nem?*

- Mert nem. Az ember megálmodta ezt a dolgot valamilyennek, úgy éreztem, Ő is ugyanúgy szeret, mint én, nem lenne képes lemondani rólam. Amikor azonban rájöttem, hogy igenis képes lenne elválni tőlem, akkor arra gondoltam, hogy mi keresnivalóm van mellette. Elcsúsztak a dolgok, nem egy nyelvet beszéltünk. Én hagytam el mind a kétszer. Az első szakításkor visszamentem a volt barátomhoz is, másodjára azonban nem volt senki, egyedül maradtam. Nem találkoztunk már fél éve, de az SMS-ek jöttek-mentek, így egyszer rákérdeztem, hogy van-e valakije? Mondta, hogy igen, van. És akkor én nagyon nagy hibát követtem el. Megkérdeztem, hogy szereti-e. Igen, jött a válasz. Ez hat hónappal volt a kapcsolatunk után, és éreztem, soha többé nem fogok így szeretni. Nagyon fájt.

Azt gondoltam, talán ő sem lesz képes soha úgy nőt szeretni. Azóta se mondtam ki egy férfinak, hogy szeretem. Mert én tudom, mit jelentett nekem, és hogy egy nő nem képes kétszer ugyanúgy szeretni. Mindig minden szerelemben mást érzünk, tehát szerelmeket nem lehet egymáshoz hasonlítani.

- *Most mi a helyzet?*

- Most van egy barátom, egy éve ismertem meg. 18 évvel idősebb nálam, és elhitette velem megint azt, hogy nagyon szeret, én is elhitettem vele,

hogy nagyon szeretem. Nagyon jó a szexuális kapcsolatunk, visszaadtam a férfiasságát, újra teljesen férfinak érzi magát.

- *Voltak ilyen problémái?*

- Igen, igen, igen.

- *Hogyhogy?*

- Ő már 50-60 év közötti ember, bár ez nem a kortól függ, hiszen egy férfi negyvenévesen is küszködhet hasonló problémákkal. Nos, hát egy férfi fegyverzet az különbözőképpen áll, működik, keménykedik és minden egyebek. Érti, mire gondolok?

- *Hát hogyne.*

- Nem lehet mindegyiktől ugyanazt várni. Na most én már nem fektetek olyan nagy hangsúlyt magára az aktusra, fontosabbnak tartom a körítést, az előjátékot. Tehát az ő problémája nekem nem volt kellemetlen, nem volt meglepő. Kicsit meglepő volt, hiszen ilyennel azért nem találkoztam sűrűn...

- *Magyarán nagyon meg kellett dolgozni a sikerért.*

- Nem kellett megdolgozni, mert olyan csodálatos volt eddig...

- *Megtalálta a kulcsot hozzá, ez a lényeg.*

- Igen.

- *Ő mivel foglalkozik, mit csinál, milyen típus?*

- Kamionokat értékesít, ad-vesz. Három cége van.

- *Ő is nő?*

- Nem, elvált. Ő független. És most jön a tragédiája a dolognak, amit már vártam, merthogy a férfiak megijednek tőlem egy idő után. Úgy volt, hogy Hajdúszoboszlóra megyünk két hétre augusztusban, ott ünnepeljük az

egyéves találkozásunkat. Nekem körülbelül egy hónapja volt egy folt a fenekemen. Beütöttem. Most is tele vagyok ilyen ütésekkel, érzékeny vagyok rá, elég végigmennem a padok között az iskolában, máris így nézek ki. Egy hónappal ezelőtt megkérdezi tőlem, hogy mi ez a folt? Mit tudom én, fogalmam sincs. Azt mondja, ha ennyire beüti valaki, arra emlékeznie kell.

- *Persze.*

- Mondom nem emlékszem, engem mindennap ütések érnek, állandóan biciklizek, imádok kerékpározni, nagyon szeretek gyalogni, van úgy, hogy négy-öt kilométereket sétálok. Szeretek egymagam is lenni, jól érzem magam a saját társaságomban. Meg Márainak a társaságában. Szóval nem tudom, honnan van ez a folt. Mondta, hogy ilyen nincs. Nekem annyira nem volt fontos a dolog, nem is törődtem ezzel többet.

- *Erre ő?*

- Jó. Eltelt egy hónap, beültünk a kocsimba. Láttam, hogy elkezdi az én kis autóm üléseit előrehúzni, hátrahúzni, benéz ide, benéz oda, na mondom, de jó, hiszen márciusban vettem a kocsit, azóta nem is ült benne, azt hittem, végre átnézi.

- *Egyébként adott hozzá pénzt?*

- Igen. Állítja az ülést, megkérdezi, hogy el lehet-e dönteni. Mondom, mit tudom én, nem próbáltam még ki. Na eldöntötte, síkra feküdt le az ülés. Még ekkor sem kapcsoltam.

Egyszer csak mondja nekem, hogy innen van a folt. A biztonsági öv kapcsolójától.

- *Ott ütötte be a fenekét?*

- Na most egyéves kapcsolat után ez nekem olyan rohadt sértő volt, hogy én azt el nem tudom mondani. Ebből egy kirohanást lett. Ekkor pedig már kiderült, hogy összekeverte az oldalakat, tehát még véletlenül sem származhatott onnan. Teljesen mindegy, levonult Szoboszlóra, itthon

hagyott engem. Könyörögtem, hogy ne menjen, gondold át az egészet, nem vagy normális, ezért elrontani, amit már egy éve várunk, hogy két hetet együtt leszünk. Nem, ennek így kell lenni, mert én biztos megcsalom. Tehát nincs elég önbizalma, féltékeny típus. Lerohant Hajdúszoboszlóra, ahol három nővel együtt volt. Tudom, mert kaptam a híreket a barátoktól. Nem törődött azzal, hogy szenvedek, hogy összetörtem megint, két-három hétig felém sem nézett. Most könyörög, hogy visszajöhessen, hogy kezdjük újra az egészet, de nekem már soha nem lesz olyan, mint régen.

- *Van most jelölt?*

- Persze. Arra vigyázok mindig, hogy a talonban legyen valaki.

- *Ő milyen típus?*

- Teljesen más. Nem üzletember, egyszerű, tanult, intelligens, de...

- *Nős?*

- Nem; elvált, független. 41 éves, egy évvel fiatalabb, mint én, tehát nem felel meg a sorrendemnek és nem fog megfelelni az elvárásaimnak sem, ami, úgy érzem, megint gondokat fog szülni. Érti ezt?

- *Igen. És hol tartanak?*

- Még nem voltam vele együtt, másfél hónapja ismerem. Amikor lelépett a barátom, akkor „vettem elő” a talonból. Most pedig megnézzük, hogy milyen.

Adrienn

„Este történt a botrány, amikor hazaért. Másnap mentem a reggelivel, akkor előadta, hogy mi a helyzet. De ez még hagyján. Pont ott vagyok megint, egyszer csak beállított az asszony. Ott állt a műhely ajtóban, hozzám nem szólt egy szót sem, de a szemével ölni tudott volna. Mondtam, akkor én megyek. Ő eligazította a feleségét, hogy ez egy munkahely, ide ne jöjjön, majd otthon megbeszélük a dolgokat. Zűrös hónap következett, de tudtam, hogy nem lehet vége.”

Harminchat éves vagyok.

Keresgélek. Most épp az internet van soron. Ott próbálok valakit találni. Elég rossz a tapasztalatom, a hirdetőik 70 százaléka nős ember, és csak barátnőt szeretne. Ugyanaz a kör van mindenhol.

Ők is próbálkoznak. Rengeteg nős ember szélhámoskodik. Ha a második, harmadik levélváltás után nem ad meg telefonszámot, akkor biztos, hogy szélhámos. Mert mi másért levelezget az ember? Ha társat keresek, akkor nem regényt írok. Mit lehet írni három levélben? Kettőben leírom a szokásos sablonos dumát, aztán úgyis a személyes találkozás a lényeg.

Akár meg is találhatom azt, aki nekem jó. A pakliban minden benne van. Az előző kapcsolatomban, egy belga fiú is onnan jött.

Kiskunhalason születtem 1965-ban. Eredetileg pestiek voltunk. Édesapám katonatiszt, édesanyám intézetvezető főnövér. Egy átlagos család annyi különbséggel, hogy tizenhét évi házasság után a szüleim elváltak, édesanyám egyedül nevelte fel a bátyámat és engem.

Az apám ivott. Nem tudta megállni. Tipikus honvédségi tünetek, annak a kornak a jellemzője.

Agresszív volt olyankor. Veszekedtek, még az volt a legkevesebb... Verekedett is. Egy alkalommal édesanyám összepakolt és elmentünk.

Mezőgazdasági szakközépiskolába jártam. Afrikai állatkutató akartam lenni, és gondoltam, hogy az állatok felé így indulok el, és majd megyek tovább.

Imádom az állatokat. Hatéves korom óta kutyám van, állatbolond vagyok.

Aztán az álom véget ért. Ráébredtem, hogy elsősorban pénzt szeretnék, mert tényleg olyan nehéz körülmények között éltünk, hogy a zsíros kenyér is szint volt.

Nagyon rossznéven vettem, hogy egyszerűen nincs pénzünk semmire. Az osztálytársak... Kiskunhalas környéke gazdag hely, sokan 1500-as Zsigulival jártak negyedikbe. Én meg buszoztam.

Vácon kezdtem el a mezőgazdasági technikumot, gondoltam, egy kis pénz összeszedése után majd folytatom. De ebből nem lett semmi, mert abbahagytam és elkezdtem dolgozni egy híres állami gazdaságban.

Ott kezdtem el gyakornokoskodni, de mivel az felszámolódott, megszűnt, új vizekre eveztem. Abban az időben is már három helyen dolgoztam egyszerre. Elvállaltam mindent, amit lehetett, többek között maszek halászlétészta-készítőnél csomagoltam tésztát este, újságot hordtam reggel, az Állami Biztosítónál voltam ügynök napközben. Abban az időben, 1985-86 körül nagyon jó volt, amikor 3500 forint volt a havi fizetésem, a biztosítónál pedig kerestem 7500 forintot egy hónapban. Ha anyagilag nem is hozott rendbe, de elindított, meg tudtam venni az első lakásomat, de akkor már pörögtek velem a dolgok. Már nem volt elég az egyszobás lakás, kétszobás kellett. Nem volt elég a kétszobás lakás, családi ház kellett. Nem volt elég a Zsiguli, a Trabant, a Fiat, mindig újabb jött.

Jól pörgettem a dolgokat, az biztos, viszont tíz évem ráment arra, amíg anyagilag rendbe jöttem. Abban az időben megpályáztam egy amerikai mezőgazdasági ösztöndíjat, de nem kaptam meg, az nem sikerült...

Amikor otthagytam a kombinátot, egy városüzemeltetési kft-hez kerültem mint üzletágvezető. Veszteséges „boltot” vettem át, amit fél év alatt felpörgettünk, és attól kezdve csak nyereséget termelt. Ezt csináltam kilenc évig. Jól ment.

Temetkezés volt, meg temetőfenntartás.

Üzletágvezető voltam, és felettem volt egy ügyvezető igazgató. Jól kerestem, jók voltak a prémiumok, hozzáteszem, hogy azt sem tudtam a temetkezéstről, hogy eszik vagy isszák. Férfi üzletágvezetőt akartak. Hogy én lettem, az teljesen a véletlen múlt, mert egyszer bementem az igazgatóhoz és azt mondtam, hogy miért ne lehetne egy nő ebben a beosztásban. Akkor ő azt mondta: „Tudja, ember, hogy itt mik vannak? Milyen alkoholisták és milyen kvalifikált emberek dolgoznak a temetkezésnél?” Mondtam neki: fogalmam sincs, de nem lehetnek rosszabbak, mint a szarpucolók a szarvasmarha-telepen.

Azt mondták, hogy adnak nekem egy sanszot. Fél évet kaptam, veszteséges volt az üzletág teljesen, és az volt az alku tárgya, ha ezt én rendbe hozom, vagy legalább is a fejlődést elindítom valamilyen szinten, akkor beszélhetünk róla.

Röviden, hogy mit is csináltam...

Először is kirúgtam, akiket fölöslegesnek tartottam. Egy irodában például hárman nem csináltak semmit. Úgy gondoltam, hogy elég oda egy ember is, de ha kell, akkor én is beülök. Ha szorít a cipő. Tehát eleve már két ember munkabéréért itt megfogtam, és tudni kell, hogy a munkabér az, ami a közterhek miatt rengeteget elvisz. Ugyanakkor leállítottam a három gépkocsiból egyet, beosztottuk jobb menetrend szerint a szállításokat, nyitottunk vidéken is lerakatokat.

Bejött. Félév alatt nullára felhoztuk. Az érdekesség az, hogy mivel nő voltam, egy év próbaidőt kaptam, és még akkor sem véglegesítettek. Nem is tudom, hány milliós nyereséget hoztunk az egy év alatt, és csak utána lett rendes szerződés.

De ez az egész nem is erről szól.

Szerelemről. Beszélek inkább arról...

Egyszerű, sima lakatos ember volt. A cégnek volt egy nagy telepe a város szélén, az úgynevezett város szélén, ahol az autójavító műhely meg az

építőipar különböző felszerelései voltak. Nekünk meg egy koporsóraktárunk. Ott volt raktáros természetesen. A szomszédban volt a műhelye.

Pont tíz év volt köztünk.

Itt van előttem ma is...

Jóképű, 185 körüli magas, barna. Munkásruhában is úgy feszített... Jól állt rajta, baromi jól... Széles váll, mellkas, minden, ami kell, egy jó kiállítású férfi.

Intelligens ember volt, olvasott. Bár ezt akkor nem tudtam még, csak azt, hogy egy lakatos, ott dolgozik, jön-megy, gyönyörű szemekkel, gyönyörű mosollyal. Persze már voltak gyerekei... Harmincöt éves korra egy férfinak két gyerek dukál.

Lakatos, nem lakatos... Láttam benne valamit...

Olyan kisugárzása volt, amit nem lehet általánosságban elmondani. Egyszerűen a szemei, ahogy járkált a műhelyben, vagy bent voltam a mi raktárunkban, és hallottam, ahogy füttyült, amikor dolgozott - mentek a rádióban a slágerek- és majd kiszakadt a tüdeje, úgy füttyült, ahogy kalapálta a vasat. Először csak átmentem, mert valamelyik emberem ott bénáskodott, kellett egy harapófogó. Gondoltam, átmegyek a szomszédba, kell, hogy legyen egy harapófogó a házban.

Ez volt az első belépőm hozzá. Bementem, bemutatkoztam, hogy én vagyok, innen vagyok és nekünk egy harapófogó kellene.

Amikor visszavittem, már nem két percig tartott a beszélgetés, hanem tízig. Így indult... Aztán már kinn az udvaron is összefutottunk, pár szót beszéltünk.

Sűrűn kijártam a koporsóraktárba, hogy valamilyen indokkal közel legyek hozzá.

Persze, milyenek ezek a nős emberek... Mint később megtudtam ő sohasem gondolta volna, hogy szóba állok vele, hogy kikezdenék...

Vékony voltam abban az időben. Kosaraztam, de amikor abbahagytam, tíz kilót magamra szedtem, ami aztán egy év alatt vissza is ment. Hál' Isten ilyen alkat voltam mindig, kicsit kevesebb a hasam, a fenekem...

Na, szóval ott nyüzsögtem körülötte...

Az már nem volt jó, hogy harapófogó, az túl szimpla volt, ettől okosabbat kellett kitalálni. Akkor jött az isteni szikra: volt egy új kiskutyám, mert a másikat el kellett altatni, és mivel a második emeleten laktam, féltem, hogy kiesik az erkélyen, mondtam, valamit találjon ki nekem oda az erkély aljára, valami rácsfélét...

És akkor jött, felvonult, szemrevételezett, hozzáteszem, hogy akkor volt nekem egy Barkas szolgálati kocsim is, azzal rohangáltam többek között, és én vittem ki a mestert.

Fölvittem, megmutattam neki, hogy miről van szó, jól lerajzolta, pontos méretet vett, mentünk vissza.

Semmi. Célzás se, semmi. Másnap bementem megnézni, hogy áll. Mondta, hogy készen van, le kell festeni. Akkor lefestette. Kérdeztem, mikor ér rá, mikor vihetem ki. Persze, még magázódtunk. Kivittem, fölszerelte, elpoénkodtam, semmi.

Hát ez nem igaz...

Már a fene evett meg. Visszafelé felajánlottam neki a kocsiban, hogy tegeződjünk, ha már ennyit jár a kutyám miatt hozzánk. Akkor jött az az ötlete, hogy jó, de ne itt, hanem azt már pezsgővel kellene szentesíteni.

Jó, mondtam, akkor, majd megbeszéljük...

Itt én már visszakoztam egy kicsit attól, hogy az övé legyen a főszerep.

Rá egy pár napra állt a Trabantom a telepen, akkor odaszól, hogy ott van az autóban. Mi? Odamegyek, ott egy üveg pezsgő. Mondom: és? Én is

mentem tovább, nem lehetett ott abban az időben nagyon álldogálni...

Egy vagy két óra múlva megint arra „kellett” mennem „véletlenül”, és akkor megbeszéltük, hogy akkor ma feljön este hét órakor és meglesz a pertuivás. Így indult a kilenc év.

Az első együttlét...? Mondjam azt, hogy fantasztikus volt? Nem biztos, hogy igaz lenne. Inkább úgy mondanám, hogy a kilenc év megszépíti az első együttlétet. Sokkal nagyobb várás volt, mint talán... De utána jól összecsiszolódtunk, ezt a kilenc év is bizonyítja.

Már az első perctől tudtam, hogy neki van családja, ez nem volt téma.

Nagyon becsültem, mert soha nem szidta a feleségét, olyan volt, amilyen. Egy egyszerű nő. Három műszakban dolgozott egy szövőgyárban, gép mellett.

Hogy imponált-e neki az én beosztásom? Nem tudom, de nem is érdekelt. Biztos, hogy nem szégyellte. Neki például olyanok tetszettek, hogy a Trabanton kicseréltem az index-egőt, mert kiégett, és nem vittem a műhelybe, vagy beültem a Barkasba és vezettem. Tehát a talpraesettség, hogy nem sírok, ha valami van. De biztos más is. Azt nem hiszem, hogy az imponált volna neki, hogy én üzletágvezető vagyok.

Sosem mentünk el közösen, akár csak két napra is, olyan nem volt. Viszont hetente majdnem minden nap a Balatonon voltunk.

Abban az időben az önkormányzati lakásoknál nagyon sok külsős munkát kellett elvégeznie. Reggel megmondták, hogy mi a feladat, fogta és elment, ha kérdezték, kint van területen. Volt olyan, hogy este hétkor ment oda megcsinálni, mert akkor értünk haza, de volt olyan, hogy én kikértem az építészettől, hogy most a temetkezésnek kellene dolgoznia.

Az első másfél, két évben ugyanaz a tipikus szerető voltam, mint a többi, tehát azt akartam, hogy elváljon, gyerek legyen. Az a tipikus felállás, amiről azt hittem, hogy ideális. Rájöttem később, hogy ez nekem nem megy.

Felmértem a helyzetet, hogy ott kellene hagyni mindent. A gyerekeit ugyanúgy nevelni kellene, tehát anyagilag ellátni, találkozni. Nemcsak a pénzről szólt a dolog. Felajánlottam, hogy veszek neki egy lakást. Az alattam lévő lakást akkor árulták, gondoltam, megveszem neki azt a lakást, hogy még azt se érezze, hogy csak nálam van.

Vagy két évre rá megtudta a felesége, hogy mi az ábra. Állítólag az egyik temetőszolga volt, akit én korábban kirúgtam.

Este történt a botrány, amikor hazaért. Másnap mentem a reggelivel, akkor előadta, hogy mi a helyzet. De ez még hagyján. Pont ott vagyok megint, egyszer csak beállított az asszony. Ott állt a műhelyajtóban, hozzám nem szólt egy szót sem, de a szemével ölni tudott volna. Mondtam, akkor én megyek. Ő eligazította a feleségét, hogy ez egy munkahely, ide ne jöjjön, majd otthon megbeszéljük a dolgokat. Zűrös jó hónap következett, de tudtam, hogy nem lehet vége.

Bár volt egy alkalom, amikor szóltam neki, hogy hagyjuk abba, mert nem éri meg. Ez akkor volt, amikor a gyerekek megtudták.

A fia sokat járt ki a műhelybe, és ott összefutottunk. Többször volt, hogy felvettem, vittem az iskolába én. A kislányt is alapvetően így ismertem meg. Vagy volt a kislánynak bulija, kibérelték az éttermet, ami nálunk volt. Segítettem, vittem a zenei felszerelést, vagy ami kellett.

Amikor a gyerekek megtudták bizonyosra a dolgot, a lánnyal utána nem találkoztam többet soha, a fiúval nem volt gond, azzal továbbra is beszélgettünk, ha összefutottunk.

Sok minden összetarthat két embert... Minket... szerintem a szex, a közös munkahely, a kapcsolat, azok a beszélgetések, a figyelmességek.

Apró dolog, de ha bemegyek a boltba és meglátok egy olyan csokit, amit még nem evett, fogtam, vettem neki. De ugyanúgy ő is. Ez a kicsi figyelmesség is sokat jelenthet, és természetesen a hálósobában is... Mondhatom, hosszú távon ő volt a legjobb az összes barátaim között.

Úgy négy éve voltunk együtt, amikor szerettem volna tőle egy gyereket. Rettenetesen odavoltam, hogy nekem gyerek kell. A barátnőim mondták, hogy nem vagyok normális, de én normálisnak tartottam volna a dolgot. Ő azt mondta akkor, hogy várjunk még. Utána elmúlt ez az érzés, és azóta sem jött elő. Van három gyereke a bátyámnak, imádom őket.

Aztán egyszer csak vége lett.

Tudni kell, hogy én rettenetesen vágytam Amerikába.

Az utolsó másfél évünkben már bennem volt az elégedetlenség az én kis életemmel. Unatkoztam, változtatni akartam mindenben, de nem úgy, hogy férjhez megyek és gyereket szülök, hanem csak egyszerűen változtatni akartam. Ez nagyon összetett dolog volt.

Elkezdtünk közösen egy vállalkozást, hogy megtaláljam a helyem, hogy ettől majd újra szárnyakat kapok, újra ötleteim lesznek. Dianás cukrot csináltunk.

Volt egy újsághirdetés, hogy dianás cukor-készítő berendezés eladó. Elmentünk megnézni, megvettük, és alkalmazottakkal elkezdtük csinálni.

Nagyon jó üzlet volt. Úgy, hogy nem boltoztunk. Nem volt időm, meg neki sem, hogy elmenjünk boltokba árulni. Napi tízezer cukor készült. Nem tudtam találni olyan nagykereskedőt, aki egyben elvinné. Nekünk olyan kellett, ahol légkondi van, mert a cukor, a csokimáz nyáron megolvadt. Olyan, aki nyáron is tudja vinni, és országosan teríti. Bementem egy MOL-kúthoz és látom, hogy ott nincs ilyen cukorka, de légkondis. A MOL-kúthoz nem lehet bejutni csak úgy, hogy odamegy a boltba, be kell listáztatni a központban, legalább is akkor így volt. Kedvencem volt a Szamos-féle marcipán, és megláttam, hogy ott van. Elkezdtem nyomozni, hogy a Szamos marcipánt ki forgalmazza, milyen úton jut be. Megtudtam, hogy van egy pesti cég, amely a MOL-lal is kapcsolatban van. Fogtam a telefont, felhívtam a vezetőjét, mondtam neki, hogy ki vagyok és felhívtak minket, megkötöttük a szerződést, és egy az egyben elvitték az összes cukrot. Nem kellett nekünk keresgélni semmit. Belistáztatták a MOL-kútnál, és tényleg jól ment a dolog, de a gyártó az, aki a legkevesebbet fog rajta, mire odakerül a MOL-kúthoz. A másik, ami nagyon nehéz volt, a

KÖJÁL. Egymillió forintot kért csak azért, hogy fusson a szekér, megadja az engedélyeket. Mondtam nekik, hogy nekünk egymillióért nagyon sok cukrot kell elkészíteni. Így egy évig hivatalosan, egy évig feketén dolgoztunk. Most csak a KÖJÁL-t említettem, de mondhattam volna a környezetvédelmi hatóságot vagy a tűzoltókat.

Persze ez párhuzamosan ment a temetkezéssel.

Jaj, de akkor nekem már nagyon mehetnékem volt!

A szeretőm magát okolta az én nyughatatlanságomért, hogy ő nem tudja nekem megadni, amit szeretnék, ezért vagyok elégedetlen, és emiatt akarok elutazni. Én is szerettem volna természetesen, ha Spanyolországba vagy Krétára nem egyedül kell elmennem nyaralni, hanem ő is eljön.

Amerika? Egy nagy csalódás volt...

Nekem mindig az a hely volt, hogy oda el kell jutnom. Ezen dolgoztam már rég, hogy kijuthassak, de nem sikerült semmi úton. Nem turistaként akartam kimenni, mert két hét kevés lett volna. Rettenetesen untam már a temetkezést, azt, hogy minden úgy pörgött, ahogy akarom, volt pénzem, nem volt gond, hogy bemegyek és megveszek egy vadonatúj autót, vagy elmegyek nyaralni. Nem vagyok gazdag most sem, és nem is voltam, de a tizenéves koromhoz képest nekem ez rengeteg volt. A temetkezésnél már annyira jól mentek a dolgok, mindenki tudta, hogy mi a feladata, ment minden és teltek az évek, és ugyanaz volt, hogy jött a halottak napja, hogy meghalt a Kis Pista, ugyanaz volt, hogy ősszel több a halott, nyáron pangás van...

Valószínű, hogy a szívbetegség miatt van az, hogy ősszel, amikor jönnek a frontok, ősszel elindulnak az idős emberek. Ez tart úgy februárig, márciusig.

És akkor minden egy csapásra összejött...

Egy pécsi fiatal házaspár segített kijutni. Ők kint éltek, munkaközvetítéssel foglalkoztak.

Itthon egyik percről a másikra bezártam az ajtót és felmondtam. Rendesek voltak, mert szép végkielégítést kaptam. Azt én azért szépen elraktam...

Egy bőrönddel érkeztem ki az „álmok országába", a rizikó benne volt, hogy várnak-e kint a Kennedy Repülőtéren vagy sem. Senki más ismerősöm nem volt, csak ezek a pécsiek.

De kimentem és vártak. Elvittek Brooklynnak a legsötétebb negyedébe, de szó szerint a legsötétebbe.

1998-ban volt. Úgy terveztem, hogy az első időben mindenféleképpen dolgozni szeretnék, iskolába járni, angolul tanulni, és valamit kitalálni. Nem akartam zöldkártyát, és nem akartam életem végéig ott maradni. Tízezer dollárért ígértek akkor zöldkártyát.

Megérkeztem, a pécsiek elvittek Brooklynba, és kapásból kérték az útlevelemet. Mondtam nekik, ez így nem működik, útlevél nincs. Azt mondták, akkor itt az ajtó, el lehet vonulni, ha akarok. Most már ismerem New Yorkot, ez tényleg Brooklynnak a legsötétebb része volt, hova mentem volna éjjel egy órákor, amikor azt sem tudtam, hogy értünk oda. Odaadtam az útlevelet.

Nekik egyhavi fizetést kellett adni az állásközvetítésért, ez volt a buli az egészben. Az útlevél volt a biztosíték, hogy nem lépek le addig, amíg az értem kifizetett pénzt vissza nem hozom.

Az útlevelet később visszaadták. Két napon belül tényleg állásom volt, nagyon jó helyen.

Babysitter lettem egy zsidó családnál, zöldövezetben.

Tizenegy éves ikergyerekek voltak, akikre vigyázni kellett, reggel fél nyolckor elmentek iskolába, háromkor hazajöttek, fél négykor mentek a zsidóiskolába, és este hétkor jöttek haza.

Nekem az ágyat kellett elrendezni, a mosógépbe berakni a szennyest, a szárítógépbe átrakni, vissza a szekrénybe. A gyerekekért elmenni a 740-es BMW-vel, napközben meg iskolába mehettem.

Ezért járt heti 400 dollár, plusz teljes ellátás.

Egyedül az intimbetétet kellett nekem megvennem. Minden mást adtak. Tényleg nagyon jó helyem volt.

Aránylag normális emberek voltak. Volt, amikor hangsúlyozták a felsőbbrendűségüket, például nem lehetett velük együtt vacsorázni, de még a konyhába sem menni, mindig meg kellett várni, amíg ők megvacsoráznak. Addig a telefont sem használhattam.

Emlékszem, hogy például a metrókártyát odaadta a nő. Ők metróval jártak be, nem kocsival. És akkor odaadta hétvégén a metrókártyát, hogy azzal menjek be New Yorkba. Ezt persze el kellett kérni, nem úgy volt, hogy lerakta az asztalra. Minden szombaton délben elvárta, hogy odamenjek és kérjem: a metrókártyát odaadod? Persze, tessék, nagyon szívesen. Magától nem.

Ahogy kimentem, rá másfél hónapra megismerkedtem egy negyvenéves erdélyi származású férfival. Egy magyarok által szervezett buliban futottunk össze. Ő 11 éve van kint, amerikai állampolgár, mint menekült jutott ki. Építész cége van, belső munkálatokat végeznek, festik a lakásokat.

Negyvenéves volt, független. Saját családi háza volt, ami Amerikában ritkaságnak számít. Három autó állt az udvarban, de ez ott nem nagy dolog, mert legalább kettő mindig van.

Hamarosan otthagytam a családot, és odaköltöztem hozzá. Örültem, hogy nem vagyok egyedül. Nagyon rossz ám ott kinn egyedül. Az ember kimegy, és hiába vannak ott lányok, ott igazán nincs az a magyar összetartás.

Összeköltöztünk. A vízumom érvényes volt, szépen indultak a dolgok. Aztán...

Nekem nagyon nem tetszett az a tipikus amerikai feleség életmód. Ahogy ott a gyerekeket nevelik... A széltől is óvják őket. Leesett egy kis hó, de csak akkora, hogy délutánra már el is olvadt, már bezárták az iskolát, hogy jaj, szegénykék, nehogy bajuk essen. Leállították az iskolabuszokat. Szerintem elmebeteg. Én örültem, ha esett a hó, és úgy mehettem

iskolába. Sok ilyen apróságot láttam, amikor már együtt éltünk, és rájöttem: én nem akarok amerikai feleség lenni. Mert már ott tartottunk.

Mondta, hogy ezt majd megszokom, de én nem amerikai vagyok. Én azt láttam, ha ide szülok egy gyereket, és nem fogom bírni ezt a típusú életet, akkor mi lesz? Az én gyerekem Magyarország és Amerika között ingázik? Ha felnőtt és tíz-tizenegy éves lesz, akkor majd harcolunk, hogy kinél legyen?

Rövid idő volt. Két hónap alatt beláttam, hogy ez nem megy, nekem haza kell jönni.

Amikor már együtt él egy férfi meg egy nő, akkor sok olyan dolog előjön, amit nem tudnak elviselni. Amíg szombaton délben eljön értem, és kedden reggel visszavisz, vagy hétfőn este, az úgy szép és jó. De amikor a mindennapokban együtt vagyunk, akkor már úgy elengedi magát, akkor már megváltozik. Este hazajön, leveszi az inget, leveszi a nadrágot, és abban a cucuban, amiben egész nap volt, fogja magát és lefekszik. Se egy fürdés, semmi.

Ne nyúljon így hozzám. Tehát itt kezdődtek a bajok.

Ez is, meg a dohányzás. Oké, dohányozzon valaki, de legyen neki egy kultúrája. Én nem szeretek hamutartóval csókolózni.

A mai napig sem vette tudomásul, hogy otthagytam. Két hete írt éppen egy e-mailt, hogy most már mondjam meg, hogy mi volt vele a bajom.

Azt mondták a barátnőim, hogy elmebeteg vagyok. Szüljek neki egy gyereket, jöjjenek haza a gyerekekkel, fizeti az asszonytartást, nekem itthon életem végéig nincs dolgom. Mondtam, ez elmebetegség, egyrészt a gyerekeknek kellene az apja is, másrészt én nem tudok otthon ülni és malmozni.

Körülbelül egy évet voltam kint.

Fogalmam sem volt, hogy mit fogok csinálni. Hazamentem Kiskunhalasra. Feladtam hirdetések interneten, újságokban, mindenhol, hogy itt vagyok,

megjöttem, szuper vagyok, meg minden.

Elsősorban személyi titkári, ügyintézői, magánsofőri állást kerestem, meg szerettem volna valamire vállalkozni, csak nem tudtam, hogy mire. Elképzelésem sem volt, hogy milyen vállalkozást találjak ki.

Megismerkedtem egy siófoki vállalkozóval, akinek a személyi titkára lettem. Nagyon jól kerestem, és nagyon keveset kellett dolgozni. Soha nem tudtam, hogy mit kell csinálni.

Volt egy állásidő, tehát azért, hogy otthon voltam, fizetett egy összeget. Amikor üzleti megbeszélésekre, vacsorákra kellett mennem, akkor naponta fizetett. Az üzleti tárgyalások nekem azt jelentették, hogy a feleségeiknek 1 millió 200 ezer forintért vettem nyakláncot, vagy tigrisbőrt a kandalló elé. Ez egy nagymenő vállalkozó volt.

Csak arra kellettem, hogy vele menjek. Ott volt a felesége is sokszor.

Volt egy huszonhárom éves barátnője is.

Ezt azért hagytam ott, mert féltem. Le kellett volna vele mennem Szicíliába két hétre üzleti tárgyalásra. Én nem tudok olaszul, ő pedig perfekt olasz. Nem igazán értettem, hogy miért kell lemennem, mit csináljak, végül nem mentem el. A barátom sem engedett. Lehet, hogy túl sok krimi olvastam.

A visszaérkezésem után rövid ideig együtt voltam a régi szerelmemmel.

Ő volt anyu után az első, akivel találkoztam. Amíg kint voltam Amerikában, szinte végig leveleztünk, heti váltásban. A kapcsolatunkról minden családtagja tudott. Volt, hogy az édesanyja főzött rám, mert az anyukám kórházban volt. Amikor visszajöttem, úgy éreztem, vége, nem volt bennem semmi csízió.

Ő folytatni akarta. Én nem.

A másik barátom...

Nagyon sokat interneteztem Amerikában, és amikor hazajöttem, folytattam, és véletlenül találtam őrá. Megkapott a Nick név, írtam neki egy mondatot.

Erre visszaírt, amin már ott volt az aláírása, a teljes neve. Rettenetesen meglepődtem, mert ilyen nevű kémiantanárom volt. Visszaírtam neki, hogy így hívták a kémiantanáromat. Azt írta, hogy ha kiskunhalasi vagyok, akkor az ő apja volt. Ez volt szerdán, pénteken már együtt vacsoráztunk Kiskunhalason, utána együtt töltöttük az egész hétvégét.

Tavaly áprilisban vége lett.

Mert nem akartam odaköltözni hozzá.

Hétvégékre jó volt. De ha vele kellene élni, már nem volna jó.

Azóta?

Nekem van egy belga ismerősöm, aki megtudta, hogy itthon vagyok. Mondta, hogy alapítana Magyarországon egy céget, és mit szólnék hozzá, ha teljesen rám bízna. Mondtam neki, hogy beszéljük meg. Azóta vezetem a bőrdíszműves cégét

Jól megy. Nincsenek napi gondjaim...

Mit szeretnék? Igazából még magam sem tudom. Egy normális fazont, akit én is szeretnék, ő is szeretne, de meghagyná nekem az önállóságot, tehát nem kellene azt a tipikus feleségszerepet eljátszanom.

Nem tudok otthonülő típusban gondolkodni.

Zsuzsanna

„Amikor márciusban tüdőrákos lett, ki kellett találnom egy teljesen más stratégiát. Tudtam, hogy a szexnek, meg az együtt sétálásoknak szinte vége. Hiszen nyugdíjban van, a családja mellé kényszerül, onnan öt perc szabadidőt nem tud magának keríteni, viszont valahogy erősítenem kell benne a lelket. Olyan kapcsolatokat kezdtem kiépíteni, melyeken keresztül megtudok róla valamit és támogathatom, különben meghal.”

- *Mikor ment férjhez?*

- Tizenkilenc évesen egy fiúhoz, aki nagyon szerelmes volt belém. Szokványos történet, örültem, hogy elkerültem otthonról, szerettem, és nagyon jólesett, hogy szeret engem.

- *Még mindig?*

- Igen, még mindig szeret

- *Még mindig a férje?!*

- Még mindig a férjem. Huszonnyolc éve. Ő a két gyerekem apukája.

- *Mikor született?*

- Két évvel idősebb nálam, 1952-ben.

- *Milyen volt a családi háttérük?*

- Mind a ketten elvált szülők gyerekei vagyunk, ami eléggé meghatározó. Az ő anyukája egy adminisztrátor, az apukája pedig alkoholista volt, meg is halt. Apukám újságíró volt, anyukám titkárnő. Tehát nem volt nagy közöttünk a társadalmi különbség. Én érettségi után voltam, ő éppen az édesapja alkoholizálása miatt akkor még nem érettségizett, de legalább olyan olvasott volt, és legalább annyit tudott, mint én.

- *Mivel foglalkoztak?*

- Ő vasutas volt, én gyermekgondozónő. Közben nőttek a különbségek, ahogy az sokszor lenni szokott, sajnos nem a férfi javára. Főiskolát és egyetemet végeztem időközben, ő is megtehetette volna, próbált is felvételizni, de a szorgalma hiányzott, nem a tehetsége. Én viszont kezdtem megvalósítani önmagam. Tehát azzal foglalkoztam, ami érdekelt, amit szerettem, vagyis gyerekvédelemmel, családgondozással.

- *Gyerekek mikor jöttek?*

- Szörnyen ügyetlenek voltunk mind a ketten. Másfél évvel a házasságunk után jött Erika, rá öt évre Zsolt. Jól megterveztem az életünket. Elég kényelmes voltam ahhoz, hogy mire a kislányom iskolába megy, addigra otthon lehessenek Zsolttal az első két évben.

- *A férjéből hiányzott a becsvágy? Vagy egyszerűen lusta volt?*

- A férjem mindig elégedett volt önmagával. Tudása kielégítette a becsvágyát. Ha vendégek jöttek hozzánk - sok barátunk volt -, mindig ő volt a műveltebb. Szellemi társasjátékok kérdései közül valamennyit én is tudtam, de ő okosabb volt. Sokat olvasott, valami mégis hiányzott belőle. Anyaszívű apa volt, szerepcserében voltunk.

- *Ön volt a keményebb, a tudatosabb?*

- Igen, ő viszont katonázott a gyerekekkel, mesét mondott nekik, játszott velük. Én voltam az, aki könyv szerint foglalkoztam velük. Sokat beszélgettünk, kirándultunk. A férjem érzelmes ember volt. Nagyon szeretett, nagyon büszke volt rám is, meg a gyerekeire is. Kívülről, belülről, szóval mindenhowyan nagyon elégedett volt. Igazán nekem sem volt bajom, de nem voltam szerelmes. Tehát nem éreztem vágyat. Jól elvoltam, nem volt probléma az érintésével, mentek a dolgok, azt gondoltam, hogy ez így a normális. Ő meg nagyon jól érezte magát ebben a szerepben. Azt szokta mondani, hogy soha rosszabb évünk ne legyen.

- *A mai napig nem tud arról, hogy magának van egy másik élete?*

- Így van.
- *Maga most 46, ő meg 48 éves. Ha most vele készítenék interjút, akkor ő elmondaná, hogy tüneményes felesége, sikeres gyerekei vannak. És mit mondana a férje a szexuális életükről?*
- Sokkal többet szeretné, mint én, de végül is megérti, hogy fáradt vagyok, rengeteget dolgozom. Tipikus eset, nem?
- *Nevetgélünk ezen, de tulajdonképpen úgy is meg lehet csinálni egy férfit, hogy attól még becsüljük.*
- Szeretem a férjem. Soha nem volt előtte kapcsolatam, másfél-két évtized eltelt úgy az életünkből, hogy eszembe se jutott, hogy jöhet még valaki. Természetes volt, hogy mindenről beszélhetünk, és nekem nagyon furcsa, nagyon nehéz ez a kettősség. Szívem szerint bevallanám neki, de tudom, hogy ez a házasságunk végét jelentené.
- *Összeomlana?*
- Összeomlana, de ma már nem kell attól félnem, hogy alkoholistává válna.
- *Túl gyenge ember ahhoz, hogy megálljon a lábán?*
- Ma már nem. Mellettem megerősödött. Nagyon agresszív volt, de elmentünk egy pszichiáterhez segítséget kérni. Talán magamat mentegetem egy kicsit ezzel.
- *Maga önző?*
- Egoistának gondolom magam.
- *Tehát úgy gondolja, hogy magának egy teljes életet kell élnie, és ehhez hozzátartozik a szerelem, a szex.*
- Engem csak hosszú gyepción lehet tartani, nekem kell a szabadság. A hosszú gyepció azért nem azt jelenti, hogy lefekszem fűvel-fával, nem erre van szükségem. Apukám egy vadember, ő is ilyen szabad fajta. Férjem

viszont tradicionális, szeretné, ha állandóan együtt ebédelnék, és kézen fogva mászkálnak mindenhova.

- *Lehetőség szerint megpróbálja ezeket a vágyait kielégíteni?*

- Nem.

- *Teljesen ellenáll?*

- Már nagyon régóta. Soha nem voltam Hamupipőke, főiskolát végeztem, konferenciákat tartottam, könyvet írtam, felneveltem a gyermekeinket. Mozgalmas életem volt. De amíg a gyerekek kicsik voltak, addig befőztem, rendszeresen főztem, a kávé odavittem neki, szóval rendes kis asszony voltam.

- *Gyerekek még otthon vannak?*

- A fiam otthon van, a lányom a barátjával él. Az átlagnál jóval tehetségesebbek. Erika ugyan tizenégy és tizenhat éves kora között anorexiás volt - amit én a szülői szerepcseréből vezettem le -, de én keményen kikezeltem.

- *Mi ennek a lényege, és hogy lehet ezt kikezelni?*

- Erika nagyon könnyen tanult, mindig kitűnő volt, és aztán váratlanul fogyni kezdett, nem evett, de ezt nagyon ügyesen titkolta.

- *Ez idegrendszeri probléma, éppen ezért nehéz gyógyítani.*

- Egyáltalán nem lehet gyógyítani, bele is lehet halni. Egy idő után azért felismertem, de egy ilyen tehetséges gyerek mindenkit átver. Tehát a pszichológustól kezdve az orvoson keresztül mindenkit. Amikor tizenégy évesen 47 kilóról 34-re fogyott és elmaradt a menstruációja, akkor azt mondtam, hogy kész, most az érzéseid, a lelked félrerakom, és csak a tested érdekel. Meggyógyítottam, igaz erőszakos módszerekkel. Ezért sérült kicsit a kapcsolatunk. Nehéz volt, egyedül voltam, de túléltek.

- *Akkor beszéljen arról, hogyan robbant a szeretője az életébe.*

- A nagy Ó?
- *Csak ő volt? Egyedül ő? Más nem volt?*
- Nem volt soha senki.
- *Se előtte, se azóta?*
- Nem.
- *És ez hány éve tart?*
- Nyolcadik éve.
- *Akkor elég későn szánta rá magát.*
- Negyvenedik születésnapomon. Sokat hallottam a nők negyven körüli kríziséről. Lehet, hogy előre beteljesedő jóslatok. Abban az évben sok furcsaság történt. Elkobozták a rendőrök a fegyveremet, megbüntettek, elvették.
- *Miért volt fegyvere?*

A férjem azt akarta, hogy nekem mindenem legyen. Egy kis pisztolyt hozott Németországból, hogy hordjam a táskámban, de nem figyeltem ilyenekre. A kis retikulómmal besétáltam a bíróságra, körbefogtak a rendőrök, még egy rugós kést meg egy bicskát is találtak nálam. A férjem fegyvermániás. Munkám során krízishelyzetbe került családokhoz jártam, ezért úgy gondolta, így vagyok biztonságban.

- *Ez rossz elgondolás. A fegyver csak problémát okoz.*
- Én nem félek, de ő csak akkor volt nyugodt, ha nekem van fegyverem. Hordtam a táskámban, és soha semmire nem használtam. Kivéve a rugós bicskát: éjszaka, amikor a vonaton egyedül utaztam, elővettem, és megijesztettem a palikat. Szóval sok minden történt abban az évben. Szerelmes lettem és kirúgtak a munkahelyemről.

- *Hogyan lett szerelmes? Az se mindennapi, hogy egy nő negyvenévesen, minden előzmény nélkül, egyszerűen csak szerelembe esik.*
- Nem vagyok politikus alkat, bár szociális munkásként talán annak illene lennem. Mániám volt a gyermekvédelem. Tetszett, hogy van egy országgyűlési képviselő barátom, nevezzük Árpinak, akivel beszélgetek - magázódtunk természetesen -, és mindent megtudok tőle a gyermekvédelmi törvénytervezetről. Minden anyagot megkapok és kikéri a véleményemet is.
- *Szóval bevonta a munkájába, a gondolataiba, a problémáiba?*
- Megszoktam a házasságom, nem vagyok egy vágyakozó fajta. Nekem ő egy idős bácsi volt, akivel utazom a vonaton, egy országgyűlési képviselő, ráncos volt a nyaka, de nagyon jókat beszélgettünk. Hát ez így ment négy évig, nagyon ritkán találkoztunk. Amikor találkoztunk, örültünk egymásnak, és így utazgattunk. Egyszer csak bejelentette, hogy nem dolgozik tovább képviselőként.
- *Eltelt egy parlamenti ciklus.*
- És rám tört valami rossz érzés. Olyan jó volt beszélgetni, és ez többé nem lesz. Egyébként ugyanabban a kisvárosban, egy katolikus, konzervatív, zárt családban élt.
- *Tudta, hogy nő?*
- Távolról ismertem a feleségét, ő is a parlamentben dolgozott. A barátnőm egyszer följött hozzánk, mondta, hogy menjünk be az Országházba, nézzük meg őt, amíg még képviselő, meg egyáltalán, még egyikünk sem volt a Parlamentben. És akkor följött. Nem jött addig még soha, akkor jött föl először, hogy fölvigyen az Országházba. És akkor megkérdezte a barátnőm, hogy nem látod: ez a férfi szerelmes beléd.
- *Mekkora maguk között a korkülönbség?*
- Tizenhárom év. Nem gondolom, hogy ez túl nagy lenne. De hozzám öreg volt. Én akkor még optimista, pozitív gondolkodású voltam, ő viszont teljesen másképp látta az életet. Szabad voltam, ő viszont lelkileg gúzsba

kötött. Változtatni akartam. Szerettem volna, hogy jókedvű legyen, hogy tudjon nevetni. Talán kibújt belőlem a szociális munkás.

- *Hogy kezdődött a kapcsolatuk?*

- Megkért, hogy az utolsó országgyűlési napját vegyem fel videóra. Egyre közelebb kerültünk. Összetegeződünk, és mindig attól féltünk, hogy ez az utolsó utazás. Szerencsére hetente egyszer Pestre járt továbbképzésekre. Úgy intéztem, hogy egy vonattal mehessünk. Néha beültünk valahová egy italra, és egyszer csak azt mondta: most már ne találkozzunk, mert túl közel kerültünk egymáshoz. Nagyon hosszú ideig azt játszottuk, hogy az egyik kezemmel tollak, a másikkal húzlak. Mint a kamaszok. Mindig szerettem volna vele találkozni, sétálni, beszélgetni. De mindig csak azt mondta, hogy nem lehet, mert nagyon közel kerülünk egymáshoz, a családjaink miatt ez nem lenne jó.

-*A családjáról, a feleségéről mesélt valamit?*

- Nagyon tisztességes volt. Legalábbis hozzám képest. A családjáról sokat tudtam, mert kisvárosban élünk, de ő nem mesélt. Még azt se árulta el, hogy a lányukat örökbe fogadták. Soha nem mondott rosszat róluk. Most a testvérével levelezem, és fantasztikus dolgokat tudok meg a régi és a mostani családjáról. Nem akarta ezt a kapcsolatot, rettenetesen félt, hogy tönkremegy a családja. Nagyon sok ilyen férfi van. Szerintem nagyon szeretett, fontos voltam neki. Azért most már nagyon sokat tudok róla. Elképzelhetetlen szegénységben és kiszolgáltatottságban éltek. Azt ettek, amit a macska hozott. Ő volt az egyetlen, aki benősült egy polgári családba, ami számára maga volt a gyönyörűség.

- *Azért nem akart magával élni, mert félti a társadalmi rangját?*

- Család nélkül nem tud élni, inkább úgy döntött, hogy alkalmazkodik. Ez azóta is így van, eszébe se jut, hogy félrelépjen. Én meg nem voltam egy csábító fajta, egyébként frigid vagyok valamennyire. Nem voltak szexuális, legfeljebb pszichés vágyaim. Hogy megfogjam a kezét, ilyenek. Nem voltam csábító típus, inkább farmerban járó, hosszéi pulóveres csaj voltam.

- *Visszaszorította az esetleges vágyait, érzelmeit?*
- Igen, iszonyatosan, de nagyon beleszerettem. Nem hiszem, hogy túl fogom élni ezt a kapcsolatot, de egyelőre igyekszem.
- *És a szex mikor lépett be ebbe a kapcsolatba?*
- Ha rajta múlna, soha nem lépett volna be a szex ebbe a kapcsolatba. És az egész életem most arról szól, úgy próbálom lom beállítani, mintha a szex nem is lenne a kapcsolatunkban, egyébként nincs is már hosszéi ideje... Fél éve beteg. Szerintem ez ennek a kettős életnek is a következményi*. A szexet állandóan hátrította, én próbálkoztam, de nem volt se idő, se hely, se lehetőség, se semmi. És aztán másfél év után egy továbbképzést követően nem egy cukrászdába vittem be, hanem egy szállodának a kávézójába, mert akkoron úgy döntöttem, hogy ez így nem normális, ebbe bele lehel betegedni. Fölvittem, adtam neki egy esélyt: lementem kávéért gondoltam, itt a lehetőség, ha le akar lépni, lépjen. De maradt. Megittunk egy üveg bort, és ezzel, úgymond, belépett a szex az életünkbe. Igaz, ritkán volt rá lehetőségünk.
- *Mennyire volt fontos a szex?*
- Testileg-lelkileg nagyon fontos volt, biztos vagyok benne, hogy ő sem élt még át hasonlót. Sokkal ügyesebb volt, mint a férjem. Volt bennünk feszültség, ezért minden alkalommal egy kis üveg bort vagy valamit vittem magammal. Óriási büntudata volt, ettől függetlenül az ágyban nem voltak gátlásai. Kapcsolatunknak ezt a részét önpusztításként élte meg. Nem szabad a vágyakat ennyire elfojtani, mert csak baj lesz belőle. Örülök, hogy lefeküdtünk, mindig attól félttem, hogy nem merek idáig eljutni. Akkor bátorodtam fel, amikor már másodszor voltunk az anyukája sírjánál és azt mondta, hogy felesleges találkozunk, ha igazi örömet nem merünk egymásnak szerezni. Majd meglátod, hogy merünk, gondoltam. De aztán nagyon hamar elmondta nekem, hogy semmi másra nem vágyik ebben az életben, mint hogy egyetlen egyszer a karjaiban tarthasson.
- *Hitte volna saját magáról, hogy ilyen romantikus lesz?*

- Szörnyű, én mindig egy nagyon reálisan gondolkozó, földön járó ember voltam.
- *Pont az ilyen nők vágnak lelkük legmélyén gyengédségre.*
- Bizonyára. De nekem a férjem nagyon gyengéd.
- *A férjtől gyengédséget kapni, az egy rutin. Viszont egy ilyen embert rákényszeríteni az már feladat, nem?*
- Igen, izgalmas volt érezni, hogy kíván.
- *És a maga korában nincsenek az embernek gátlásai a szexualitás terén?*
- A férjem előtt soha nem vetkőztem le, szóval soha nem mutatkoztam előtte meztelenül. Árpival soha nem éreztem, hogy gátlásaim lennének.
- *Mind a ketten felszabadultak voltak? Mert az ember arra gondol, hogy így ötven környékén az emberek gátlásosak.*
- Az elején feszengett, de mellettem nem lehetett. Nagyon erőszakos természetű vagyok, Árpi viszont nagyon visszafogott, ő az, aki azt mondogatja, hogy tudok keserűen is élni. Én viszont nem tudok. Akkor inkább nem élek. Én minőségi életet akarok, olyat, amelyet én képzelek el magamnak. Az ő hátán fát is lehet vágni, bármilyen életet el tud képzelni, olyat is, amely nélkülem zajlik. Tehát inkább szenved, inkább belehal, de legyen nyugalom.
- *Ő egy kispolgár, nem?*
- Olyan kispolgár, aki lentről jött, de olyan mélyről, hogy az szinte elképzelhetetlen, és diplomát szerzett, sok mindent elért. Kispolgárrá vált, de belül megőrizte a régi énjét.
- *Politikusként milyennek tűnt?*
- Teljesen passzívnak. Nem volt soha politikus alkat, mindenre azt mondta, hogy jó. Ez nagyon bosszantott.

- *Hogy került a politikába?*
- Először nem akarta elvállalni, aztán rábeszélték.
- *S akkor egy ciklust becsületből végigcsinált. Mik voltak a kilátások? Az, hogy ő otthagyja a családját, kizártnak tűnt. Az sem tűnt valószínűnek, hogy maga ezt a kiváló férjet otthagyja.*
- Egyértelmű volt számára, hogy nem tudná otthagyni a családját. Nem az érzelmei, hanem a beteges tisztessége miatt. Egész életében azt hallotta, hogy te egy senki vagy, ha egy ilyen családot elhagysz.
- *Gondolom, maga vált volna.*
- Én minden pillanatban. Főleg, amikor megtudtam, hogy tüdőrákos.
- *De ha ilyen ellentmondásos személyisége van ennek az embernek, akkor mi volt az, ami vonzotta?*
- Ezen én is sokat gondolkoztam. Amikor márciusban tüdőrákos lett, ki kellett találnom egy teljesen más stratégiát. Tudtam, hogy a szexnek meg az együtt sétálásoknak szinte vége. Hiszen nyugdíjban van, a családja mellé kényszerül, onnan öt perc szabadidőt nem tud magának keríteni, viszont valahogy erősítenem kell benne a lelket. Olyan kapcsolatokat kezdtem kiépíteni, melyeken keresztül megtudok róla valamit és támogathatom, különben meghal. A tüdőrákban amúgy is nagy valószínűséggel meghalnak az emberek, de én azért adok magunknak tíz-húsz évet. Elsősorban magamnak, de a kettő összefügg. Kitaláltam, hogy a vonaton megszólítom a testvérét. Összebarátkoztunk és azóta folyamatosan levelezünk, időnként találkoztunk is, és rengeteget megtudok a régi és a jelenlegi életükről. Egyébként ő az egyetlen testvér, akivel Árpai is tartja a kapcsolatot.
- *Hogyan lehet elviselni egy tüdőrákot?*
- Tüdőszűrésen volt ősszel. Négy hónap múlva megkapta az eredményt: tüdőrákos, menjen azonnal. El tudja képzelni, hogy egy tüdőráknál négy hónap mit jelent? Szóval így történt, és végigcsináltam vele. Akkor ajánlottam fel neki másodszor, hogy én nagyon szívesen élnék vele.

- *És mikor ajánlotta fel először?*
- Amikor a lánya öngyilkosságot kísérelt meg. Egyébként túlélte.
- *Ez az örökbefogadott lány?*
- Igen. Sokat foglalkoztam vele és az unokájával. De mind a két ajánlatomat visszautasította. Zokogások, lelki tusák közepette, de visszautasította. Nem tudtam vele mit csinálni, nem lehet embereket az akaratauk ellenére megmenteni.
- *És nem tűnik fel a férjének vagy éppen a barátja családjának, hogy ennyi szállal kötődik a szeretőjéhez?*
- A családom tagjainak nem, mivel tudják, hogy én egy elvarázsolt, öntörvényű bolond vagyok. Jövök-megyek, írok, találkozom mindenféle emberekkel, segíteni próbálok, mert ez a szakmám, bejárom az egész országot. Nem tűnt fel nekik, mert az életvitelem nem lett más.
- *És Áрпи családjánál?*
- Megmondta a családjának, hogy ne látogassák a kórházban. Azért bejártak hozzá, de csak ritkán, én viszont ott voltam reggeltől estig, minden nap. Egyszer írtam egy levelet Árpinak, amit a fürdőköpenye zsebében hagyott. A felesége megtalálta, amikor a ruháit hazavitte kimosni. A levélből egyértelműen kiderült, hogy én írtam.
- *Kompromittáló levél volt?*
- A levél alapján a viszonyunkat le lehetett tagadni, vagyis a mostani, a kórházi tartózkodásra szűkíteni, mivel mindenki tudja, hogy egy kicsit bolondos vagyok, egy szociális munkás, aki el van varázsolva, aki nem ismer meg senkit az utcán, mindenki meg van rám sértődve, szóval én nem úgy élek, ahogy más, normális ember. Úgy élek, ahogy nekem jó. Szóval a levelet meglehetősen magyarázni: tüdőrákos lett, segíteni akartam.
- *És letagadta a viszonyukat?*

- Korábban megbeszéltük, hogy nem haragszom, ha nem vállal. Ha ne adj' Isten levelet találnak nála - grafomán vagyok-, vagy valaki meglátja velem Pesten, akkor elviszem a balhét. Én futok utána, örült vagyok, belézúgtam, de ő ártatlan.

- *Elfogadta, hogy mindent magára vállaljon?*

- Később, örült lelkiismeret-furdalások közepette elmondta, hogy már egy jó ideje ilyeneket mond mindenkinek. Jól tetted, mondtam neki, hiszen ezt beszéltük meg.

- *Hol tart a kapcsolatuk?*

- Éljük a mindennapjainkat... Egyszer találkoztunk, mikor elutazott hozzá a testvére. Fölhívtak telefonon, hogy épp a Duna-parton sétálnak. Előtte hat hétig feküdt a kórházban, mindennap együtt voltunk. Mondtam neki, hogy muszáj magunkba szívni egy kis erőt, mert utána nem lesz alkalmunk találkozni. Telefonon egy héten egyszer beszélünk. Mióta a felesége elolvasta a leveletem, azóta sokkal jobban vigyáz a férjére. Ha Árpi néha kimegy az utcára, vagy akár a garázsig, akkor két percre fölhív. Néha olyan szerencsém van, hogy ilyenkor én is pont az utcán vagyok; szia, megfogjuk egymás kezét, aztán ennyi. Nekem egyetlenegy célom van, az, hogy meggyógyuljon. Én ezért mindent megteszek. Tényleg mindent, igyekszem nem nyafogni, elfogadni a tényt, hogy tüdőrákos. Túl fogjuk élni.

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában

Felelős vezető: Bördős János